MICKEY SPILLANE

eu, juriul

CRIME SCENE PRESS

MICKEY SPILLANE

virtual-project.eu

eu, juriul

CRIME SCENE PRESS

★ hard-boiled ★

Mickey Spillane
Eu, juriul
Titlu original: *I, the Jury*

1947, 1975 by MICKEY SPILLANE All righis reserved.
CRIME SCENE PRESS, 2021 pentru această ediție.

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
SPILLANE, MICKEY
Eu, Juriul / Mickey Spillane: trad din lb. engleză de Horia Nicola Ursu. – București: Crime Scene Press, 2021
ISBN 978-606-8959-80-1

I. Ursu, Horia-Nicola (trad.)

821.111

Coperta colecției: ALEXANDRA BARDAN
Redactor: ALEXANDRU ARION
Corectură: OANA STROE
Tehnoredactor: SIMONA PREDA
Bun de tipar: septembrie 2021
Tipărit în România

Mickey Spillane

EU, JURIUL

traducere din limba engleză
de Horia Nicola Ursu

Mickey Spillane (1918 – 2006) a fost un scriitor american ale cărui romane s-au bucurat de un succes răsunător (peste 225 de milioane de exemplare vândute în toată lumea).

A luptat în Al Doilea Război Mondial, perioadă în care a fost pilot de avion de vânătoare și instructor de zbor.

Spillane și-a început cariera scriind reviste de benzi desenate, concepând aventuri pentru Captain Marvel, Superman, Batman și Captain America.

A scris primul său roman, *Eu, juriul,* în 1945, în doar 19 zile. A fost foarte bine primit de public.

În 1983, Private Eye Writers of America i-au decernat premiul pentru întreaga carieră, iar în 1995 Spillane a primit Edgar Allan Poe Grand Master Award.

Capitolul 1

Mi-am scuturat pălăria de picăturile de ploaie și am pășit în încăpere. Nimeni n-a scos vreun cuvânt. S-au dat la o parte, politicoși, și le-am simțit privirile ațintite asupra mea. Pat Chambers se afla în dreptul ușii dormitorului, încercând să o susțină pe Myrna. Trupul fetei era zgâlțâit de hohote de plâns. M-am apropiat și-am luat-o în brațe.

— Ușurel, fetiță, i-am spus. Haide, întinde-te puțin.

Am condus-o spre o canapea aflată lângă peretele opus și am îndemnat-o să se așeze. Era într-un hal fără de hal. Unul dintre polițiștii în uniformă i-a adus o pernă, iar fata s-a întins, sleită de puteri.

Pat mi-a făcut semn să mă apropii și mi-a arătat spre dormitor.

— Mike, mi-a zis, acolo e.

Acolo. Cuvântul ăsta m-a izbit cu forța unui pumn. *Acolo* se afla cel mai bun prieten al meu, întins pe podea, mort. Un cadavru. Acum îi pot spune așa. Ieri, însă, fusese Jack Williams, omul cu care, vreme de doi ani, în război, împărțisem mlaștina împuțită a junglei. Jack, cel care se jurase că și-ar fi dat mâna dreaptă pentru prietenul său, iar apoi chiar asta făcuse, împiedicând un blestemat de japonez să mă despice în două. Baioneta acestuia se oprise în bicepsul lui Jack, iar brațul îi fusese, în cele din urmă, amputat.

Fără vreun cuvânt, Pat mă lăsă să dezvelesc cadavrul și să-i ating fața rece. Pentru prima oară în viață, am simțit că-mi venea să izbucnesc în plâns.

— Unde-a încasat-o, Pat?

— În burtă. Mai bine să nu te uiți. Ucigașul a folosit un pistol de patruzeci și cinci cu țeava tăiată și a tras de-aproape.

În ciuda sfatului primit, am ridicat cearșaful și mi-am stăpânit cu greu o înjurătură. Jack purta doar un șort, iar singura lui mână era încă încleștată pe pântece, în agonie. Glonțul intrase curat, dar la ieșire lăsase în urmă o gaură în care-ar fi putut intra cu ușurință un pumn strâns.

Am acoperit la loc cadavrul, cât am putut de delicat, și m-am ridicat. Nu era prea greu de ghicit cum se întâmplaseră lucrurile. O dâră de sânge ducea de la noptieră până-n locul unde zăcea brațul artificial al lui Jack. Sub

trupul prietenului meu, covorașul era șifonat și răsucit. Jack încercase să se târască folosindu-se de unicul său braț, dar nu reușise să ajungă acolo unde își dorea.

Revolverul lui de polițist, aflat în toc, era atârnat de spătarul fotoliului-balansoar. La acesta încercase să ajungă. Deși tocmai încasase un glonte în burtă, refuzase să se dea bătut.

Am arătat spre balansoar, pe care greutatea armei calibrul 38 îl dezechilibra.

— Ai mutat cumva din loc fotoliul acela, Pat?

— Nu, de ce?

— Fiindcă ăla nu e locul lui. Nu-ți dai seama?

Pat mă privi, nedumerit.

— Ce vrei să spui?

— Fotoliul ăla era de obicei acolo, lângă pat. Am fost pe-aici îndeajuns de des încât să-mi amintesc măcar atâta. După ce ucigașul l-a împușcat pe Jack, el a încercat să ajungă la balansoar. Dar ucigașul n-a plecat imediat după ce-a tras. A rămas pe loc și l-a privit pe Jack zvârcolindu-se de durere în timp ce încerca zadarnic să ajungă la armă. Poate c-ar fi reușit, dar ucigașul a mutat-o din loc. Cel mai probabil, ticălosul a rămas în dreptul ușii, râzând de Jack, care-și dădea sufletul. A tras de fotoliu centimetru cu centimetru, tot mai departe, până când Jack a renunțat. Altfel spus, a torturat, doar ca să se amuze, un om în agonie. N-a fost un omor oarecare, Pat. A fost o crimă săvârșită cu sânge rece, cu premeditare. Iar eu am să pun mâna pe cel care-a făcut asta.

— Deci te bagi în chestia asta, Mike?

— Bineînțeles. Te așteptai la altceva?

— Va trebui să o iei ușor.

— Nu, Pat. Va trebui să ne mișcăm repede. De-acum înainte, va fi ca o cursă contra-cronometru. Vreau să-l prind chiar eu. Vom lucra împreună, ca de obicei, dar la sfârșitul cursei am să apăs pe trăgaci.

— Nu, Mike. Știi prea bine că nu se poate așa.

— E-n regulă, Pat, i-am spus. Tu ai o treabă de făcut, eu o am pe a mea, fiecare cu regulile lui. Jack a fost cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată. Am luptat împreună și am supraviețuit. Pentru numele lui Dumnezeu, doar nu-ți imaginezi că am să-i îngădui criminalului să aibă parte de un proces lung și plictisitor?! Știi foarte bine cum merg lucrurile

astea! Ticăloșii își iau cel mai bun avocat cu putință și se-alege praful de tot procesul până într-atât încât la final ajung să devină eroi. Morții nu se pot apăra, nu pot spune cum s-a întâmplat. Cum ar putea Jack să explice juriului ce-a simțit când gloanțele dum-dum îi sfâșiau măruntaiele? Nimeni dintre jurați n-are idee ce-nseamnă să îți râdă-n față propriul criminal. O singură mână. La naiba, ce înseamnă asta? C-a fost decorat cu Purple Heart. Dar oare vreunul dintre jurați va ști ce-nseamnă să te târăști doar cu mâna aia și măruntaiele pline de sânge, mânat de furia de-a fi fost împușcat, ultimul gând fiindu-ți să ajungi cu orice preț la armă? La naiba, nici vorbă de așa ceva. Jurații sunt detașați și imparțiali așa cum trebuie să fie, în vreme ce vreun avocat mucos le va stoarce lacrimi explicându-le cum clientul său a avut un moment de nebunie când a apăsat pe trăgaci, ori poate c-a acționat în legitimă apărare. Prea bine. Legea-i lege. Dar de data asta legea am să fiu eu și nu-mi trece prin cap să rămân detașat și imparțial. Am să-mi amintesc fiecare lucru pe care l-am văzut azi, aici.

M-am apropiat și l-am apucat de gulerul impermeabilului.

— Încă ceva, Pat. Vreau să ții minte fiecare cuvințel pe care-l voi spune și vreau să repeți tuturor celor pe care-i cunoști. Și să le-o spui răspicat, fiindcă vorbesc cât se poate de serios. Sunt zece mii de indivizi care mă urăsc, iar tu știi asta. Mă urăsc fiindcă știu că, dacă îmi stau în cale, am să-i rezolv imediat, cu un glonte-n scăfârlie. Am făcut asta și nu voi ezita să o fac din nou.

Se adunase atâta ură-n mine, încât simțeam că am să explodez. Am plecat privirea spre ce mai rămăsese din prietenul meu. Ar fi meritat să rostesc o rugăciune, dar era prea multă furie în mine.

— Ești mort, Jack. Nu mă mai poți auzi. Sau poate că m-auzi. Sper să fie așa. Știi că mă țin de cuvânt, până la moarte. Am să pun mâna pe păduchele care te-a ucis. Nu va sfârși pe scaunul electric și nici nu va atârna în ștreang. Va muri exact cum ai murit și tu, cu un glonte de 45 în măruntaie, ceva mai jos de buric. N-are importanță cine e, Jack, am să pun mâna pe el. Ține minte, oricine-ar fi. Ți-o jur.

Am ridicat privirea, iar Pat mă privea ciudat, clătinând din cap. Știam ce e mintea lui.

— Las-o mai moale, Mike. Pentru numele lui Dumnezeu, nu te lăsa orbit de furie! Te cunosc prea bine. O să-i împuști pe toți cei implicați, oricât de puțin, în afacerea asta, iar apoi o să te-nfunzi într-un bucluc din

care n-o să mai scapi în veci.

— Sunt calm, Pat, n-are rost să-ți faci griji. De-acum înainte, singurul meu scop e ucigașul. Tu ești polițist, Pat. Ești legat de mâini și de picioare de regulile și legile tale. Ai un superior… Eu, în schimb, sunt singur. Dacă vreau, pot să iau pe oricine la poceală și nimeni nu-mi poate face nimic. N-o să mă dea nimeni afară din slujbă. E drept, nici n-o să facă nimeni prea mare tam-tam dacă o să fiu eu însumi împușcat, dar câtă vreme am o licență de detectiv care-mi permite să port armă, ticăloșii o să se teamă de mine. Când urăsc, nu mă-ncurc, Pat. Când am să-i dau de urmă celui ce-a făcut asta, își va dori să nu se fi născut. Într-o bună zi, curând, voi avea arma-n mână și ucigașul va fi în fața mea. Am să-l privesc drept în ochi și am să-i trag un glonte-n burtă. Iar când se va zvârcoli în ghearele morții, pe podea, s-ar putea să-i sparg dinții cu o lovitură de picior. Tu n-ai putea să faci asta, ești căpitan la brigada Omoruri și trebuie să urmezi legea. Poate că ucigașul ar sfârși pe scaunul electric, iar tu ai fi mulțumit de asta. Însă eu nu m-aș putea mulțumi doar cu atât. E simplu: ucigașul va sfârși exact cum a sfârșit-o și Jack.

Nu mai rămăsese nimic de zis. Grimasa de pe chipul lui Pat și fălcile lui încleștate mi-au dat de înțeles că nu intenționa să mă convingă să mă răzgândesc. Tot ce putea să spere era să mi-o ia înainte și să păstreze avansul. Am ieșit împreună din încăpere. Oamenii legistului tocmai sosiseră și se pregăteau să ridice cadavrul.

Nu voiam ca Myrna să fie nevoită să asiste la asta. M-am așezat lângă ea pe canapea, iar ea s-a rezemat de umărul meu, ca să plângă în voie. În felul ăsta am reușit să o feresc de imaginea logodnicului ei care era cărat afară pe o targă din răchită împletită. Myrna era o fată bună. Cu patru ani în urmă, pe când încă mai era în poliție, Jack o prinsese la timp, când încerca să se sinucidă aruncându-se de pe Brooklyn Bridge. Pe-atunci, fata era o epavă. Drogurile îi făcuseră praf nervii. Jack o luase acasă și-i plătise tratamentul la dezintoxicare până când ea își revenise. Pentru amândoi, fusese o poveste de dragoste care evoluase frumos. Dacă n-ar fi fost războiul, ar fi fost de multă vreme căsătoriți.

Când Jack s-a întors de pe front cu o mână lipsă, ea s-a purtat firesc, de parcă nici n-ar fi fost mutilat, îl iubise înainte, avea să-l iubească și de-atunci încolo la fel de mult. El nu mai putea să lucreze în poliție, dar inima îi rămăsese la meseria lui. Jack încercase s-o convingă să renunțe la slujbă,

dar până la urmă reușise ea să-l convingă să mai lucreze până când el avea să-și regăsească un rost. Unui bărbat cu o singură mână nu-i era deloc ușor să-și găsească un loc de muncă, dar Jack avea mulți prieteni dornici să-l ajute.

În scurt timp, a devenit angajatul unei companii de asigurări, în cadrul echipei de investigații. Tot un soi de muncă de poliție, pentru că Jack n-ar fi conceput să facă altceva. Din acel moment, și-au văzut de viață, fericiți. Urmau să se căsătorească. Acum, însă…

Pat mă bătu pe umăr.

— Am chemat o mașină, s-o ducă acasă. E jos, așteaptă.

M-am ridicat și am luat-o de mână.

— Haide, fetițo. Nu mai e nimic de făcut aici. Să mergem.

Ea nu-mi răspunse, dar se ridică și, fără vreun cuvânt, se lăsă condusă afară de către unul dintre polițiștii în uniformă.

M-am întors către Pat.

— De unde începem? l-am întrebat.

— Ei bine, am să-ți spun tot ce am reușit să aflu până acum, iar tu ai să vezi ce mai poți adăuga. Tu și Jack erați prieteni apropiați. S-ar putea să știi anumite lucruri care să ne completeze povestea și să ne ajute să înțelegem câte ceva.

În sinea mea, m-am întrebat dacă ar fi putut exista ceva ce să fi știut doar eu. Jack era un tip de treabă, în asemenea măsură încât nu avea cum să-și facă dușmani, nici măcar pe când lucra la poliție. După întoarcerea din război, munca la compania de asigurări fusese mai degrabă una de rutină. Cu toate astea, era posibil ca acolo să fie ascuns vreun indiciu.

— Jack a dat o petrecere noaptea trecută, a continuat Pat. Nimic simandicos, se pare.

— Știu, l-am întrerupt. M-a sunat ca să mă invite, dar eram prea obosit, m-am culcat devreme. Din câte știu, au fost doar câțiva prieteni pe care-i știa dinainte de război.

— Așa e. Myrna ne-a dat numele lor. Băieții mei îi verifică acum.

— Cine a găsit cadavrul? am vrut să aflu.

— Myrna l-a descoperit. Azi urma să plece împreună cu Jack la țară, să găsească un loc în care să-și ridice o cabană. A ajuns aici la opt dimineața, poate puțin mai târziu. Când a văzut că Jack nu-i răspunde, s-a alarmat. În ultima vreme, el avusese probleme cu brațul și s-a gândit că ar fi putut fi

asta cauza. L-a chemat pe administrator. Acesta o cunoștea, așa că i-a deschis. Când ea a început să țipe, administratorul s-a întors în fugă și ne-a chemat. Am reușit să scot de la ea povestea cu petrecerea, apoi a cedat cu totul. Atunci te-am sunat.

— La ce oră a fost împușcat?

— Medicul legist spunea că s-a întâmplat cu aproximativ cinci ore înainte ca eu să fi ajuns aici. Așadar, pe la trei și un sfert, azi-noapte. Când o să avem raportul complet al autopsiei s-ar putea să știm ceva mai exact.

— A auzit careva împușcătura?

— Nu. Cel mai probabil s-a folosit o armă cu amortizor.

— Chiar și cu amortizor, un pistol de calibrul 45 face un zgomot destul de puternic.

— Știu, dar la ora aceea tocmai se desfășura o petrecere, la capătul culoarului. Nu era suficientă gălăgie cât să stârnească plângeri, dar se pare c-a fost de-ajuns cât să acopere zgomotul venit de-aici.

— Ce știm despre cei care-au fost în apartament?

Pat își vârî mâna în buzunar și scoase de-acolo un carnețel. Rupse o pagină și mi-o întinse.

— Asta e lista pe care mi-a dat-o Myrna. Aseară ea a sosit prima, la opt și jumătate. A jucat rolul gazdei, le-a deschis ușa și i-a întâmpinat pe oaspeți. Cel din urmă a sosit pe la unsprezece. Și-au petrecut seara bând câte ceva, nu prea mult, și dansând. Au plecat toți deodată, în grup, în jurul orei unu.

M-am uitat pe lista de nume primită de la Pat. Pe câțiva îi cunoșteam destul de bine, în vreme ce pe alți doi îi știam doar din spusele lui Pat, căci nu-i întâlnisem niciodată.

— Unde s-au dus oaspeții după petrecere, Pat?

— Au plecat cu două mașini. Cea cu care a plecat Myrna îi aparține lui Hal Kines. Au plecat spre Westchester și au lăsat-o pe Myrna acasă, le era în drum. Despre ceilalți n-am aflat încă nimic.

O vreme am tăcut amândoi, apoi Pat m-a întrebat:

— Care crezi c-a fost mobilul crimei, Mike?

Am clătinat din cap.

— Deocamdată nu-mi dau seama care-ar fi putut fi. Dar o să aflu. Jack n-a fost ucis degeaba. Aș putea să pun pariu că e vorba de ceva mare, orice-ar fi fost la mijloc. Sunt o grămadă de chestii care nu se potrivesc în cazul

ăsta. Tu ai vreo idee?

— Ți-am spus deja tot ce știu, Mike. Speram că ai putea tu să-mi dai niște răspunsuri.

Am rânjit, dar nu încercam să par amuzant.

— Deocamdată n-am nici un răspuns să-ți dau. Deocamdată. Dar o să vină și ele și o să ți le comunic și ție, dar numai în timp ce lucrez la pasul următor.

— Să știi că polițiștii nu-s tocmai grei de cap. Suntem capabili să găsim și singuri răspunsurile.

— Da, dar nu ca mine. De-aia te-ai grăbit să mă suni. Poți să pui lucrurile cap la cap la fel de repede ca mine, dar nu ai posibilitatea să faci treburile murdare. Aici intervin eu. În fiecare clipă o să fii cu un pas în urma mea și, când o fi să fie, o să mă dai la o parte și o să-i pui cătușe ucigașului. Asta dacă reușești să mă dai la o parte, desigur. Ceea ce eu nu cred c-ai să poți.

— E-n regulă, Mike, fie cum spui tu. Vreau să te implici și tu în anchetă. Dar îl vreau și pe criminal, așa e. Să nu uiți asta. Am să fac tot ce-mi stă în puteri să-l prind înaintea ta. Am la dispoziție întreg departamentul de criminalistică și o grămadă de oameni care să facă munca de rutină. Și nu suntem câtuși de puțin grei de cap, mi-a reamintit el.

— Stai liniștit, nici prin gând nu-mi trece să subestimez poliția. Dar polițiștii n-au cum să-i rupă mâna unui individ pentru a-l face să-și deschidă pliscul și nici să-i spargă dinții cu țeava unui pistol de 45, pentru a-i dovedi că nu-i de glumă. Îmi fac singur munca de rutină, Pat. Și sunt o grămadă de inși care îmi vor spune tot ce știu, fiindcă sunt conștienți de ce le-aș putea face dacă nu vorbesc. Lucrez doar pe bază de colaboratori, dar sunt al naibii de eficienți.

Acestea fiind spuse, conversația noastră s-a încheiat. Am ieșit împreună pe hol, unde Pat și-a postat un om în fața ușii, ca să se asigure că nimic nu o să fie clintit de la locul faptei. Apoi am coborât cu liftul, cale de trei etaje, până în holul de intrare, iar eu am stat cuminte deoparte câtă vreme Pat a dat declarații reporterilor.

Aveam mașina parcată în fața clădirii, în spatele mașinii poliției. I-am strâns mâna lui Pat, am urcat în rabla mea și-am pornit spre clădirea Hackard, unde închiriasem un apartament cu două camere ce-mi servea drept cartier general.

Capitolul 2

Ușa biroului era închisă când am ajuns. Am bătut tare în ușă de câteva ori, iar Velda a tras zăvorul și mi-a deschis. Văzând cine era cel care bătuse, a exclamat, plictisită:

— Ah, tu erai…

— Cum adică, „Ah, tu erai…?" Sunt convins că-ți amintești de mine. Sunt Mike Hammer, șeful tău.

— Hai sictir! N-ai trecut pe-aici de-atâta vreme încât te-am confundat cu vreun portărel.

Am închis ușa și-am urmat-o în templul muncii mele. Fata asta avea niște picioare de milioane și nu se sfia să și le arate. Nu era ușor să-ți vezi de muncă având o astfel de secretară în preajmă. Avea părul negru și lung, tuns cu breton, și purta rochii strâmte care-mi aduceau în minte curbele grațioase de pe autostrada Pennsylvania de fiecare dată când o priveam. Dar înfățișarea ei senzuală nu făcea din ea o ușuratică. Avusesem ocazia s-o văd în acțiune, dându-le unor mitocani obraznici ceea ce meritau. Când venea vorba să se apere, nu se sfia să-și scoată pantofii și să spargă niște capete cu tocurile acestora.

Avea ea însăși o licență de detectiv particular și, atunci când mă însoțea în anchetarea unui caz, își lua cu sine un revolver plat, automat, de calibrul 32, pe care nu se codea să-l folosească. În cei trei ani de când lucra pentru mine nu încercasem niciodată să-i fac avansuri. Poate că aș fi vrut, dar nu-mi place să amestec munca și plăcerea.

Velda își luă carnețelul și se așeză. M-am afundat în vechiul meu scaun rotativ și m-am întors cu fața spre fereastră. Velda trânti un teanc gros de foi pe birou, în fața mea.

— Astea-s toate informațiile pe care le-am putut strânge despre participanții la petrecerea de aseară.

Am privit-o încruntat.

— De unde ai aflat despre Jack? Pat m-a sunat acasă.

Velda își strâmbă chipul drăguț într-un rânjet malițios.

— Ai uitat că mă am bine cu câțiva reporteri? Tom Dugan de la *Chronicle* și-a amintit că tu și Jack ați fost buni prieteni. A sunat, dornic să

vadă dacă ar putea afla ceva în plus, dar a sfârșit prin a-mi da toate informațiile pe care le avea. Și nici măcar n-a trebuit să mă culc cu el! exclamă ea, de parcă chestia asta n-ar fi însemnat mare lucru. Cei mai mulți de pe lista invitaților la petrecere aveau câte-o fișă în dosarele tale. Nimic senzațional, însă. Am mai obținut câte ceva de la Tom, despre cei cu care a avut de-a face personal, niște caracterizări și relatări mondene. E limpede că Jack îi cunoștea și-i plăcea pe toți. Despre mulți dintre ei ai pomenit tu însuți.

Am desfăcut teancul și am aruncat o privire într-un plic cu fotografii.

— Cine-s ăștia?

Velda se aplecă peste umărul meu și mi-i indică, pe rând.

— Cel din rândul de sus e Hal Kines, un student la medicină de la o universitate din provincie. Are vreo douăzeci și trei de ani, e înalt și arată ca un militar de carieră. Sau cel puțin așa obișnuiește să se tundă.

Trecu la pagina următoare.

— Astea două-s gemenele Bellemy. Au douăzeci și nouă de ani și-s nemăritate. Își caută activ câte-un soț. Sunt rentiere, trăiesc din moștenirea primită de la tatăl lor și au, se pare, jumătate din acțiunile unor țesătorii de undeva din Sud.

— Da, le știu, am întrerupt-o. N-arată rău, dar nu le prea duce mintea. Le-am întâlnit o dată la Jack și, după aia, la o altă petrecere, nu mai țin minte unde.

Velda îmi arătă spre următoarea tăietură din ziar. Era fotografia unui bărbat între două vârste, cu nasul turtit. George Kalecki. Pe ăsta îl cunoșteam îndeajuns de bine. În anii ’20 făcuse contrabandă cu alcool. Ieșise din criză mai bogat cu un milion de dolari, își plătise impozitele pe venit și se insinuase în lumea mondenă. Mulți se lăsaseră duși de nas de aparenta lui onorabilitate. Eu nu. Individul era amestecat în destule afaceri dubioase, măcar cât să se mențină în joc. Cu toate astea, nimeni nu l-ar fi putut acuza de vreo ilegalitate concretă. Avea o armată de avocați care aveau menirea să-i păstreze reputația intactă și, se pare, făceau treabă bună.

— Ce-i cu el? am întrebat.

— Cred că tu știi mai multe decât mine. Hal Kines locuiește la el, stau la vreo doi kilometri de Myrna, în Westchester.

Am încuviințat. Îmi aminteam că Jack îl pomenise. Îl cunoscuse pe George prin intermediul lui Hal. Puștiul se împrietenise cu el printr-o

cunoștință comună, iar acum erau nedespărțiți. George era cel care-l plătea studiile, dar n-aveam idee de unde venea mărinimia asta.

Următoarea fotografie era a Myrnei și era însoțită de tot ceea ce-mi spusese Jack despre ea. Între hârtii se afla și fișa medicală de la internarea ei la dezintoxicare, atunci când fusese „înțărcată", cum descriu drogații genul de tratament în care te privează complet de orice fel de stupefiant. Curele astea fie te omoară, fie te vindecă. Myrna supraviețuise. Ulterior, îi ceruse lui Jack să-i promită că nu avea să încerce să afle vreo informație despre cel care-i furnizase drogurile. Îndrăgostit lulea, Jack era gata să facă absolut orice i-ar fi cerut fata, așa că, din punctul lui de vedere, chestiunea fusese definitiv dată uitării.

Am răsfoit paginile fișei medicale. *Nume: Myrna Devlin. Încercare de suicid sub influența heroinei. Adusă la secția de urgență a Spitalului General de către detectivul Jack Williams. Internată în 3 martie 1940. Tratamentul încheiat în 21 septembrie 1940. Nu există informații privind sursa de narcotice a pacientei. Externată în custodia detectivului Jack Williams la 30 septembrie 1940*. Urma apoi o pagină cu detalii de ordin medical peste care am ales să trec.

— Uite, asta o să-ți placă, amice! rânji Velda.

Scoase din teanc o fotografie ce înfățișa, din cap până-n picioare, o blondă superbă. Văzând-o, am avut o strângere de inimă. Poza fusese făcută pe plajă, iar femeia stătea în picioare, înaltă și senzuală, purtând doar un costum de baie alb. Avea picioare lungi și puternice și era, poate, puțin mai plinuță față de standardele experților din industria cinematografiei, în schimb era categoric menită să facă orice bărbat să saliveze. Sub costumul de baie se ghiceau mușchii abdomenului. Avea umeri lați pentru o femeie, care încadrau o pereche de sâni ce încercau parcă să se elibereze din strânsoarea țesăturii. În poză, părul ei părea alb, dar aș fi putut să jur că era o blondă veritabilă, cu un păr minunat, galben-auriu. Ceea ce m-a cucerit însă pe dată a fost chipul ei. Velda era arătoasă, dar femeia din fotografie era de-a dreptul minunată. Mi-am stăpânit cu greu un fluierat admirativ.

— Cine e?

— Probabil n-ar trebui să-ți spun asta, având în vedere cât jind ți se citește pe față, dar ai afla oricum, citind acolo. O cheamă Charlotte Manning. E psihiatru, are un cabinet pe Park Avenue și are un succes nebun. Din câte am înțeles, clientela ei e foarte selectă.

Am măsurat-o din priviri și, în sinea mea, mi-am spus că aveam în față unul dintre motivele pentru care meseria mea avea momente în care putea fi considerată de-a dreptul plăcută. N-am spus asta cu voce tare. Poate că-mi făceam iluzii, însă am avut dintotdeauna impresia că Velda avea o slăbiciune pentru mine, ca bărbat. Desigur, nici vorbă să fi spus ea ceva concret, dar, de fiecare dată când veneam la birou mai târziu, cu urme de ruj pe gulerul cămășii, mi-era greu să-i smulg mai mult de două cuvinte vreme de-o săptămână.

Am așezat teancul înapoi pe birou și m-am rotit cu scaunul. Velda era atentă, gata să ia notițe.

— Vrei să mai adaugi ceva, Mike?

— Nu cred. Cel puțin nu deocamdată. Am destule la care trebuie să mă gândesc, deocamdată totul îmi pare complet lipsit de sens.

— Ei bine… Ce-ar fi să începi prin a afla care-a fost mobilul crimei? Crezi că Jack avea dușmani, poate mai vechi, care să-i fi venit abia acum de hac?

— Nu. Sau cel puțin eu nu știu să fi avut. Era un tip dintr-o bucată. Îngăduitor cu cei care meritau asta și nu se amesteca în afaceri dubioase.

— Avea ceva de valoare prin casă?

— Nimic special. De altfel, casa a rămas neatinsă. Avea câteva sute de dolari în portofelul rămas pe o comodă. Crima a fost comisă de un sadic. Jack a încercat să ajungă la armă, dar ucigașul a retras scaunul de care era atârnat pistolul, foarte încet, obligându-l să se târască, cu un glonte-n burtă și încercând să-și țină măruntaiele cu mâna, ca să nu se împrăștie.

— Mike, te rog…

Am tăcut. Am rămas locului, cu privirea ațintită în gol. Într-o bună zi, aveam să-l ucid pe ticălosul care-l împușcase pe Jack. Făcusem asta de destule ori, fără urmă de remușcare. Sentimentul respectiv încetase să mai existe pentru mine, odată cu prima victimă. După război, abia așteptasem să-i înfrunt pe șobolanii care vedeau lumea ca pe propria pradă. Cât de proști pot fi oamenii uneori! Procese pentru criminali? E de-ajuns un artificiu legal și ucigașii scapă. În cele din urmă, însă, se face dreptate. Iar cei care o împart sunt cei asemenea mie. Ticăloșii ucid oameni, apoi eu îi ucid pe ticăloși. Îi împușc ca pe niște câini turbați, ceea ce și sunt, la urma urmei, iar societatea mă târăște apoi prin tribunale ca să dau un milion de explicații despre motivele care m-au determinat să-i ucid. Îmi cercetează

trecutul, îmi verifică amprentele și mă potopesc cu întrebări. Ziarele scriu despre mine ca despre un nebun însetat de sânge, dar până la urmă se potolesc, pentru că Pat Chambers îi ține departe de mine. Știe că fac tot ce-mi stă în putință să-i ajut, pe el și pe colegii lui. Și că nu mă dau în lături să le povestesc totul, în amănunt, la încheierea vreunui caz.

Velda intră în birou, aducându-mi ziarul de după-amiază. Crima ocupa prima pagină, urmată de un articol pe patru coloane, cu toate amănuntele care fuseseră dezvăluite presei. Velda citea și ea, peste umărul meu, iar la un moment dat i-a scăpat o exclamație de surpriză.

— Da' știu că ți-au făcut-o… Ia citește!

Îmi arăta spre ultimul paragraf al articolului. Scria acolo despre implicarea mea în acest caz, dar Velda voia să-mi atragă atenția asupra relatării, cuvânt cu cuvânt, a vorbelor pe care i le adresasem lui Jack. Promisiunea mea. Jurământul către prietenul meu mort cum că aveam să-l omor pe ucigaș exact așa cum fusese el ucis. Am mototolit ziarul și l-am azvârlit spre perete.

— Ticălosul! O să-i rup gâtul fiindcă a îndrăznit să tipărească asta. Am vorbit cât se poate de serios atunci când am făcut promisiunea aia. Când promit ceva, cuvântul mi-e sfânt, iar ei și-au bătut joc de asta. Pat e de vină. Și eu, credeam că mi-e prieten… Dă-mi telefonul!

Velda m-a apucat de braț.

— Ușurel! Să presupunem că el a dat pe goarnă. La o adică, Pat e polițist. Poate că a văzut aici o șansă să-l scoată din vizuină pe ucigaș trimițându-l pe urmele tale. Dacă ticălosul ăla a aflat că vrei să-l prinzi cu orice preț, ar putea să nu se lase și să încerce să ajungă el mai întâi la tine. Iar atunci o să poți pune mâna pe el.

— Ești drăguță, fetițo, dar gândești prea curat, i-am răspuns. Cred c-ai nimerit prima parte, dar partea a doua nu ține. Pat nu vrea ca eu să pun mâna pe criminal, fiindcă știe că, dacă s-ar întâmpla asta, cazul ar fi închis definitiv și irevocabil. Dacă-și imaginează că ucigașul o să încerce să ajungă la mine, atunci poți să pui rămășag pe corsetul bunicii tale că mi-a atârnat o codiță, un om de-al lui gata să intervină în clipa în care încep împușcăturile.

— Nu știu ce să zic, Mike. Pat știe că ești prea deștept ca să nu-ți dai seama când ești filat. Nu cred c-ar face una ca asta.

— Nu, zău?! Pat nu-i prost, asta-i sigur. Pun pariu pe un sandviș contra

unui certificat de căsătorie că la ora asta e câte-un pedestraș jos în stradă, la fiecare intrare a clădirii, gata să-mi ia urma din clipa în care aș coborî. Sigur, aș putea să scap ușor de ei, dar în locul lor ar veni imediat alții, mai pricepuți.

Ochii Veldei sclipeau ca niște tăciuni încinși.

— Vorbești serios cu pariul ăsta?

Am încuviințat.

— Cât se poate de serios. Vrei să vii până jos cu mine, să aruncăm o privire?

Ea rânji și-și luă haina din cuier. Mi-am pus și eu pălăria cam obosită și am ieșit, însă nu înainte să mai arunc o privire la adresa cabinetului Charlottei Manning.

Pete, liftierul, mi-a zâmbit larg, cu toți dinții, imediat ce am urcat în cabină.

— Seara bună, domnule Hammer!

L-am înghiontit ușor, în joacă, și l-am întrebat:

— Cum îți mai merge, Pete?

— Cam la fel, numa' că nu prea mai apuc să stau jos aici, în lift.

A fost rândul meu să rânjesc. Velda pierduse deja pariul. Schimbul de replici dintre mine și Pete era parte dintr-un cod asupra căruia ne înțeleseserăm cu ani în urmă. Răspunsul lui însemna că urma să am parte de companie din momentul ieșirii din clădire. Înțelegerea asta mă costa câțiva dolari pe lună, dar merita fiecare bănuț. Pete era capabil să dibuiască un copoi mai repede decât mine însumi. Ceea ce nu era de mirare, având în vedere că, înainte de a deveni liftier, fusese hoț de buzunare, până când un sejur la mititica îl făcuse să se cumințească.

De data asta am hotărât să folosesc ieșirea din față. Am făcut ochii roată, încercând să-mi reperez codița, dar n-am văzut pe nimeni. Inima mi-a tresărit și m-am temut că Pete încurcase cuvintele-cheie. Velda avea ea însăși un bun spirit de observație, iar zâmbetul i se lărgi pe chip în timp ce traversam holul pustiu. Mi se agață de braț, hotărâtă parcă să nu ne oprim decât la cel mai apropiat birou de stare civilă.

Însă, de cum am trecut de ușa rotativă, zâmbetul i s-a șters de pe chip, la fel de repede precum a înflorit cel de pe fața mea. Codița noastră pășea pe trotuar chiar în fața noastră. Velda a lăsat să-i scape printre dinți unul dintre acele cuvinte pe care fetele cuminți nu le rostesc niciodată, dar pe

care golanii le mâzgălesc pe pereții aleilor dosnice.

Era un tip șmecher. N-am reușit să ne dăm seama de unde apăruse. Mergea mai repede decât noi, izbindu-și ritmic piciorul cu un ziar făcut sul. Cel mai probabil ne ochise pe când coboram din ascensor, pe fereastra din spatele palmierului, apoi, văzând pe care dintre uși urma să ieșim, ocolise clădirea și ne ieșise înainte chiar în clipa în care făceam primul pas pe trotuar. Dacă am fi luat-o în direcția opusă, cu siguranță am fi fost preluați de altcineva.

Însă individul ăsta uitase să-și mute pistolul de la brâu sub braț, iar atunci când ești obișnuit să cauți așa ceva din priviri, un pistol e la fel de vizibil sub haină ca un dovleac umflat.

Când am ajuns la garaj, tipul se făcuse nevăzut. De jur-împrejur erau destule uși dincolo de care s-ar fi putut ascunde. N-am mai pierdut timpul căutându-l. Am scos mașina din locul de parcare, iar Velda s-a strecurat lângă mine.

— Unde mergem acum? m-a întrebat ea.

— La *Automat,* unde o să-mi faci cinste cu un sandviș.

Capitolul 3

După ce am terminat de mâncat, am lăsat-o pe Velda la coafor și m-am îndreptat spre nord, către Westchester. Nu avusesem de gând să-i fac o vizită lui George Kalecki decât a doua zi, dar un telefon dat la cabinetul lui Charlotte Manning îmi schimbase planurile. Psihiatra plecase spre casă, iar recepționera care mi-a preluat apelul fusese instruită să nu dea nimănui adresa. I-am spus că o să revin ulterior cu un telefon și i-am transmis că doream s-o întâlnesc cât mai curând. Nu mi-o puteam scoate din minte pe femeia asta. Picioarele alea…

Douăzeci de minute mai târziu, sunam clopoțelul de la poarta unei case care costase cel puțin un sfert de milion de dolari. Un valet foarte manierat a deschis și m-a primit în foaier.

— Îl caut pe domnul Kalecki, am spus.

— Pe cine să anunț, domnule?

— Sunt Mike Hammer, detectiv particular.

I-am arătat legitimația, dar valetul n-a fost câtuși de puțin impresionat.

— Mi-e teamă că domnul Kalecki e ocupat în acest moment, a rostit el.

Mă pricep să identific balivernele, așa că nu m-am lăsat nici eu intimidat.

— Ei bine, transmite-i te rog să devină imediat disponibil și să-și miște fundul încoace, dacă nu vrea să mă duc eu după el. Crede-mă, nu glumesc deloc.

Valetul m-a măsurat cu atenție din cap până-n picioare și a conchis că vorbeam cât se poate de serios. A încuviințat și mi-a luat pălăria.

— Poftiți pe aici, domnule Hammer.

M-a condus într-o bibliotecă supradimensionată. M-am trântit într-un fotoliu și am așteptat venirea domnului Kalecki.

Gazda n-a întârziat prea mult. Ușa s-a dat deoparte și și-a făcut apariția un individ cărunt, mai îndesat decât apărea în fotografii. Trecu la subiect de la primele cuvinte.

— Cu ce drept ai mai intrat aici, după ce omul meu ți-a spus că nu vreau să fiu deranjat?

Mi-am aprins un chiștoc și am suflat fumul în direcția lui.

— Nu-mi servi mie prostii de-astea, amice. Știi foarte bine de ce mă

aflu aici.

— N-am nici o îndoială, citesc și eu ziarele. Dar mi-e teamă că nu te pot ajuta. Eram acasă, în patul meu, atunci când a fost comisă crima, și pot să o dovedesc.

— Hal Kines a ajuns acasă deodată cu tine?

— Da.

— Valetul v-a deschis ușa?

— Nu, mi-am folosit propria cheie.

— În afară de Hal, te-a mai văzut cineva când ai intrat?

— Nu cred, dar mărturia lui mi se pare suficientă.

I-am rânjit în față.

— Nu e de-ajuns. Nu atâta vreme cât amândoi sunteți posibili suspecți.

Auzindu-mă, Kalecki păli. Gura i se strâmbă, iar chipul lui schimonosit arăta de parcă ar fi fost gata să mă omoare.

— Cum îndrăznești? a izbucnit el. Poliția nici măcar n-a încercat să mă contacteze în legătură cu crima. Jack Williams a murit la ore bune după ce am plecat de la el.

Am făcut un pas înainte și l-am apucat de cămașă.

— Ascultă-mă bine, escroc mărunt și urât, i-am spus, printre dinți. Am să-ți explic pe limba ta cum stau lucrurile. Nu trebuie să-ți faci griji din pricina poliției. Ești pe lista *mea* de suspecți. Iar asta e singura listă care contează, fiindcă atunci când o să-l găsesc pe făptaș, acesta va muri. Va muri chiar dacă nu voi avea destule dovezi. De fapt, nici măcar nu-i nevoie să fiu foarte convins că el e vinovatul. S-ar putea să fie doar câteva indicii care să ducă spre tine, dar pentru mine va fi de-ajuns. S-ar putea ca, până la urmă, să împușc și câteva gunoaie mucoase ca tine, dar măcar unul dintre ei va fi cu siguranță cel pe care-l căutam, iar restul… niște ghinioniști care și-au băgat nasul unde nu le fierbea oala.

Nimeni nu-i mai vorbise așa lui Kalecki în ultimele două decenii. Căută să îngaime ceva, dar nu reuși să-și găsească cuvintele. Dar dacă în acele momente ar fi îndrăznit să scoată vreun sunet l-aș fi făcut să-și înghită dantura.

Dezgustat, l-am împins spre o măsuță de colț, exact la timp cât să evit să-mi fie spart capul. Un vas de ceramică mi se lovi de umăr și se sfărâmă într-o mie de cioburi.

M-am aplecat, răsucindu-mă în același timp. Un pumn zbură razant pe

deasupra capului meu. Am reușit să-l blochez cu stânga și n-am mai așteptat urmarea: am izbit cu pumnul, lovind sub centură și, în același timp, mi-am ridicat brusc capul, ciocnindu-mă de extremitatea bărbiei atacatorului meu, cu o forță devastatoare. Hal Kines se prăbuși la podea și rămase locului, nemișcat.

— Înțeleaptă decizie, am comentat. Dar ce-avem noi aici? Un puștan care încearcă să mă lovească pe la spate. Nu l-ai antrenat prea bine, George. A fost o vreme când erai în stare să te bați de unul singur cu adversarii tăi, acum îl lași pe un amărât de student să-ți ducă bătăliile. Pe deasupra, țâncul ăsta nu-i nici foarte luminat: într-o casă plină de oglinzi, a încercat să se furișeze pe la spate?! Pe bune?!

Kalecki nu-mi răspunse. Găsi un scaun și se așeză, cu ochii mijiți de furie. Dacă ar fi avut un pistol la îndemână în clipa aceea, sunt convins că n-ar fi ezitat să apese pe trăgaci. Asta i-ar fi adus însă moartea, pentru că am exersat îndelung scoaterea din tocul de sub braț a revolverului calibru 45.

Puștiul Kines începea să dea semne de viață. L-am lovit ușor cu vârful piciorului în coaste, până când s-a ridicat în capul oaselor. Era livid, dar nu îndeajuns de înspăimântat încât să nu-mi arunce, furios:

— Ticălos ordinar! Chiar trebuia să lupți murdar?

M-am aplecat, l-am apucat de sub braț și l-am smucit, ridicându-l în picioare. El s-a holbat la mine. Poate îi dădusem impresia că eram înzestrat cu duhul blândeții.

— Ascultă-mă, mucos acneic, i-am spus. Ar trebui să șterg podelele cu mutra aia a ta cu barbă rară, dar am altele mai bune de făcut. Când ești mucos, nu-ți bagi nasul în treburile celor mari. Ești tu masiv, dar eu sunt cu trei măsuri peste tine și cu al naibii de mult mai dur decât tine. Dacă mai încerci vreo șmecherie, te bat de-o să îți meargă fulgii. Acum șezi aici și taci dracului din gură!

Kines căzu pe canapea și rămase locului. George părea că-și revenise nițel, pentru că se simți îndreptățit să intervină:

— Domnule Hammer, de data asta ați mers prea departe. Am relații la primărie și…

— Știu, i-am retezat-o. O să ai grijă să fiu arestat pentru ultraj și agresiune și licența îmi va fi ridicată. Însă, atunci când o să te ocupi de asta, încearcă să-ți imaginezi cum o să-ți arate mutra atunci când o să-ți dau de urmă. Din câte văd, cineva ți-a lucrat deja nasul, dar asta va fi o nimica

toată pe lângă cum o să arăți când termin eu cu tine. Acum fă-ți un bine și ține-ți fleanca. Am nevoie de niște răspunsuri. În primul rând, când ai plecat de la petrecere?

— În jurul orei unu, poate puțin mai târziu, răspunse Kalecki, fără prea mare entuziasm.

Afirmația asta se potrivea cu spusele Myrnei.

— Unde ați plecat de acolo?

— Am coborât la mașina lui Hal și-am plecat direct spre casă.

— Cine anume?

— Hal, Myrna și cu mine. Am lăsat-o la apartamentul ei și am venit încoace, lăsând mașina în garaj. Întreabă-l pe Hal, o să-ți spună exact același lucru.

Hal m-a privit lung. Era limpede că era îngrijorat și, la fel de evident, era prima oară când era implicat în ceva de o asemenea gravitate. Ce-i drept, nimănui nu-i plac crimele.

Mi-am continuat interogatoriul.

— Ce a urmat?

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce mai putea să urmeze? Am băut un păhărel și ne-am dus la culcare! Ce altceva credeai c-am făcut? spuse Hal, exasperat.

— Nu știu. Poate că dormiți împreună?

Hal sări în picioare, înfruntându-mă, cu fața roșie de furie. Mi-am pus palma pe fața lui și l-am împins înapoi pe canapea, apoi am continuat, imperturbabil:

— Sau poate că nu dormiți împreună. Iar asta înseamnă că unul dintre voi ar fi avut timp destul la dispoziție să scoată mașina din garaj și să tragă o fugă în oraș, ca să-l ucidă pe Jack, și să se întoarcă apoi aici, fără ca nimeni să fi băgat de seamă că a lipsit. Dar nici dacă ați fi dormit împreună n-ați fi fost mai puțin suspecți, fiindcă ați fi putut s-o faceți împreună. V-ați prins? Așadar, dacă vreunul dintre voi crede c-a scăpat basma curată, l-aș sfătui să se mai gândească o dată. Nu sunt singurul pe care-l duce mintea să construiască ipoteze. Chiar în clipele astea, Pat Chambers ajunge probabil la același raționament, cu creionul pe hârtie. Cu siguranță o să vă facă foarte curând o vizită, așa că e bine să vă pregătiți. Iar dacă vreunul dintre voi e cel care-a comis-o, ar avea de câștigat dacă i se predă lui Pat, căci ar putea să-și prelungească viața măcar cu durata procesului.

— M-a chemat careva? se auzi o voce puternică, dinspre ușă.

M-am întors. Pat Chambers tocmai se ivise în prag, afișându-și zâmbetul omniprezent.

I-am făcut semn să se apropie.

— Da, tocmai adineauri ai devenit subiectul conversației noastre.

George Kalecki sări în picioare și se apropie grăbit de Pat. Tupeul său inițial părea a-i fi revenit.

— Domnule polițist, vă cer să-l arestați imediat pe acest individ, strigă el. A pătruns cu forța în reședința mea și ne-a insultat și agresat, atât pe mine cât și pe oaspetele meu. Priviți-i vânătaia de pe bărbie. Hal, spune-i ce s-a întâmplat!

Hal îmi văzu privirea ațintită asupra sa. Îl văzu pe Pat, la câțiva pași de mine, relaxat, cu mâinile în buzunare și, în mod vădit, deloc dornic să intervină în ceea ce se putea întâmpla pe mai departe. Brusc, avu revelația faptului că Jack fusese polițist, că Pat era polițist și că Jack fusese ucis. Nimeni nu ucide un polițist și scapă nepedepsit.

— Nu s-a întâmplat nimic, rosti tânărul.

— Mincinos împuțit! izbucni Kalecki, revărsându-și furia asupra prietenului său. Spune adevărul! Spune-i cum ne-a amenințat! Ți-e teamă de jegosul ăsta de doi bani?

— Nu, George, am rostit, calm. Îi e teamă de asta.

L-am lovit cu toată puterea celor nouăzeci și cinci de kilograme ale mele. Pumnul meu îi pătrunse în stomac până la încheietură. Căzu moale la pământ, scuipându-și plămânii și devenind tot mai roșu la față. Hal se mulțumi doar să privească întreaga scenă și, vreme de-o secundă, aș putea să jur că-i văzusem un zâmbet fugar pe fața umflată.

— Mergem? l-am întrebat pe Pat, luându-l de braț.

— Da. Nu mai e nimic de făcut aici.

Mașina lui Pat era parcată sub arcada clădirii. Am urcat, iar el a demarat imediat, ocolind casa și apucând-o apoi pe aleea cu pietriș care ducea spre autostradă. Coti spre sud, către oraș. Până în acel moment, nici unul dintre noi nu scosese vreun cuvânt. L-am întrebat:

— Presupun că ai auzit tot ce s-a discutat, nu-i așa?

Îmi aruncă o privire scurtă și încuviință.

— Da, eram dincolo de ușă în timp ce tu îți făceai numărul. Mă gândeam că ai ajuns la aceleași concluzii ca mine.

— Că veni vorba, l-am întrerupt, să nu-ți imaginezi că mi-a scăpat: știu de codița pe care mi-ai atârnat-o. Te-a sunat de la poartă sau de la benzinăria unde mi-am lăsat mașina?

— De la benzinărie, confirmă Pat. Nu reușea să priceapă neam de ce ai luat-o pe jos și a sunat să ceară instrucțiuni suplimentare. Chiar așa! Ce te-a apucat s-o iei pe jos, cale de mai bine de doi kilometri?

— Credeam că-i evident, Pat. Știam că, dacă a citit articolul din ziar, Kalecki a lăsat cu siguranță instrucțiuni valetului ca să nu fiu primit. Așa că am sărit gardul. Uite c-am ajuns la benzinărie. Trage pe dreapta.

Pat viră, intrând cu mașina în parcarea căptușită cu criblură. Mașina mea era parcată acolo unde-o lăsasem, lângă zidul tencuit al casei. I-am arătat lui Pat individul în costum cenușiu care adormise înăuntru.

— Uite-ți codița, a venit vremea să-i dai deșteptarea.

Pat coborî din mașină și-l scutură nițel pe individ. Acesta își reveni în simțiri, cu un zâmbet prostesc zugrăvit pe mutră. Pat făcu un semn către mine.

— Știa că-l urmărești, amice. Cred că e cazul să-ți schimbi tehnica.

Tipul păru surprins.

— Știa de mine? La naiba, dar n-a dat nici un semn cum că s-ar fi prins!

— Aiurea, i-am replicat. Ți se vede pistolul din spate, de la centură, sare în ochi ca un deget pansat. Am avut parte și eu de destul filaj, crede-mă!

Am urcat în mașină și am întors. Pat mi-a făcut semn să opresc, și-a vârât capul prin geamul portierei și m-a întrebat:

— Insiști să mergi mai departe de unul singur, Mike?

N-am putut decât să încuviințez:

— Păi… nu? Am de ales?

— În cazul ăsta, vino după mine până în oraș. Am să-ți arăt ceva ce-ar putea să te intereseze.

Urcă în mașina de poliție și părăsi spațiul acoperit de criblură, îndreptându-se spre autostradă. L-am urmat îndeaproape. Deocamdată, Pat juca cinstit. E drept, se folosea de mine ca de o momeală, dar asta nu mă deranja. Din punctul meu de vedere, era ca și cum ar fi folosit păstrăv ca să prindă muște. Ținea însă prea aproape, iar asta strica tot farmecul jocului. Nu-mi dădeam seama încă dacă o făcea ca să mă protejeze sau ca să se

asigure că n-o să șterg pe jos cu vreun mahăr pe care l-aș fi putut considera un eventual suspect.

Articolul din ziar era prea proaspăt și nu apucase să-și producă efectele. Ucigașul n-avea să se lase ademenit chiar atât de ușor. Oricine ar fi fost cel care apăsase pe trăgaci, era cu siguranță un tip deștept. Poate prea deștept. Dacă avea toate țiglele pe casă, cu siguranță luase în considerare implicarea mea. Și, chiar dacă fusese o crimă oarecare, tot ar fi trebuit să ia în considerare ancheta poliției. Dar victima era un fost polițist, așa că fapta era cu atât mai gravă. De un lucru eram însă convins: aveam să mă aflu pe lista neagră a criminalului, mai ales după ce aveam să-i vizitez pe toți cei care aveau vreo legătură cu crima.

Deocamdată, Kalecki sau Kines nu ieșiseră în evidență cu nimic. Nu-mi dădeam seama ce motive ar fi avut să-l ucidă pe Jack. Dar, dacă exista vreun motiv, aveam timp să-l descopăr ulterior. Amândoi ar fi avut ocazia să comită crima. Iar George Kalecki nu era omul pe care-și închipuiau toți că-l cunosc. Era încă implicat în afaceri dubioase, iar asta îl făcea un suspect cu potențial. Din nou, nu-mi dădeam seama ce căuta Hal în toată povestea. Cumva, era și el implicat. Poate nu. Poate da. Aveam să aflu.

Gândurile mi se învârteau în minte, luând în considerare aspectele generale ale cazului, fără să reușesc însă să trag vreo concluzie. Pat traversă orașul fără să fie nevoit să-și pornească sirena, cum făceau o grămadă de polițiști. Într-un târziu, am parcat amândoi lângă bordură, în fața secției de poliție de care aparținea.

Am urcat în biroul lui, iar Pat a scos dintr-o cutie aflată în sertarul de jos al biroului o sticlă de whisky. Mi-a turnat o porție sănătoasă, apoi și-a servit și lui una asemănătoare. Am dat pe gât băutura dintr-o dușcă.

— Încă una? m-a întrebat.

— Nu. Vreau informații. Ce voiai să-mi spui?

Pat s-a apropiat de un fișet metalic și-a scos de-acolo un dosar pe a cărui copertă se putea citi un nume: MYRNA DEVLIN.

Se așeză și goli conținutul dosarului pe birou. Era un dosar complet, conținând tot ce aveam eu însumi despre Myrna, plus o grămadă de alte documente.

— Ce încerci să-mi spui, Pat?

Știam că încerca să scoată ceva în evidență, așa că am insistat:

— Ai de gând s-o numeri pe Myrna printre suspecți? Dacă da, să știi

că te înșeli amarnic.

— Așa o fi. Vezi tu, Mike, atunci când Jack a găsit-o pe Myrna încercând să sară de pe balustrada podului, a tratat-o ca pe orice narcoman. A dus-o la urgență, la camera de gardă.

Pat se ridică și-și vârî mâinile în buzunare. Continuă să vorbească, dar era limpede că mintea-i era asaltată de gânduri.

— A păstrat în tot răstimpul legătura cu ea și, astfel, s-a îndrăgostit. Pentru el, a fost o iubire adevărată, căci, înainte de a-i vedea toate calitățile, îi văzuse și fața întunecată. Dacă a putut s-o iubească atunci, era limpede că dragostea lui era cât se poate de reală.

— Nu-mi dau seama unde bați, Pat. O cunosc pe Myrna la fel de bine cum a cunoscut-o Jack. Dacă ai de gând să-i mânjești numele prin presă, făcând din ea candidatul principal la scaunul electric, noi doi vom avea o discuție.

— Nu te osteni să-ți ieși din pepeni, Mike. Nu-i vorba de așa ceva. În ziua când a fost eliberată de la dezintoxicare, Myrna i-a cerut lui Jack să-i promită că n-o să răscolească în trecutul ei. El a consimțit.

— Știu, l-am întrerupt. Am fost de față în seara aia.

— Ei bine, Jack s-a ținut de promisiune. Dar departamentul nu avea cum să țină seama de ea. Cei de la Narcotice aparțineau de alt birou. Cazul le-a revenit lor. Myrna nu avea de unde să știe asta. Însă, câtă vreme s-a aflat sub tratament, a vorbit. O stenografă a notat tot ceea ce spunea și, crede-mă, avea destule de dezvăluit. Cei de la Narcotice au descoperit o rețea care opera în tot orașul, însă pe parcursul raziei de destructurare s-a lăsat cu împușcături, iar cel care ar fi putut spune tot s-a ales cu un glonte în cap, așa încât întreaga operațiune a luat sfârșit încă de la acest prim eșalon.

— N-am știut nimic din toate astea, Pat.

— Erai în armată când s-au întâmplat. A durat ceva până când a fost descoperită întreaga rețea, aproape un an. Dar traficul n-a încetat. Rețeaua avea legături în afara statului, așa că s-au implicat și cei de la FBI. Pe Myrna au lăsat-o în pace, după ce i-au analizat dosarul. Era o fată din provincie care spera ca, venind în oraș, să reușească să se impună în lumea spectacolului. Din păcate, s-a încurcat cu cine nu trebuia și una dintre colegele ei de apartament a învățat-o cu drogurile. Furnizorul lor era un tip care se dădea drept agent de pariuri, dar care, la adăpostul respectivei identități, făcea trafic de droguri. Era protejatul unui politician care în

prezent ocupă o celulă confortabilă la închisoarea Ossining de pe malul Hudsonului. Conducătorul rețelei era un tip cu adevărat priceput. Nimeni nu-l întâlnise sau văzuse vreodată. Toate tranzacțiile se făceau prin poștă. Drogurile erau trimise la căsuțe poștale, împachetate atent. În cutiile poștale respective, traficanții găseau adresa la care trebuiau să trimită banii, iar adresele se dovedeau a fi tot căsuțe poștale de pe undeva prin țară.

Mi se părea de-a dreptul incredibil ceea ce auzeam. Pat se întoarse și se așeză înainte de a-și continua istorisirea, dar i-am luat-o înainte, cu o întrebare.

— Ceva îmi sună aiurea, Pat. Toată schema e pe dos. De regulă, drogurile se plătesc în avans, iar traficanților nu le rămâne decât să spere că vor avea destui clienți încât să-și recupereze investiția.

Pat își aprinse un chiștoc și încuviință din cap.

— Exact așa. Ăsta e unul dintre motivele pentru care ne-am împotmolit. Fără îndoială, la ora asta există o grămadă de pachete nerevendicate, pline cu droguri, într-o mulțime de oficii poștale. Iar marfa venea regulat, dintr-o sursă categoric abundentă. Am reușit să găsim la percheziții câteva ambalaje pe care destinatarii nu apucaseră să le distrugă și nici unul nu era expediat de la aceeași adresă.

— Asta n-ar trebui să fie o problemă pentru o organizație de o asemenea amploare.

— Se pare că n-a fost o problemă, într-adevăr. Ne-am trimis agenții în orașele din care fuseseră expediate acele colete și le-am cerut să investigheze atent. N-au descoperit nimic. Toate acele localități au fost doar puncte de tranzit. E posibil ca individul sau indivizii care au expediat acele colete să fi călătorit cu trenul sau cu autobuzul și, în trecere, să fi expediat câte un colet la fiecare oprire. Fiecare oficiu poștal de plecare a fost folosit pentru câte un singur pachet. Așadar, nimeni nu putea să anticipeze de unde avea să sosească următorul colet.

— M-am lămurit, Pat. După destrămarea rețelei, ați mai descoperit noi surse?

— Câteva. Dar nici una dintre ele nu avea legătură cu rețeaua și cu furnizorul anterior. În majoritatea cazurilor, au fost traficanți mărunți, de genul unor infirmieri de la spital care subtilizau medicamente pentru a le vinde.

— Deocamdată nu mi-ai spus nimic care să o implice pe Myrna în

afacerea asta. Îți mulțumesc pentru informații, dar nu-s de nici un folos în cazul nostru. Ceea ce mi-ai dat servește doar poliției.

Pat mă privi lung, cu ochii mijiți, cufundat în gânduri. Îi știam această expresie.

— Spune-mi, ție nu ți-a trecut prin minte că Jack, ca fost polițist, s-ar fi putut să-și fi încălcat promisiunea față de Myrna? mă întrebă el. Jack detesta escrocii, dar, mai ales, îi ura pe șobolanii care se foloseau de cei asemeni Myrnei ca să-și umple buzunarele.

— Și ce-i cu asta? am întrebat.

— Uite… E posibil ca el să fi știut de la bun început despre rețea și să nu ne fi spus. Sau să fi aflat de la Myrna ceva ce noi n-am reușit să aflăm. Ulterior, se poate să-i fi scăpat ceva la momentul nepotrivit. Sau poate nu. Dar cineva se temea de ce știa el și a decis să-l elimine.

Am căscat, a plictiseală. Nu-mi făcea plăcere să-l dezamăgesc pe Pat, dar mi-era limpede că se înșela.

— Prietene, greșești profund. Dă-mi voie să-ți explic unde anume. În primul rând, să facem o clasificare a crimelor. Există doar câteva tipuri: crimele de război, crimele pasionale, cele săvârșite în autoapărare, cele dictate de nebunie, crimele cu scopul unui profit și crimele comise din compasiune. Ar mai fi câteva, dar deocamdată ajung astea. După părerea mea, Jack a fost ucis fie pentru ca ucigașul să se apere, fie pentru ca el să profite de pe urma morții lui. Sunt convins că Jack știa prea mult despre ucigaș. Cel mai probabil, era o informație pe care o cunoștea de o bucată de vreme, dar abia atunci și-a dat seama de importanța ei. Sau poate era ceva ce abia aflase. Știi cât era de activ în munca polițienească, deși suferea de un handicap destul de grav și lucra în ultima vreme în domeniul asigurărilor. Indiferent ce anume era acea informație, se pare că Jack voia să-și păstreze posibilitatea de a alege ce anume să facă cu ea; de asta a ținut-o doar pentru sine. Ucigașul voia să pună mâna pe ceva ce se afla în posesia lui Jack și era dispus să ucidă pentru acel lucru sau acea informație. Ați cercetat atent apartamentul, nu-i așa?

Pat încuviință.

— Și nu lipsea nimic, nu-i așa?

Pat clătină din cap.

— În acest caz, am continuat, n-a fost vorba despre o crimă care să aibă drept scop profitul. Doar dacă nu cumva Jack avea ascuns ceva în afara

casei, ceea ce e puțin probabil. Ucigașul știa că Jack deține o informație care-l putea da în vileag, sau poate chiar ceva mai compromițător. Ca să se protejeze, l-a eliminat pe Jack. O crimă în scop de autoapărare, așadar.

Mi-am luat de pe birou pălăria cea ponosită și m-am ridicat.

— Trebuie s-o întind, amice. Cum eu nu am un salariu fix și nici nu-s plătit cu ora, nu-mi pot permite să pierd timp. Îți mulțumesc, oricum, pentru informații. Dacă aflu ceva, te anunț.

— După cât timp o să mă anunți? întrebă Pat, zâmbind.

— Doar atât cât să-mi păstrez un mic avans față de tine, i-am replicat.

Am căutat prin buzunare o țigară și-am scos un chiștoc cam amărât, l-am salutat pe Pat cu un gest din mână și-am ieșit. „Codița" mea mă aștepta, încercând să treacă neobservat în mulțimea de detectivi și în fumul greu, de trabuc, care umplea încăperea. Am ieșit din clădire și, imediat, m-am retras într-o nișă din peretele de cărămidă. Tipul ieși imediat și începu să mă caute din priviri, panicat, în dreapta și în stânga. Am ieșit din nișă și l-am bătut pe umăr.

— Ai cumva un foc, amice? l-am întrebat, vârându-mi chiștocul în colțul gurii. Tipul roși puternic și îmi oferi un foc.

— În loc să ne jucăm de-a hoții și vardiștii, ce-ar fi să nu ne mai ascundem unul de altul și să plecăm împreună?

Luat prin surprindere de propunerea mea, tipul ezită înainte să-mi răspundă, apoi, în cele din urmă, reuși să articuleze, sau mai degrabă să mormăie:

— E-n regulă.

Am pornit împreună spre mașina mea. El a urcat pe bancheta din față, eu mi-am luat locul la volan. N-avea nici un rost să încerc să-i fac conversație, tipul nu era deloc vorbăreț. Am apucat-o pe bulevard, iar la un moment dat am cotit pe o străduță laterală. Am tras pe dreapta în fața unui mic hotel și am coborât din mașină, urmat îndeaproape de „codița" mea. Am intrat prin ușa rotitoare și n-am continuat spre holul hotelului, ci am rămas în caruselul ușii, ajungând înapoi pe trotuar. „Codița" rămăsese în spațiul dintre uși. M-am aplecat și am blocat rotirea folosindu-mă de o bucată de cauciuc pe care o desprinsesem din garnitura geamului portierei, apoi m-am îndreptat spre mașină. Prizonier între uși, polițistul izbea cu pumnii în sticlă și profera injurii. Dacă voia să nu mă scape din vedere, ar fi trebuit să pornească în direcția opusă, să iasă pe ușa din dos a hotelului și

să alerge pe după colț. Am apucat să zăresc un rânjet pe fața recepționerului. Nu era pentru prima dată când mă foloseam de acest hotel ca să-mi pierd urma.

Tot drumul până în centru, geamul portierei s-a zgâlțâit de parcă ar fi vrut să sară din ramă. Mi-am pus în gând să fac rost de-o nouă garnitură pentru el. În definitiv, era posibil să fiu urmărit și altă dată.

Capitolul 4

Anticamera era ultramodernă, dar avea absolut tot ce-i trebuia. Fotoliile, deși pătrățoase la înfățișare, erau cu adevărat confortabile. Oricine concepuse acel decor, era limpede că avusese în minte confortul mental al pacienților. Pereții erau zugrăviți într-o nuanță de măsliniu imposibil de descris, care se potrivea cu draperiile discrete. Lumina nu venea de afară, ci de la o serie de becuri mascate în perete. Pardoseala era acoperită cu un covor gros în care te afundai până la glezne și care estompa complet orice zgomot de pași. De undeva se auzeau, în surdină, acordurile unui cvartet de coarde. Eram gata să adorm și probabil chiar aș fi ațipit, dacă secretara, aceeași care mă expediase scurt la telefon, nu mi-ar fi făcut semn să mă apropii. Din intonația ei mi-am dat seama că înțelesese că nu-s vreun pacient. Cu barba nerasă de-o zi și costumul ponosit pe care-l purtam, era limpede că, pe scara ei de valori, locul meu era undeva mult mai jos decât omul de serviciu.

Făcu un semn din cap spre ușa din spatele ei și spuse:

— Domnișoara Manning vă poate primi acum. Vă rog, intrați.

Accentuă în mod deosebit cuvintele „vă rog” și, când am trecut prin dreptul ei, se retrase ușor, încercând parcă să mă țină la distanță.

— Nu-ți face griji, iubito, i-am susurat, din colțul gurii. N-am să te mușc. Sunt aici incognito, ce vezi e doar o încercare de deghizare.

Am deschis ușa și-am intrat.

Era mult mai frumoasă decât în fotografie. Era delicioasă și multe dintre trăsăturile ei nu ar putea fi redate în cuvinte. Charlotte Manning era așezată la birou, cu mâinile încrucișate în fața ei, de parcă ar fi ascultat cu atenție ceva. „Frumoasă” e un cuvânt prea palid pentru a o descrie. Era asemenea rezultatului pe care te-ai aștepta să-l vezi dacă toți marii artiști din lume și-ar pune la contribuție tehnica și talentul ca să producă o capodoperă unică.

Așa cum îmi imaginasem, avea părul aproape alb, revărsându-i-se pe umeri în bucle ce parcă te îndemnau să-ți îngropi fața în ele. Fiecare trăsătură în parte fusese parcă modelată cu extremă delicatețe și precizie. Fruntea înaltă și netedă, deasupra unor ochi căprui de o vioiciune aparte,

încadrați de sprâncene de culoare întunecată și gene lungi și parcă umede.

Rochia pe care o purta era departe de a-i expune trupul; o ținută neagră și sobră, care nu reușea însă să-i ascundă formele perfecte. Sânii ei se luptau cu veșmântul cu aceeași încrâncenare cu care, în fotografie, păreau să încerce să evadeze din strânsoarea costumului de baie. Cât despre restul trupului, puteam doar să mi-l imaginez, pentru că îmi era ascuns vederii de biroul care ne despărțea.

Am înregistrat toate acestea în cele trei secunde de care am avut nevoie ca să traversez biroul. Mă îndoiesc că femeia reușise să observe vreo schimbare în atitudinea mea. Sunt însă convins că, dacă mi-ar fi citit gândurile, ar fi avut toate motivele din lume ca să mă dea în judecată.

— Bună dimineața, domnule Hammer. Vă rog, luați loc.

Vocea ei avea o curgere lină, egală. M-am întrebat cum ar fi sunat dacă și-ar fi adăugat în glas măcar un dram de pasiune. Cu siguranță, extraordinar. Nu era greu de ghicit de ce avea atât de mult succes în calitate de psihiatru. Aceasta era o femeie căreia oricine i-ar fi dezvăluit fără ezitare orice necazuri.

M-am așezat în scaunul de lângă ea, iar ea s-a întors, ațintindu-și asupra mea o privire directă, lipsită de orice urmă de ezitare.

— Presupun că sunteți de la poliție, nu-i așa?

— Nu chiar. Sunt detectiv particular.

— O! exclamă ea.

În glas nu i se putea citi însă obișnuitul dispreț sau măcar curiozitatea cu care era de regulă întâmpinat acest anunț. În schimb, părea că tocmai primise o informație pertinentă.

— E vorba cumva de moartea domnului Williams? mă întrebă ea.

— Da. Mi-era prieten, un prieten foarte apropiat chiar. Încerc să desfășor un soi de anchetă pe cont propriu.

Mă privi interogativ vreme de o clipă, apoi rosti:

— A, da! V-am citit declarația în ziar. Mai mult chiar, am încercat să vă analizez raționamentul. Genul acesta de chestiuni mi s-au părut dintotdeauna foarte interesante.

— Și? la ce concluzie ați ajuns?

Charlotte reuși să mă surprindă:

— Mi-e teamă că vă dau dreptate, deși mai toți profesorii mei m-ar condamna dacă aș afirma acest lucru în public.

Știam la ce se referea. Există o școală de gândire care are convingerea că oricine ucide o face pradă unei nebunii de moment, indiferent care ar fi motivul pentru care a ucis.

— Spuneți-mi, cum pot să vă fiu de ajutor? a continuat ea.

— Ați putea să-mi răspundeți la câteva întrebări. În primul rând, la ce oră ați ajuns la petrecere în seara cu pricina?

— În jurul orei unsprezece. Am întârziat deoarece am avut de făcut o vizită unui pacient.

— La ce oră ați plecat?

— Deodată cu toți ceilalți, pe la unu.

— Unde v-ați dus?

— Aveam mașina jos. Esther și Mary Bellemy m-au însoțit. Am intrat la Chicken Bar și ne-am luat câte un sandviș. Am plecat de-acolo la unu și patruzeci și cinci. Mi-aduc aminte ora, căci se pregăteau să închidă la ora două, conform orarului. Le-am lăsat pe gemene la hotelul lor, iar de-acolo am plecat direct spre casă. Am ajuns la două și un sfert. Îmi aduc aminte exact și această oră căci a trebuit să-mi potrivesc deșteptătorul pentru a doua zi.

— V-a văzut cineva intrând în apartament?

Charlotte râse scurt, un sunet delicios:

— Da, domnule procuror general. Menajera mea. Și tot ea m-a ajutat să mă bag sub plapumă, ca de fiecare dată. M-ar fi auzit și dacă aș fi ieșit după aceea, pentru că singura ușă a apartamentului meu e prevăzută cu un clopoțel care sună ori de câte ori aceasta e deschisă, iar Kathy se trezește la cel mai mic zgomot.

Nu mi-am putut stăpâni un zâmbet.

— Pat Chambers a trecut deja pe-aici?

— De dimineață, mult mai devreme.

Râse iar, trimițând un fior în întreaga mea ființă. Femeia asta emana sex prin toți porii și cu fiecare gest.

— Mai mult chiar: a venit, a văzut, a suspectat, continuă ea. În momentul acesta bănuiesc că-mi verifică fiecare aspect al poveștii.

— Nici iarba nu crește fără știrea lui Pat, am rânjit. A pomenit de mine?

— Nici măcar un cuvințel. Mi s-a părut un tip foarte pragmatic, eficiența în persoană. Sinceră să fiu, mi-a plăcut.

— Încă ceva… Cum l-ați cunoscut pe Jack Williams?

— Mi-e teamă că nu mi-e îngăduit să vorbesc despre asta.

Am clătinat din cap.

— Dacă are legătură cu Myrna, nu e nevoie de discreție. Am fost de față la tot ce s-a întâmplat.

Informația aceasta păru că o ia prin surprindere. Știam însă că Jack fusese cât mai discret cu putință în tot ceea ce privea trecutul iubitei sale.

— Într-adevăr, despre asta a fost vorba, recunoscu ea. M-a contactat la sfatul unui doctor, ca să o tratez pe Myrna. Ea trecuse printr-un șoc foarte puternic. Nu cred că vă puteți da seama ce înseamnă pentru o persoană dependentă de narcotice să fie „înțărcată", cum se spune. Procesul presupune o retezare imediată și completă a oricărui acces la stupefiante. Suferința mentală e atroce. Pacienții în cauză au convulsii violente, iar trupul lor îndură dureri de neimaginat. Terminațiile lor nervoase sensibilizate de drog sunt expuse unor torturi cumplite și nu există nici un fel de calmante care să le poată fi administrate. Adesea, ajung să se autodistrugă, pradă unor accese de nebunie. Procesul de vindecare nu e deloc ușor. Din momentul în care iau decizia renunțării, pacienții sunt separați de orice contact cu lumea exterioară, în celule capitonate. În stadiile inițiale, se răzgândesc și cer, imploră să le fie dat drogul. Ulterior, durerea și încordarea urcă pe culmi atât de înalte încât devin iraționali. În tot acest timp, trupul lor luptă împotriva efectelor drogului, o luptă din care organismul fie iese biruitor, vindecat așadar, fie e înfrânt, nemaifiind capabil să continue să trăiască. Cazul Myrnei a fost unul fericit: a supraviețuit. Jack era îngrijorat de efectele pe care tratamentul ar fi putut să le aibă asupra minții ei și de aceea m-a contactat. Am lucrat cu ea atât pe parcursul tratamentului, cât și ulterior. După externare însă, n-a mai fost nevoie să ne vedem în scopuri profesionale.

— Presupun că asta a fost tot, deocamdată. Aș vrea să mai discutăm câteva lucruri legate de caz, însă, mai întâi, aș vrea să fac niște verificări.

Îmi dărui din nou unul dintre *acele* zâmbete. Încă unul și ar fi avut ocazia să afle cum e să fii sărutată de-un mustăcios.

— Dacă e vorba de verificarea elementelor de timp ale poveștii mele – sau ar trebui să o numesc mai degrabă alibi? –, v-aș sugera să vă grăbiți să ajungeți la apartamentul meu cât mai curând, înainte ca menajera mea să-și înceapă tura săptămânală de cumpărături.

Femeia asta avea răspuns la toate. Am încercat să-mi păstrez fața imobilă, dar efortul ar fi fost prea mare. Un rânjet mi s-a lățit pe chip în timp ce-mi apucam pălăria.

— Da, în bună parte despre asta ar fi vorba. Nu prea mă încred în nimeni.

Charlotte se ridică, oferindu-mi priveliștea minunată a picioarelor ei, cea pe care o așteptasem de la bun început.

— Înțeleg. Se spune că bărbații pun mai mult preț pe prietenie decât femeile.

— E adevărat. Mai ales atunci când prietenul în cauză și-a sacrificat brațul ca să-mi salveze viața, i-am replicat.

O ușoară încruntare îi încreți vremelnic fruntea.

— Așadar, dumneata erai acela, spuse ea, vădit uimită. N-am știut, dar mă bucur că am aflat. Am auzit o mulțime de lucruri despre dumneata de la Jack, dar erau povestiri la persoana a treia. Și n-a pomenit niciodată despre felul în care și-a pierdut brațul, deși Myrna mi-a spus, mai târziu, cum s-a întâmplat.

— Jack nu voia ca eu să mă simt stânjenit. Dar ăsta e doar unul dintre motivele pentru care intenționez să dau de urma ucigașului. Jack mi-a fost prieten încă dinaintea războiului.

— Sper c-ai să-l prinzi, spuse ea, și era limpede că era sinceră. Sper din suflet asta.

— Am să-l prind, i-am răspuns.

Am rămas locului o vreme, privindu-ne, apoi mi-am venit în fire.

— Acum trebuie să plec. Ne vom revedea curând.

Pentru o clipă păru să i se taie răsuflarea, apoi rosti, încet:

— Cât mai curând, sper.

Speram ca strălucirea din ochii ei să însemne exact ceea ce mă gândisem eu că înseamnă, atunci când o spusese.

Am parcat la câțiva metri de marchiza albastră a clădirii. Portarul, îmbrăcat într-o uniformă bine întreținută, îmi deschise portiera fără să se strâmbe dezgustat. L-am salutat cu o înclinare a capului și am intrat în holul exterior al clădirii.

Numele de deasupra soneriei interfonului era gravat pe o plăcuță de aluminiu. Doar numele, CHARLOTTE MANNING, fără a fi însă însoțit de vreun fel de acronime ale titlurilor profesionale, cum era cel al medicului

care locuia dedesubt. Individul ăla era, cu siguranță, obsedat de inițiale. Am apăsat butonul soneriei și, atunci când bâzâitul mecanismului de deschidere s-a făcut auzit, am împins ușa și am intrat.

Locuia la etajul patru, într-un apartament cu vederea spre stradă. Am fost întâmpinat de o menajeră cu pielea neagră ca abanosul, îmbrăcată într-o uniformă albă.

— Domnu' Hammah? m-a întrebat ea.

— Da, dar de unde-mi știi numele?

— Domnii polițiști v-așteaptă în camera din față. Vă rog, intrați.

Într-adevăr, în sufragerie mă aștepta Pat, tolănit într-un fotoliu, lângă fereastră.

— Bună, Mike, mă salută el, vesel.

Mi-am azvârlit pălăria pe-o măsuță din apropiere și m-am așezat pe un taburet de lângă el.

— Spune-mi ce-ai aflat, Pat.

— Povestea ei e valabilă. Unul dintre vecini a văzut-o sosind acasă la ora declarată, iar menajera ne-a confirmat, la rândul ei.

Am răsuflat ușurat, în gând.

— Știam că ai să vii, așa că m-am gândit să-mi odihnesc nițel oasele bătrâne până la sosirea ta. Apropo, te-aș ruga s-o lași mai moale cu oamenii pe care-i trimit ca să-ți țină urma.

— S-o las mai moale? N-ai decât să-i ții departe de mine. Ori asta, ori trimite unul mai priceput.

— Nu vreau decât să te protejez, Mike.

— Rahat. Mă cunoști prea bine și știi că n-am nevoie de așa ceva. Pot să-mi port singur de grijă.

Pat își lăsă capul pe spate și închise ochii. Am privit în jur. La fel ca la cabinet, Charlotte Manning își pusese la treabă gustul desăvârșit pentru a-și mobila casa. Deși domnea și aici o ordine desăvârșită, apartamentul emana un aer de… acasă. Nu era un apartament vast, dar psihiatra nici nu avea nevoie de așa ceva. Locuind doar împreună cu menajera ei, cele câteva încăperi îi erau cu siguranță de-ajuns. Pereții erau împodobiți cu tablouri atent alese, atârnate deasupra unor rafturi de bibliotecă ce adăposteau cărți de toate felurile. Unul dintre rafturi era rezervat literaturii de specialitate. Pe peretele opus, singura decorațiune era o diplomă înrămată. Un hol larg se deschidea dincolo de sufragerie, ducând spre un dormitor, o bucătărioară și

o baie, acestea din urmă așezate față în față. La capătul opus se afla camera menajerei. Spre deosebire de cabinet, zugrăveala de aici nu era menită să inducă starea de pace mentală, ci, dimpotrivă, fusese astfel gândită încât să dea culoare și veselie, în acord cu înfățișarea frumoasei locatare. Chiar vizavi de taburetul pe care mă așezasem se afla o canapea lungă, care-mi strecură în minte anumite idei pe care am ales să le ignor, pentru moment. Nu venise vremea să mă preschimb într-un prădător. Nu încă.

L-am atins pe Pat cu vârful piciorului.

— Să nu adormi, amice. Ești aici pe cheltuiala contribuabililor.

Pat tresări, smulgându-se din reverie.

— Voiam doar să-ți ofer răgazul necesar ca să te obișnuiești cu locul ăsta, tinere. Hai să mergem.

Kathy, menajera, se grăbi să ni se alăture auzindu-ne vorbind de plecare. Ne deschise ușa, iar sunetul de clopoțel de care pomenise Charlotte se făcu auzit.

— Clopoțelul ăsta se aude și atunci când sună cineva la soneria interfonului? am întrebat-o.

— Da, dom'le. Și atunci când se deschide ușa.

— Și la ce folosește asta?

— Păi, dom'le, când io nu mi-s p-aici, don'șoara Charlotte tre' să deschidă. Uneori, când are de lucru în camera neagră și sună careva la interfon, clopoțelu' sună și ea numa' apasă pe buton să deschidă. Și-apoi sună iar când intră oaspeții, să știe și ea c-au sosit. Nu poa' să-și lase treaba la jumătate în camera neagră, și încă de două ori, numa' ca să deschidă la interfon și la ușă, nu?

L-am privit nedumerit pe Pat, care mi-a întors o privire la fel de uimită.

— Ce e camera asta neagră? am întrebat.

Kathy tresări de parcă aș fi împușcat-o.

— Păi cum, e camera aia unde face poze de pe film, îmi răspunse ea.

Am plecat împreună cu Pat, pradă unei senzații prostești, de naivitate. Așadar, Charlotte nutrea o pasiune pentru fotografie. Mi-am notat în gând să mă documentez nițel în materie, astfel încât să pot face față unei discuții despre acest subiect, la viitoarea întâlnire. Între alte subiecte, desigur.

Capitolul 5

Ajungând în stradă, am traversat și am intrat într-o bodegă, unde ne-am instalat într-un separeu, cu câte-o bere în față. Pat m-a întrebat dacă ajunsesem la vreun rezultat și m-am văzut nevoit să-i dau un răspuns negativ.

— Ce părere ai de motivația ucigașului? i-am replicat. N-am stat să mă gândesc pe îndelete la asta, dar chiar nu am nici o idee. După ce voi fi discutat cu toți cei implicați am să încep să caut și un mobil pentru crimă. Tu ai vreo idee?

— Nu încă, mi-a răspuns Pat. Cei de la laborator au făcut o analiză balistică a proiectilului și au conchis că e vorba de o armă neidentificată, de calibrul 45. Potrivit experților, arma era nouă sau aproape nouă. Am cercetat, pornind de la acest fapt, vânzările recente de arme, dar n-am ajuns la nimic concret. Doar două revolvere de acest calibru au fost vândute în ultimul timp, ambele unor proprietari de magazine care au fost jefuiți recent. Am luat mostre din muniția lor, dar nu s-au potrivit cu glontele ucigaș.

— Păi, în cazul ăsta ar putea fi vorba despre o armă cumpărată mai demult, dar care n-a fost folosită până de curând, am spus.

— Ne-am gândit și noi la această posibilitate. Dar tot n-am găsit nimic, nici cercetând registrele mai vechi ale armurierilor. Nici unul dintre cei care au participat la petrecere nu a deținut vreodată o armă, din câte știm.

— N-a deținut *oficial* o armă, am completat.

— Da, se prea poate. Nu-i mare filozofie să faci rost de o armă în ziua de azi.

— Dar amortizorul? Ucigașul nu e nicidecum novice într-ale armelor. A folosit un amortizor și muniție dum-dum. A vrut să fie sigur că-l ucide pe Jack și că o face lent, dar fără drept de apel.

— Nimic nici în privința amortizorului. Ar putea proveni de la o carabină. Există câteva tipuri de carabine ale căror amortizoare s-ar putea potrivi la un revolver de calibrul 45.

Am sorbit amândoi din berile aflate în fața noastră, cufundați în gânduri. Trecură vreo două minute de tăcere până când Pat își aminti ceva

și mi se adresă:

— Era cât pe ce să uit… Kalecki și puștiul, Kines, s-au mutat într-un apartament din centru azi, de dimineață.

Asta chiar era o noutate.

— De ce-au făcut-o?

— Se pare că azi-noapte, târziu de tot, cineva a tras asupra lui Kalecki, prin fereastră. Era cât pe ce să-l nimerească. A fost tot un proiectil calibrul 45, pe care l-am comparat cu cel care l-a ucis pe Jack. S-a tras cu aceeași armă.

Am fost gata să mă înec cu berea.

— Și zici că era să uiți, da?

— Ah, și-ar mai fi ceva…

— Ce anume?

— Kalecki e convins că tu ai tras.

Am izbit cu paharul în masă atât de tare, încât Pat a tresărit.

— Păduche ordinar… Cum îndrăznește? De data asta, am să-i sparg fața de toți pereții!

— Și iar te ambalezi degeaba, Mike. Ia loc și liniștește-te. Știi foarte bine din câte-a spus Kalecki că are oarece relații la primărie, așa că oamenii lui ne-au pus să facem cercetări și în privința ta. Și nu uita că ai câteva antecedente în care ne-ai scăpat orașul de anumiți cetățeni indezirabili, astfel încât existau la dosar fotografii ale gloanțelor trase cu arma ta. Oricât de mult ne-am străduit să găsim vreo asemănare între acestea și proiectilul care-a fost tras asupra lui Kalecki, n-am găsit nici o potrivire. În plus, știam exact unde ai fost azi-noapte. Atacul s-a produs la doar zece minute după plecarea ta.

Roșu la față de furie, m-am așezat.

— Ai un talent aparte să-mi comunici noutățile, Pat. Acum hai să lăsăm gluma la o parte: spune-mi unde s-au mutat Kalecki și prietenul lui.

Pat rânji.

— Locuiesc chiar aici, după colț, la etajul întâi al hotelului în care stau gemenele Bellemy. Hotelul se numește Midworth Arms.

— Ai trecut deja pe-acolo?

— N-am ajuns încă să discut cu gemenele, dar m-am văzut cu George și Hal. M-am distrat de minune convingându-l pe Kalecki să nu depună plângere împotriva ta pentru agresiunea de noaptea trecută. N-a fost însă

nevoie de prea multe insistențe. Evident, individul a auzit destule despre felul în care obișnuiești să acționezi. Dar se pare că-i place să-și bată gura ca să capete curaj.

Ne-am terminat berile și ne-am ridicat. Am fost mai iute de mână și am plătit eu nota. El urma să facă cinste cu următoarea ocazie. Ne-am despărțit la ieșirea din local și, deîndată ce Pat s-a îndepărtat, am pornit spre colțul străzii, unde am cotit-o spre hotelul Midworth Arms. Nu-mi place să mă știu acuzat de tentativă de omor, fie ea reușită sau nu. Știam că adevăratul motiv pentru care Pat era convins că nu fusesem eu cel care trăsese asupra lui Kalecki era simplu: atentatorul ratase ținta, eu nu aș fi făcut-o.

Mă gândeam că, probabil, Kalecki îi mituise deopotrivă pe administrator și pe portar pentru ca să nu-mi dea voie să intru, așa că m-am ferit să am de-a face cu ei. În schimb, am intrat foarte sigur pe mine, de parcă aș fi fost unul dintre locatari. Am urcat în lift și i-am cerut liftierului să mă ducă la etaj. Liftierul era un tip mărunțel și slăbănog, sub treizeci de ani, care afișa un rânjet enervant. Eram singurul pasager. Când liftul s-a oprit, am scos o bancnotă din buzunar și i-am fluturat-o în față.

— Kalecki. George Kalecki. S-a mutat de curând. Spune-mi la ce apartament și banii ăștia-s ai tăi.

Puștiul mă măsură din cap până-n picioare și, în cele din urmă, consimți să-și deschidă gura:

— Trebuie că ești tipul ăla, Hammer. Mi-a dat zece dolari ca să-mi țin gura.

Mi-am descheiat haina și mi-am scos revolverul din toc. Puștiul se holbă la mine, interzis.

— Chiar *sunt* Hammer ăla de care ți-a spus, puștiulică. Iar dacă nu-mi spui unde stă, o să faci cunoștință cu ăsta, am adăugat, făcând un gest cu țeava armei spre dantura lui.

— Apartamentul 206, spre stradă, se grăbi el să-mi răspundă.

Bancnota din mâna mea era una de cinci dolari. Am mototolit-o și i-am vârât-o în gura rămasă deschisă, apoi mi-am pus arma înapoi în toc.

— Data viitoare să-ți aduci aminte de mine. Iar până atunci, ține-ți gura închisă, dacă nu vrei să ți-o închid chiar eu.

— D-da, d-domnule, se bâlbâi el.

Am coborât din lift, iar puștiul s-a grăbit să se facă nevăzut.

Apartamentul 206 era la capătul culoarului, ocupând latura dinspre stradă a clădirii. Am bătut la ușă, dar n-am avut parte de vreun răspuns. Ținându-mi răsuflarea, mi-am lipit urechea de tăblia de lemn a ușii și am ascultat atent. În felul acesta, suprafața de lemn acționa ca o cutie de rezonanță, amplificând cel mai mic zgomot care s-ar fi produs în încăpere. Nici de data asta, n-am auzit nimic. În apartament nu era nimeni. Ca să mă asigur că așa era, am strecurat un bilețel pe sub ușă, apoi m-am îndepărtat și am coborât scările până la primul palier. Ajuns acolo, m-am descălțat și am făcut cale întoarsă, în vârful picioarelor. Biletul era neatins, exact unde îl lăsasem.

N-am mai pierdut timpul și-am scos o trusă de șperacluri. Cel de-al treilea s-a dovedit cel potrivit. Am intrat și-am tras zăvorul; era mai sigur așa.

Apartamentul era mobilat. În prima încăpere n-am găsit nici un obiect personal de-al lui Kalecki, cu excepția unei poze cu el, mult mai tânăr, așezată pe polița de deasupra căminului. Am intrat apoi în dormitor. Era o încăpere spațioasă, cu două comode cu sertare și-o masă. Însă acolo era un singur pat. Așadar, Kalecki și Kines chiar erau amanți. Mi-a venit să râd: aruncasem vorba aceea doar ca să-i scot din sărite, dar, iată, se pare că o nimerisem.

Sub pat am găsit o valiză. Am deschis-o și, deasupra unui teanc cu șase cămăși albe, am găsit un revolver calibrul 45, plus două încărcătoare de rezervă. De regulă, armele de acest calibru sunt rezervate profesioniștilor. Cu toate astea, se pare că nu puteam face doi pași fără să dau peste câte una. Am adulmecat țeava, dar era curată. Din câte-mi puteam da seama, arma nu fusese folosită în ultima lună. Mi-am șters amprentele și am pus-o la loc, unde-o găsisem.

Nici comoda cu sertare nu conținea mare lucru. Hal Kines avea aici un album de fotografii. Erau imagini cu el, din vremea colegiului, practicând toate sporturile posibile. Multe dintre poze înfățișau diverse femei, multe dintre ele deloc de lepădat, cel puțin pentru cei ce preferă făpturile înalte și zvelte. În ceea ce mă privește, mie-mi plac femeile care au un pic de carne pe ele. Spre sfârșitul albumului erau o serie de fotografii în care Hal apărea alături de Kalecki. Un instantaneu de la pescuit. O altă poză în care se aflau lângă o mașină, în ținute de camping. Cea de-a treia era, însă, cea care mi-a trezit interesul.

Hal și Kalecki stăteau în fața unui magazin. Hal purta o ținută în care nu părea deloc un puști de colegiu; ba dimpotrivă, părea să fie un om de afaceri. Dar nu ăsta era cel mai interesant aspect. În vitrina din spatele lor erau afișele acelea de reclamă pentru vreun ziar, cu o fotografie mare și un titlu menit să atragă cititorii. Erau două astfel de afișe. Unul dintre ele erau greu de deslușit, însă celălalt înfățișa incendiul de pe *Morro Castle.* Tragedia aceea avusese loc în urmă cu opt ani, iar Hal Kines părea, în poză, mai vârstnic decât era acum.

N-am apucat să cercetez mai departe. Am auzit ușile liftului închizându-se, așa încât am revenit în prima încăpere. Cineva încerca să deschidă ușa. Am asistat o vreme la o înșiruire de blesteme și înjurături, apoi am tras zăvorul și am deschis larg ușa.

— Intră, George, l-am poftit.

Văzându-mă, Kalecki păru mai degrabă speriat decât uimit. Se pare că era într-adevăr convins că eu încercasem să-l împușc prin fereastră. În spatele lui se afla Hal, gata să o ia la fugă de cum aș fi făcut o mișcare. George își reveni cel dintâi din surpriză.

— Ce cauți în apartamentul meu? Asta e o spargere! De data asta, am să…

— Hai, ține-ți gura și intră, l-am întrerupt. Crezi că eu nu m-am săturat de mutra ta? Poate că, dacă ai sta mai mult pe-acasă, ai avea de câștigat.

Cei doi s-au repezit înăuntru și au intrat în dormitor. Când au revenit, Kalecki era vânăt la față, de furie. Nu i-am oferit însă răgaz să mă acuze de nimic.

— Ce-i cu artileria din dormitor? l-am întrebat.

— E pentru cei ca tine, se strâmbă el. Pentru cei care mă iau la țintă prin fereastră. În plus, am permis de portarmă.

— E-n regulă, ai permis. Mai rămâne doar să te asiguri că-ți îndrepți pistolul spre cine trebuie.

— Fii liniștit, am să te-anunț din timp. Acum, dacă nu-i cu supărare, ai putea să-mi spui ce naiba cauți aici?

— Cum să nu, prietene?! Vreau să-mi spui tot ce știi despre afacerea asta cu împușcătura. Câtă vreme eu am fost cel acuzat că a tras, măcar aș vrea să știu și eu ce se presupune c-aș fi făcut.

George scoase un trabuc și-l fixă într-un mușțiuc. Și-l aprinse tacticos, fără să se grăbească să îmi răspundă.

— Se pare că ai prieteni buni pe la poliție, rosti el, într-un târziu. De ce nu-i întrebi pe ei?

— Fiindcă nu-mi plac informațiile la mâna a doua. Dacă ai ceva în cap, ai să vorbești. Arma cu care s-a tras e arma criminalului, iar eu pe ăla vreau să-l prind. Știi asta. Însă ar mai fi ceva: ucigașul a încercat să te ucidă, dar și-a ratat ținta, așa că aș pune pariu pe ce vrei tu că se va întoarce să-și termine treaba.

Kalecki își scoase trabucul din gură. Riduri fine i se iviseră în colțul ochilor. Era speriat. Încerca s-o ascundă, dar nu-i prea ieșea. Un tic nervos făcea să-i zvâcnească, din vreme în vreme, colțul buzelor.

— Nu-mi dau seama ce aș putea să-ți spun care să-ți fie de vreun folos. Stăteam în fotoliul cel mare de la fereastră. Am auzit cum geamul s-a făcut țăndări și glonțul s-a înfipt în spătarul fotoliului. M-am aruncat la pământ și m-am târât spre perete, ca să nu mai pot fi văzut de cel care a tras.

— De ce? am rostit, rar și răspicat.

— De ce? Ca să-mi salvez viața, evident! Doar nu crezi c-ar fi trebuit să rămân locului, ca să mă poată împușca?

George Kalecki îmi aruncă o privire încărcată de dispreț. L-am ignorat.

— Nu te-ai prins ce voiam să spun, George, i-am spus. De ce s-a tras asupra ta, asta mă interesează.

Pe frunte îi apăruseră boabe de sudoare. Le șterse, cu un gest nervos.

— De unde vrei să știu? Mi-am făcut destui dușmani de-a lungul timpului.

— Dușmanul ăsta e ceva mai special, George. Tot el l-a ucis și pe Jack, iar acum și-a pus în cap să te omoare pe tine. Data viitoare s-ar putea să nu mai rateze. De ce crezi că ai ajuns pe lista lui neagră?

Kalecki devenea din ce în ce mai nervos.

— Eu… Nu știu. Pe cinstea mea, chiar nu știu.

Din glasul tremurat îi răzbătea teama.

— Am încercat să mă gândesc cine ar vrea să mă știe mort, dar nu-mi dau seama. De-aia ne-am mutat aici. Acolo oricine putea ajunge la mine. Măcar aici mai sunt oameni în jur.

M-am aplecat spre el.

— Se pare că nu ți-ai pus mintea la contribuție îndeajuns. Tu și Jack aveați ceva în comun. Ce anume? Ce știa Jack și știi și tu? Pe cine ai tu la

mână cu ceva pe care ar fi putut să-l descopere și Jack? Răspunde la întrebarea asta și vei ști cine e ucigașul. Vrei să te dau eu cu capul de podea până-ți amintești, sau ai de gând s-o faci chiar tu?

Kalecki se ridică și începu să se plimbe prin încăpere. Ideea că se afla pe o listă neagră îl îngrozea. Nu mai era tocmai tânăr, iar o veste ca asta era de natură să-l cam dea peste cap.

— Nu știu ce să zic. Cred că e o greșeală. Pe Jack l-am întâlnit de curând, Hal îl știa. S-au cunoscut prin intermediul doamnei Manning. Dacă poți să-ți imaginezi o legătură pe filiera asta, m-aș bucura să-ți spun tot ce știu. Crezi că abia aștept să-mi facă felul?

Uitasem de latura aceasta a chestiunii. Hal Kines rămăsese tolănit în fotoliul de lângă cămin, trăgând cu sete dintr-o țigară. Nu prea se comporta potrivit regulilor respectate de obicei de sportivi. Nu reușeam să-mi scot din minte fotografia aceea, cea făcută cu opt ani în urmă. Pe-atunci era doar un mucos, dar în fotografie arăta ca un bărbat în vârstă. Ceva nu se lega.

— E-n regulă, Hal, să te-auzim ce știi.

Puștiul își întoarse fața către mine, înfățișându-și chipul de zeu olimpian.

— George a spus tot ce era de spus.

— De unde o cunoști pe domnișoara Manning? l-am întrebat. Când v-ați întâlnit prima oară? O femeie ca ea joacă într-o ligă la care unul ca tine nu are acces.

— Anul trecut a venit la colegiu și a ținut o lecție de psihologie practică. Asta e chiar specialitatea pe care o studiez. Mai mulți studenți au fost invitați să-i viziteze cabinetul din New York, iar eu am fost unul dintre ei. Se pare că i-am atras atenția, pentru că de atunci m-a ajutat enorm. Asta-i tot.

Nu era greu de înțeles de ce-i atrăsese atenția. Gândul ăsta mă înnebunea. Și totuși, poate că puștiul spunea adevărul. Poate că interesul ei fusese strict profesional. La urma urmei, o femeie ca ea putea să aibă absolut orice bărbat și-ar fi dorit. Inclusiv pe mine.

Am continuat:

— Dar Jack? Cum l-ai cunoscut?

— L-am întâlnit la scurtă vreme după aceea. Domnișoara Manning m-a invitat să o însoțesc la o cină cu el și Myrna, acasă la el. Apoi am făcut o boacănă, m-am încăierat la beție, după un meci de fotbal. Era ultima partidă

din sezon și nu mai aveam nici un fel de restricții. Am cam exagerat, toată echipa, și am făcut praf localul. Jack îl știa pe proprietar și l-a convins să nu depună plângere, ci să accepte să plătim noi toate reparațiile. O săptămână mai târziu eram la arhivele orașului, studiam cazul unui maniac ucigaș, când ne-am întâlnit din nou. Jack s-a bucurat să mă vadă și am luat cina împreună. Ne-am împrietenit, într-un interval de timp relativ scurt. M-am bucurat, căci mi-a fost de mare ajutor. Ceea ce studiam implica vizite într-o mulțime de locuri în care, în mod obișnuit, n-aș fi reușit să intru. Cu sprijinul lui însă, am reușit să ajung peste tot pe unde mi-am dorit.

Nu reușeam în ruptul capului să-mi dau seama cum stăteau lucrurile. Lui Jack nu-i plăcuse niciodată să vorbească despre alți oameni. Noi doi ne împrieteniserăm povestind despre munca din poliție, despre rezultatele din poligon, despre tabele balistice și dosare cu amprente. Chiar și în armată, tot despre astea pălăvrăgeam. Viața în afara treburilor profesionale era menționată doar întâmplător. Pomenea rar despre prietenii lui. Doar pe Myrna o cunoșteam bine. De Kalecki auzisem datorită contactelor sale cu lumea interlopă. Pe gemenele Bellemy le văzusem prin ziare și le întâlnisem de câteva ori, în treacăt.

N-aveam nimic de câștigat pierzând timpul pe-acolo. Mi-am pus pălăria și m-am îndreptat spre ieșire. Nici unul dintre ei nu s-a învrednicit să-și ia rămas bun, așa că am ieșit, trântind ușa în urma mea cât am putut de tare. Odată ajuns pe culoar, m-am întrebat când avusese timp Kalecki să-și facă rost de armă. Pat îmi spusese că nici unul dintre cei prezenți la petrecere nu avusese vreodată un pistol. Dar George avea unul, și chiar și un permis pentru acesta, sau cel puțin așa pretindea. Ei bine, dacă avea să apară vreodată un caz care să implice o armă calibrul 45, măcar știam unde să-i caut proprietarul.

Gemenele Bellemy locuiau la etajul cinci, iar apartamentul lor era poziționat la fel ca al lui Kalecki. Spre deosebire de acesta, însă, de astă dată mi se răspunse atunci când am sunat. Ușa s-a deschis puțin, fiind dotată cu un lanț de siguranță, iar în deschizătură se ivi un chip deloc ieșit din comun, dar relativ atrăgător.

— Da?

N-aveam de unde să știu cu care dintre surori aveam de-a face, așa că am întrebat:

— Domnișoara Bellemy?

A încuviințat din cap.

— Sunt Mike Hammer, detectiv particular. Lucrez la cazul Williams. Ați putea, vă rog…

— Desigur!

Ușa se închise, lanțul fu îndepărtat din încuietoare și, când ușa se deschise din nou, m-am trezit față în față cu o femeie care, era limpede, ducea o viață sportivă. Avea tenul bronzat, cu excepția micilor riduri de la coada ochilor, iar brațele îi erau la fel de armonios-musculoase ca ale unei statui. Cu siguranță, femeia aceasta arăta mult mai bine pe viu decât în fotografii. Vreme de-o clipă, am privit-o nedumerit: de ce oare nu reușeau gemenele să-și găsească un soț? Judecând după înfățișare, posibilele defecte ale acestei femei ar fi putut fi oricând trecute cu vederea, mai ales luând în considerare zestrea de care dispunea. Mai mult, aș fi pus rămășag că s-ar fi găsit destui care s-o ia de nevastă chiar dacă ar fi fost săracă lipită.

— Vă rog, intrați.

— Mulțumesc.

Am pășit înăuntru și am cercetat din priviri locul. Apartamentul nu se deosebea prea mult de cel al lui Kalecki, cu excepția mirosului ușor de parfum care domnea aici, în contrast cu aroma de trabucuri de dincolo. Am fost condus spre o pereche de divane despărțite de-o măsuță de cafea și invitat să iau loc. M-am supus, iar ea s-a așezat față în față cu mine.

— Despre ce anume doriți să discutăm?

— Poate că ar fi mai bine să-mi spuneți cu care dintre domnișoarele Bellemy stau de vorbă? N-aș vrea să fac o confuzie.

— Oh, eu sunt Mary, râse ea. Esther a ieșit la cumpărături, ceea ce înseamnă că nu se va întoarce prea curând.

— Mă rog, presupun că-mi puteți spune dumneavoastră tot ceea ce aș vrea să aflu. L-ați cunoscut pe Jack încă dinaintea războiului, nu-i așa?

Ea încuviință din cap.

— Ați observat ceva deosebit în noaptea petrecerii? am continuat.

— Nu, nimic special. S-a băut puțin și s-a dansat. L-am văzut pe Jack discutând cu Myrna de câteva ori, păreau foarte serioși. La un moment dat, Jack și domnul Kines au ieșit în bucătărie cam vreun sfert de oră, dar s-au întors râzând, de parcă tocmai împărtășiseră o glumă.

— I-ați mai văzut și pe alți invitați stând de vorbă separat?

— Nu, nu prea cred. La un moment dat, Myrna și Charlotte au stat de

vorbă, dar băieții le-au întrerupt când a început dansul. Cred că voiau să discute despre planurile de nuntă ale Myrnei.

— Și mai târziu?

— Apoi am mâncat ceva și am venit acasă. Ca de obicei, amândouă ne-am uitat cheile, așa că a trebuit să-l trezim pe administrator ca să ne deschidă. N-am știut nimic despre crimă până dimineață. Ne-a trezit telefonul unui reporter, voia să afle amănunte și să ne ceară un punct de vedere. Ne-am așteptat la o vizită a poliției cât de curând și am rămas acasă în ziua aceea, pentru a-i întâmpina, dar nu ne-a căutat nimeni până azi.

Se opri brusc și-și înclină ușor capul.

— Ah, am să vă rog să mă scuzați o clipă, îmi spuse. Am lăsat apa curgând în cadă.

Alergă pe holul îngust și dispăru în baie. Mi-am spus că probabil începeam să îmbătrânesc, pentru că nu auzisem nici un fel de apă curgând.

Într-un stativ de lângă divan se aflau câteva reviste. Am luat una și-am răsfoit-o, dar era genul de revistă de modă, cu tipare pentru rochii, fără poze, așa că am lăsat-o deoparte. Ultimele din teanc erau exemplare noi din revista *Confessions*. Erau un pic mai de soi decât cele dinainte, dar nu cu mult. Aceleași și aceleași povești, spuse în diverse feluri. Una dintre ele era o născocire despre o fată din provincie care se îndrăgostește de un detectiv din marele oraș. El se poartă urât cu ea și fata vrea să se arunce în fața metroului. Un tânăr frumos o prinde la timp și povestea se încheie fericit, cu junele care-o ia de nevastă.

Ajunsesem în punctul în care fata era condusă în fața ofițerului de stare civilă, când Mary Bellemy și-a făcut apariția. De data asta, eu am fost cel luat prin surprindere. În locul costumului gri pe care-l purta mai devreme, acum avea un neglijeu roz foarte simplu. Își despletise părul, iar trăsăturile feței îi păreau mai destinse, câtuși de puțin banale.

Nu știu dacă intenționat sau nu, trecu prin dreptul ferestrei, iar lumina revărsată prin aceasta îmi îngădui să observ că nu avea pe ea decât neglijeul. Îmi zâmbi și se așeză lângă mine pe divan. M-am retras, ca să-i fac loc.

— Îmi pare rău că a durat atât de mult, dar mi s-ar fi răcit apa.

— E-n ordine, majoritatea femeilor ar fi avut nevoie de-o zi întreagă.

Ea râse din nou.

— Eu nu, cu siguranță! Sunt prea nerăbdătoare să aflu mai multe

despre cazul la care lucrați.

Își încrucișă picioarele și se aplecă să-și ia o țigară din pachetul de pe masă. Mi-am întors privirea, discret. În acest punct al anchetei, nu-mi puteam permite vreo încurcătură amoroasă. În plus, voiam s-o vizitez din nou pe Charlotte, ceva mai târziu.

— O țigară? mă întrebă ea.

— Nu, mulțumesc.

Ea se rezemă de spătarul divanului și expiră un inel de fum către tavan.

— Ce altceva v-aș mai putea spune? Ceea ce vă povestesc e valabil și pentru sora mea, am fost împreună până a doua zi spre seară.

Priveliștea femeii, învești în țesătura translucidă drapată în jurul trupului ei gol, mă împiedica să mă concentrez la ceea ce-mi spunea.

— Desigur, sora mea vă poate confirma ulterior tot ce v-am spus, adăugă ea. Exact așa a făcut și domnul Chambers.

— Nu, nu va fi nevoie. Sunt detalii minore. Ceea ce mă interesează să aflu sunt amănuntele aparent lipsite de importanță. Vreun conflict dictat de personalități opuse. Diverse lucruri pe care e posibil să le fi observat la Jack în ultimele zile. Orice remarcă interesantă pe care ați auzit-o, intenționat sau din întâmplare…

— Mi-e teamă că n-am să vă pot fi de prea mare ajutor. Nu prea mă pricep să trag cu urechea și nici nu colecționez bârfe. Eu și sora mea am rămas în bună măsură izolate, de la venirea în oraș. Cercul nostru de prieteni se limitează la vecinii noștri, cărora le place izolarea la fel de mult. Rar ni se întâmplă să primim oaspeți din oraș.

Mary își ridică picioarele pe divan și se întoarse spre mine. În mișcare, neglijeul i se desfăcu, iar ea nu se grăbi să se acopere. Intenționat, privindu-mă în ochi, îmi îngădui să-mi desfăt privirea cu sânii ei frumoși. Mișcarea îi dezvăluise parțial și abdomenul, cu mușchii ușor reliefați, ca ai unui bărbat.

Mi-am umezit buzele și-am întrebat:

— Cât timp intenționați să rămâneți în oraș?

Ea zâmbi.

— Doar atât cât va fi nevoie ca Esther să-și termine cumpărăturile. Cea mai mare pasiune din viața ei e să poarte haine frumoase, indiferent dacă o vede sau nu cineva atunci când le îmbracă.

— Și care e a dumneavoastră?

— Pasiunea vieții mele e viața însăși.

În urmă cu două săptămâni nu mi-aș fi putut-o imagina rostind aceste cuvinte. Acum da. Pentru femeia asta, timpul și locul n-aveau nici o însemnătate.

— Spuneți-mi… am început. Cum ar putea cineva să vă deosebească de sora dumneavoastră?

— Una dintre noi are un semn din naștere de forma și culoarea unei căpșuni pe șoldul stâng.

— Care anume?

— De ce nu încercați să aflați singur?

Frate, femeia asta și-o căuta cu lumânarea.

— Azi nu. Am treabă.

M-am ridicat.

— Ei, haide… Doar nu ți-e teamă?!

Ochii ei ațintiți într-ai mei aruncau flăcări. Avea ochi de un violet intens, sălbatic. Buzele păreau moi și umede, provocatoare. Nu făcea nici un efort să-și ascundă goliciunea. Neglijeul îi alunecase de pe un umăr, iar pielea bronzată îi contrasta plăcut cu rozul palid al veșmântului. M-am întrebat unde anume se bronzase, căci nu se vedeau urmele bretelelor costumului de baie. Își îndreptă picioarele și le întinse, ca o pisică uriașă, lăsând lumina să se joace cu mușchii reliefați frumos ai coapselor ei dezgolite.

Sunt un simplu om. M-am aplecat asupra ei și buzele ni s-au întâlnit. Se întinsese de pe divan, încolăcindu-mi gâtul cu brațele ei zvelte. Trupul îi era tot ca o flacără; vârful limbii ei îl căută pe-al meu. Oriunde o atingeam, trupul i se înfiora. Am știut în clipa aceea de ce nu se căsătorise până acum. Nici un bărbat n-ar fi fost capabil să-i satisfacă pe deplin poftele, de unul singur. Mâna mea apucă cordonul neglijeului și îl smuci, expunându-i trupul zvelt și complet gol. Se lăsă explorată de privirile mele flămânde, care-i cercetau fiecare centimetru pătrat de piele arămie.

Mi-am luat pălăria și mi-am îndesat-o pe cap.

— Înseamnă că sora ta are semnul din naștere, am rostit, în vreme ce mă desprindeam de ea. Ne mai vedem.

În timp ce deschideam ușa, mă așteptam să aud un potop de blesteme. Am fost însă dezamăgit, căci nu mi-a fost dat să aud decât un chicotit stins, îndepărtat.

Mi-ar fi plăcut să știu cum reacționase Pat la avansurile femeii. Brusc, am realizat că ea mi se ivise în cale asemenea unei capcane, în vreme ce Pat își vedea liniștit de drum și de anchetă. Ei, aveam să i-o plătesc tipului pentru șmecheria asta. Știam și eu o damă bine pe Third Avenue, ea însăși mare amatoare de șmecherii, mai ales dacă putea să-și aleagă drept victime polițiști. Mai devreme sau mai târziu, aveam să i-o plătesc…

Capitolul 6

Velda era încă la birou atunci când am ajuns. Văzând din timp că lumina era aprinsă, m-am oprit în dreptul unei uși cu geam-oglindă și mi-am inspectat înfățișarea, în căutarea unor eventuale urme de ruj. Mi-am șters buzele, dar urmele de pe gulerul cămășii albe nu erau la fel de ușor de șters. N-am reușit niciodată să înțeleg cum se face că femeile își șterg atât de ușor rujul, în vreme ce bărbaților le e cumplit de greu să scape de el. Data viitoare, înainte să am din nou de-a face cu Mary Bellemy, aveam s-o oblig să-și folosească batista.

Am intrat fluierând. Velda a aruncat doar o privire spre mine și i-am văzut colțul gurii strâmbându-se. Era limpede că nu era chiar totul în regulă.

— Acum ce mai e?

— Ai uitat de vârful urechii, îmi răspunse ea.

Aoleu! Fata asta se pricepea de minune să se transforme în scorpie, la nevoie. Nu m-am obosit s-o contrazic, ci am intrat în biroul meu. Velda îmi pregătise o cămașă curată și o cravată frumos călcată. Uneori, aș fi putut să jur că era capabilă să-mi citească gândurile. Păstram mereu câteva schimburi curate la birou, în caz de nevoie, iar Velda intuia de fiecare dată când se ivea o astfel de urgență.

M-am limpezit nițel la chiuveta din colțul încăperii, apoi mi-am îmbrăcat cămașa. Cravata era mereu o problemă, dar, de regulă, Velda se ocupa să mi-o lege elegant. Am auzit însă chiar atunci ușa trântindu-se și am știut că aveam să fiu nevoit să-mi fac nodul singur.

Am coborât la barul de la parter, pentru câteva rânduri de tărie. Potrivit ceasului de pe perete, era încă devreme, așa încât m-am instalat într-un separeu, știind că aveam să-mi petrec următoarele câteva ore acolo. Chelnerul s-a ivit numaidecât și l-am instruit să-mi aducă o dușcă de rachiu de secară și o răcoritoare la fiecare cincisprezece minute. Era un obicei mai vechi de-al meu, iar chelnerul mi-l știa prea bine.

Am scos din buzunar o listă și mi-am notat câteva idei referitoare la Mary Bellemy. Deocamdată, lista mea conținea doar niște caracterizări, dar astfel de studii sumare sunt adesea cele care îți permit să analizezi mai bine circumstanțele unei crime. De fapt, deocamdată nu făcusem prea mari

progrese. Îi vizitasem pe principalii suspecți și le oferisem câteva motive să transpire puțin.

Fără îndoială, poliția proceda mult mai metodic în ancheta pe care o desfășura. Pot depune oricând mărturie, polițiștii nu-s tonții pe care îi descrie de regulă presa. Soluționarea unei crime cere timp. Însă, în cazul particular al crimei de față, eram într-o întrecere. Dacă era să am un cuvânt de spus în anchetă, atunci Pat nu avea să mi-o ia înainte. Fusese peste tot pe unde ajunsesem și eu, dar eram convins că nici el nu știa mai multe.

Amândoi căutam același lucru: un mobil pentru comiterea crimei. Cu siguranță exista un motiv, și încă unul cât se poate de solid. Crimele nu se întâmplă, pur și simplu. Crimele sunt plănuite. Uneori în pripă, dar tot un plan e și acela.

Cât despre elementul de timp… George Kalecki ar fi avut timp să-l ucidă pe Jack. La fel și Hal Kines. Nu-mi plăcea nici măcar să gândesc asta, dar Charlotte Manning era în aceeași situație. Apoi mai era și Myrna. Și ea ar fi avut timp să se întoarcă să-l ucidă și apoi să revină acasă pe nebăgate de seamă. Mai rămâneau așadar gemenele Bellemy. Poate că fusese doar o coincidență, dar acestea își creaseră un alibi solid atunci când, sub pretextul că-și uitaseră cheile, îl chemaseră pe administrator să le deschidă. În cazul în care o făcuseră intenționat, meritau felicitări. Nu mă ostenisem să întreb dacă mai plecaseră de acasă ulterior. Știam că răspunsul pe care l-aș fi primit ar fi fost unul negativ. Gemenii, în general, sunt un caz aparte. Se spune că o pereche de gemeni e, practic, inseparabilă. Avusesem ocazia să constat asta și în cazul altor perechi și eram convins că gemenele Bellemy erau la fel. La nevoie, ar fi fost dispuse să mintă, să înșele sau chiar să fure una pentru cealaltă.

Mi-era destul de greu să mi-o imaginez pe Mary Bellemy în postura unei nimfomane. Din tot ceea ce citisem despre cele două surori, erau niște femei amabile și sobre, nici tinere, dar nici chiar trecute. Erau foarte discrete, sau cel puțin așa susțineau ziarele. Ce face însă o femeie atunci când se află între patru ochi cu un bărbat e altă mâncare de pește. Abia așteptam să o cunosc și pe Esther Bellemy. Semnul acela din naștere în formă de căpșună avea să se dovedească din cale afară de interesant, eram sigur de asta.

Mai era și atentatul la viața lui Kalecki. Aici chiar n-aveam absolut nici o idee. Nu-mi rămânea decât să dau o fugă în centru și să iau pulsul

amicilor lui. I-am făcut un semn chelnerului și i-am cerut nota. Tipul m-a privit, nedumerit și încruntat deopotrivă. Presupun că nu era obișnuit să mă vadă plecând atât de repede.

Am urcat în mașină și m-am îndreptat spre clubul Hi-Ho. Pe vremea prohibiției, fusese o bodegă ilegală, care, revenind în legalitate, se preschimbase într-o cârciumă dubioasă. Nu era un loc recomandat străinilor după lăsarea întunericului. Din fericire, îl știam pe negrul care conducea afacerea. Cu patru ani în urmă, îmi ținuse partea într-un schimb de împușcături cu o gașcă de bețivi; îmi achitasem datoria o lună mai târziu, doborând un ticălos care încercase să-i însceneze ceva după ce amicul meu refuzase să-i achite o taxă de protecție. Numele meu înseamnă ceva în rândul interlopilor de prin partea locului; prin urmare, de la întâmplarea respectivă încoace, amicul meu fusese lăsat să-și vadă de afaceri după cum îi trecea lui prin minte. În meseria asta, e bine să ai relații în toate mediile.

Big Sam era dincolo de bar. Mă observă de cum intrasem și-mi făcu semn să mă apropii, afișând un zâmbet larg. Ne-am strâns mâinile și i-am comandat o bere. Cei doi vecini de la tejghea, un asiatic înalt și un negru deșirat, m-au măsurat din priviri cu vădită ostilitate, până când l-au auzit pe Big Sam rostind:

— Și? Ce mai face Mistah Hammah? Mă bucur să te văd. N-ai mai dat de mult prin partea noastră de oraș.

Auzindu-mi numele, cei doi își luară imediat tălpășița, punând rapid o distanță de minimum doi metri între mine și ei. Sam știa că nu venisem aici doar ca să beau o bere. S-a mutat la marginea tejghelei, iar eu l-am urmat.

— Care-i treaba, Mistah Hammah? Pot să-ți fiu de ajutor?

— Poți. Spune-mi, se poate paria aici?

Sam aruncă o privire grăbită în jur, înainte de-a răspunde.

— Da. Vin băieții și colectează, ca peste tot. Da’ de ce mă-ntrebi?

— Șeful cel mare e tot George Kalecki?

Vădit nervos, Sam își linse buzele groase. Era limpede că, deși nu voia să joace rolul turnătorului, intenționa să mă ajute.

— E vorba de-o crimă, Sam, i-am spus. Mai bine îmi spui acum, decât să vină poliția și să te trezești dus la secție. Doar îi cunoști…

Se vedea cum cugeta adânc. Pielea frunții i se încrețise.

— OK, Mistah Hammah. Presupun că-i în regulă să-ți zic. Tot Kalecki e șeful, dar el nu dă p-aci. Lucrează numai prin intermediari.

— Bobo Hopper mai lucrează? Era o vreme când era nedespărțit de Kalecki. Își face veacul aici, nu-i așa?

— Da, dom'le. E-aici. Da' nu mai colectează pariuri. De vreo câteva luni și-a găsit o slujbă pe bune și s-a apucat de crescut albine.

Ei, asta chiar era o noutate. Bobo Hopper era o caricatură de personaj, un exemplu pentru ceea ce poate face mediul înconjurător dintr-un om. Avea mintea unui copil de doisprezece ani, cu un fizic pe măsură. Malnutrit încă din copilărie, era mărunțel și sfrijit. Îl cunoșteam îndeajuns de bine. Un ins oarecare, cu o inimă de aur. Oricât de urât te purtai cu el, îți rămânea prieten credincios. De fapt, prietenii lui erau pretutindeni; păsările, animalele, insectele. Îl văzusem odată izbucnind în plâns după ce niște puști distruseseră un mușuroi și omorâseră o duzină de furnici. Și iată că, spre mirarea mea, Bobo avea acum o slujbă „pe bune" și se apucase de crescut albine.

— Unde-i acum? În sala din spate?

— Da, dom'le. Știi matale unde. Ultima oară când l-am văzut studia un album de poze cu albine.

Mi-am golit halba dintr-o înghițitură, sperând în adâncul sufletului ca aceia care o folosiseră înaintea mea să fi fost sănătoși tun. Trecând pe lângă asiaticul cel înalt și negrul cel deșirat, i-am văzut că mă urmăreau din priviri, până când am ajuns în dreptul ușilor aripii din spate.

Bobo Hopper era așezat la o masă din capătul îndepărtat al încăperii. Pe vremuri, în sala asta se aflau două mese de ruletă și una de zaruri, dar acum, toate astea erau înghesuite într-un colț. O fereastră cu gratii se deschidea sus în perete, încercând zadarnic să aducă în încăpere puțina lumină care răzbătea prin hornul de aerisire; din fericire, din tavan atârna de-un fir o dulie cu un bec stingher, care reușea să țină bezna la distanță. De-a lungul peretelui erau înșirate tot soiul de vechituri, pe care afișele de carton cu reclame la bere nu reușeau să le ascundă privirii.

Pe pereți atârnau, prinse-n pioneze, câteva poze deocheate, șterse de vreme și împestrițate cu rahat de muscă; cineva încercase să copieze imaginile pe tapetul scorojit, în creion, dar nu prea fusese vizitat de muze. Ușa prin care intrasem, care dădea în bar, era singura ieșire. Am încercat zadarnic să trag zăvorul, așa că am lăsat ușa neîncuiată.

Bobo nu mă auzise intrând, într-atât era de absorbit de cartea lui. Vreme de câteva secunde, am privit imaginile peste umărul lui, urmărindu-i

buzele care silabiseau cuvintele de pe pagini. Într-un târziu, l-am bătut zdravăn pe umăr.

— Ia te uită, mai nou nu-ți saluți prietenii?

Bobo a sărit de pe scaun, speriat, apoi a văzut cine eram și pe chip i s-a lățit un zâmbet.

— Eeeei, Mike Hammer! Frate, da' chiar mă bucur să te văd.

Și-a întins mâna scheletică, iar eu i-am strâns-o fără ezitare.

— Ce cauți aici, Mike? Doar n-ai venit anume ca să mă vezi? Hai, stai jos.

A rostogolit un butoiaș de bere gol până în dreptul mesei. M-am așezat.

— Am auzit că te-ai apucat să crești albine, Bobo. E-adevărat?

— Eeeei, da, chiar despre asta citeam acuma în cartea asta. E tare distractiv. De-acuma mă și cunosc albinele mele, Mike. Când îmi țin mâna la intrarea în stup nu mă-nțeapă, doar se plimbă pe mine. Ar trebui să le vezi.

— Sunt convins că-i tare distractiv, i-am spus. Dar nu cred că-i ieftin să te-ngrijești de albine, nu?

— Da' de unde! Am făcut stupul dintr-o cutie pentru ouă. Am și vopsit-o. Și le place stupul lor, nu zboară, ca altele. Le țin pe acoperiș, mi-a dat voie proprietăreasa. Nu-i prea plac ei albinele, da' i-am dus un borcănaș de miere și i-a plăcut. Mă pricep la albine.

Bobo era un băiat de treabă. Clocotea de entuziasm, spre deosebire de atâția alții, care se lăsau doborâți de amărăciune. Nu avea familie, nu avea o casă a lui, dar uite că-și găsise o proprietăreasă care-l lăsa să-și crească albinele. Mi-era drag de el. Nu-l puteam interoga, căci ar fi amuțit pe dată, dar, din momentul în care el era cel ce alegea subiectul, nu-i mai tăcea gura.

— Am auzit că ți-ai găsit și o slujbă nouă, Bobo. Cum te descurci?

— A, grozav, Mike! Îmi place. Mi se spune curierul-șef.

Probabil că nu era decât o batjocură, dar n-am vrut să-i spun asta.

— Și ce fel de muncă e? am întrebat. E grea?

— Îhî. Fac livrări și dau cu mătura și toate alea. Uneori, domnul Didson îmi dă voie să merg cu bicicleta lui când am de făcut vreo livrare pentru prăvălia lui. Mă distrez de minune. Și întâlnesc o grămadă de oameni drăguți.

— Câștigi bine?

— Sigur. Fac câte douăș'cinci de cenți sau chiar cincizeci de câte ori fac ceva. Bogătanii de pe Park Avenue mă plac. Săptămâna trecută am făcut aproape cin'șpe dolari.

Cincisprezece dolari. Suma asta era o avere pentru el. Ducea o viață simplă, iar acum avea motive să fie mândru de sine. Și eu eram mândru de el.

— Nu sună deloc rău, Bobo. Cum de te-ai pricopsit cu o slujbă așa de bună?

— Păi… Îl mai ții minte pe bătrânu' Humpy?

Am încuviințat din cap. Humpy era un tip cocoșat, avea undeva înspre cincizeci de ani și lucra ca lustragiu pentru tipii din birourile de pe Park Avenue. Îl folosisem drept pândar de câteva ori, era dispus să facă orice ca să mai câștige un ban.

— Bătrânu' Humpy a făcut tuberculoză, a continuat Bobo. S-a dus la munte să lustruiască pantofii celor de-acolo, iar eu i-am luat locul. Numai că nu eram la fel de bun ca el, așa că oamenii m-au tot rugat să fac diverse lucruri pentru ei, în loc să le lustruiesc pantofii. Acuma mă duc acolo în fiecare dimineață devreme, iar oamenii îmi dau sarcini, ca de exemplu să fac livrări. Azi mi-am luat o zi liberă fiindcă trebuie să mă văd cu un tip ca să cumpăr o regină pentru stupul meu. El are două. Crezi că cinci dolari e prea mult de plătit pentru o regină, Mike?

— Ah, nu, nicidecum.

N-aș fi fost în stare să deosebesc o regină a albinelor de-o cobră regală, dar reginele oricărei specii sunt, în general, mai scumpe.

— Ce-a zis domnul Kalecki când ai încetat să mai colectezi pariuri pentru el?

Mă așteptasem ca Bobo să refuze să-mi răspundă, dar se pare că mă înșelasem.

— Ei, s-a purtat tare frumos cu mine. Mi-a dat zece dolari fiindcă am lucrat atâta vreme cu dumnealui și mi-a spus că mă pot întoarce oricând vreau.

Nu era deloc de mirare că-l voia înapoi. Bobo era cinstit până-n măduva oaselor. În general, colectorii de pariuri câștigau o grămadă fără știrea celor care-i plăteau, subtilizând din banii pariorilor care pierdeau. Bobo era însă prea prost ca să fie necinstit.

— Chiar c-a fost frumos din partea domnului Kalecki, am rânjit. Dar

câștigi întotdeauna mai bine când ești pe cont propriu, nu-i așa?

— Da. Într-o bună zi, tot ce-am să mai fac o să fie să cresc albine. Se pot câștiga bănuți frumoși de pe urma albinelor. Poate c-o să-mi fac chiar o fermă de albine.

Bobo zâmbi, cu gândul la bunăstarea viitoare. Zâmbetul se preschimbă însă în curând în încruntare. Privirea îi rămase ațintită într-un punct de dincolo de mine. Eram cu spatele spre ușă, dar am înțeles deîndată, când i-am văzut spaima de pe chip, că nu mai eram singurii ocupanți ai sălii din spate.

Lama cuțitului mi se strecură sub bărbie într-o mișcare lentă. Cel care o ținea nu-și încleștase mâna pe mâner, dar degetele păreau gata să se strângă deîndată ce-aș fi făcut o mișcare. Lama purta urme de ascuțire recentă. Degetul arătător era așezat deasupra lamei, gata să apese pentru a tăia. Tipul ăsta se pricepea să mânuiască un cuțit.

Ochii lui Bobo erau holbați de groază. Își mișca buzele, dar nu reușea să scoată nici un sunet. Începu să transpire; broboane de sudoare i se prelingeau pe obrajii scobiți. O mână îmbrăcată într-o țesătură închisă la culoare îmi trecu peste umăr și se strecură ușurel sub haina mea, căutându-mi arma.

M-am aplecat brusc și-am izbit îndărăt. Masa a zburat cât colo, lovită de tălpile mele. Am apucat mâna care ținea cuțitul și-am tras în jos cât am putut de tare, iar asiaticul cel înalt a aterizat deasupra mea. Am văzut, în ultima clipă, piciorul care cobora spre fața mea și mi-am ferit capul chiar la timp. Negrul cel deșirat ratase doar cu câțiva centimetri. Eu însă n-am pierdut ocazia. Am dat drumul mâinii care ținea cuțitul și l-am apucat de picior. O clipă mai târziu eram la podea, luptându-mă să-mi apăr viața cu doi golani transpirați.

Lupta n-a durat însă prea mult. Cuțitul mi-a apărut iar în câmpul vizual, dar de data asta am apucat mâna care-l ținea și am răsucit încheietura. Tendoanele mâinii s-au întins și oasele au pocnit sinistru. Asiaticul a dat drumul unui urlet și a scăpat arma. Într-o clipă, eram din nou în picioare. Negroteiul se ridicase și el, iar acum se repezea asupra mea, cu capul înainte.

N-avea rost să-mi fac praf pumnul izbindu-l în scăfârlie. Mi-am repezit înainte piciorul, iar vârful pantofului i-a întâlnit, în plin, fața. Atacatorul meu a căzut într-o parte, și, din inerție, s-a oprit abia lângă perete, o

grămadă inertă. Dinții de jos i se zăreau printre buzele însângerate, iar doi incisivi zăceau alături de nas, năclăiți de sânge.

Asiaticul se ținea de încheietura mâinii și încerca să se ridice. L-am ajutat, apucându-l de guler și smucindu-l în sus. I-am izbit rădăcina nasului cu latul palmei. Am auzit cartilajele sfărâmându-se, iar sângele a țâșnit numaidecât, din belșug. Tipul ăsta fusese probabil un răsfățat al femeilor, dar n-avea să mai fie chipeș vreodată. L-am lăsat să cadă la pământ.

Într-o doară, l-am căutat prin buzunare. N-am găsit mare lucru. În portofelul ieftin se aflau câteva poze cu fete, una dintre ele albă, unsprezece dolari și o mulțime de cotoare ale unor bilete de pariuri. Negrul cel deșirat și-a acoperit fața atunci când m-am apropiat, dându-și ochii peste cap ca o vită. În buzunar i-am găsit o lamă de ras. Cu un băț de chibrit trecut prin ea. Isteață șmecherie! Lama trebuia ținută astfel încât numai tăișul să iasă puțin dintre degete. O palmă dată adversarului, iar chibritul o împiedica să alunece la adăpostul degetelor. Lama aceea putea să-ți facă fața ferfeniță din doar câteva lovituri.

Negrul a încercat să scape din mâinile mele, așa că l-am mai pocnit o dată. Un pumn încasat în falcă s-a dovedit prea mult pentru el. Și-a pierdut cunoștința, la fel ca tovarășul lui.

Bobo rămăsese nemișcat, țintuit pe scaunul său. Doar zâmbetul larg îi revenise.

— Ei, Mike, da’ știu că ești tare! Mi-aș dori să fiu și eu așa.

Am scos o bancnotă de cinci dolari din buzunar și i-am vârât-o în buzunarul de la piept al cămășii.

— Ia uite, să ai să-i cumperi reginei tale și un rege, i-am spus. Ne vedem mai târziu.

I-am apucat de gulere pe cei doi golani și i-am târât către ieșire. Big Sam m-a zărit și mi-a ieșit în întâmpinare, însoțit de o duzină dintre mușterii. Păreau că așteaptă o continuare a încăierării.

— Care-i faza, Sam? Ce-ți veni să-i lași pe ăștia doi maimuțoi să se dea la mine? Nu-ți stă în fire.

Râjnetul lui Big Sam se lăți.

— A trecut ceva timp de când n-am mai avut parte de un pic de distracție p-aici, Mistah Hammah.

Se întoarse către cei așezați la bar și întinse mâna, cu palma deschisă.

— Banii jos, râse el.

I-am trântit pe asiatic și pe tovarășul său, grămadă pe podea, în timp ce Sam își primea banii. Ceilalți n-aveau să mai parieze prea curând împotriva mea.

În timp ce-mi luam rămas bun de la Sam, Bobo ieși în fugă din încăperea din spate, fluturând bancnota de cinci dolari.

— Mike, regina albinelor n-are nevoie de rege! îmi strigă el. Albinele n-au regi!

— Cum să nu, Bobo?! i-am replicat, peste umăr. Orice regină trebuie să aibă un rege. Întreabă-l pe Sam, o să-ți explice el.

Când am ieșit, Bobo îl iscodea de zor pe Sam. Probabil avea să-și petreacă tot restul vieții încercând să afle răspunsul.

Drumul spre casă mi-a luat mai mult decât crezusem. Era un trafic infernal, astfel că se făcuse aproape șase când am ajuns. Am parcat mașina, am urcat scările până la apartamentul meu și am început să mă dezbrac. Cămașa, până de curând curată, era ca vai de ea. Eram stropit pe piept cu sânge, iar cravata mi se boțise. Buzunarul de la piept al hainei se rupsese pe cusătură. Când am descoperit asta, vreme de-o clipă, mi-a părut rău că îi lăsasem în viață pe cei doi ticăloși. În ziua de azi e atât de greu să găsești un sacou decent!

Un duș cu apă când fierbinte, când rece ca gheața, m-a pus pe picioare. M-am bărbierit rapid, m-am spălat pe dinți și am îmbrăcat un rând de haine curate. Vreme de o clipă am stat în cumpănă dacă se cuvenea sau nu să port armă la întâlnirea cu o doamnă, dar obișnuința a avut câștig de cauză. Mi-am prins tocul pe deasupra cămășii, apoi am picurat un pic de ulei în mecanismul revolverului calibrul 45 și am verificat încărcătorul. Totul era în regulă. Mi-am șters arma și am vârât-o în tocul poziționat sub braț. Oricum, sacoul n-ar fi stat bine pe mine dacă bătrâna mea armă n-ar fi fost la locul ei. Fusese croit astfel încât să permită disimularea artileriei de rigoare.

M-am privit încă o dată în oglindă, ca să mă asigur că nu uitasem nimic. În lipsa Veldei, care obișnuia să-mi controleze înfățișarea înainte să plec undeva, mi-era greu să-mi dau seama dacă mă gătisem să merg la circ sau la un club de noapte. Acum îmi doream să fi fost mai distant cu Mary Bellemy. Velda era prea bună ca să-mi permit să o pierd. Cel mai probabil, o săptămână de-atunci încolo n-avea să-mi mai adreseze nici un cuvânt. Într-o bună zi aveam să fiu nevoit să încep să mă port mai frumos cu ea, în

ciuda firii ei neiertătoare, care nu era dispusă să-mi tolereze moravurile.

Hârbul meu avea nevoie de benzină, așa că am trecut pe la garajul unui prieten. Henry, mecanicul, a ridicat capota să verifice uleiul. Îi plăcea mașina mea. El era cel care îi instalase un motor foarte puternic și îi prelucrase caroseria. Ca urmare, mașina mea arăta, pe dinafară, ca o rablă obosită în prag de pensionare, dar avea cauciucurile bune, iar motorul excelent, reglat la marele fix. Prinsesem o sută șaizeci de kilometri pe oră pe șosea, cu pedala de accelerație apăsată doar pe jumătate. Henry luase motorul de la o limuzină cu spatele făcut acordeon și mi-l vânduse pe o nimica toată. De câte ori vreun alt mecanic vedea ce aveam sub capotă, fluiera admirativ. În felul lui, hârbul era o capodoperă.

Am ieșit de la garaj și am cotit-o pe o stradă laterală cu sens unic, ca să evit semafoarele de pe bulevard, îndreptându-mă spre apartamentul Charlottei. Nu-mi ieșea din minte felul în care privise, parcă prin mine, la ultima noastră întâlnire. Ce minunăție de femeie!

Strada pe care se afla casa ei era plină de mașini, parcate una după alta, așa că am dat ocol cvartalului până ce am găsit un loc de parcare, între o limuzină neagră și un coupé. În timp ce făceam cale întoarsă spre casa ei, pe jos, mă gândeam c-ar fi fost tare bine ca ea să nu aibă în seara aceasta vreun invitat la cină, ori vreun alt soi de oaspete. Ar fi însemnat că norocul nu mă părăsise. Mă gândeam, de asemenea, despre ce anume urma să discutăm. După părerea mea, prin natura profesiei sale, Charlotte Manning poseda, cu siguranță, un spirit de observație mai dezvoltat decât al unui om de rând, căci în branșa ei detaliile erau cele mai importante.

Am sunat la soneria din stradă. O clipă mai târziu, zăvorul bâzâi și se deschise. Am împins poarta și am intrat. Menajera mă aștepta în ușă, cu pălăria pe cap și haina pe umeri, pregătită de plecare.

— Intrați, domnu' Hammah, spuse ea. Don'șoara Charlotte v-așteaptă.

Auzind acest lucru, am ridicat din sprâncene, uimit. Mi-am aruncat pălăria și haina pe o măsuță de lângă intrare și am pășit înainte, în salon. Menajera mai zăbovi doar cât să o anunțe pe gazdă, aflată, se pare, în dormitor.

— A venit, don'șoară Charlotte.

O voce dătătoare de fiori îi răspunse imediat:

— Mulțumesc. Poți pleca la cinema.

Am salutat-o din cap pe menajera care ieșea și m-am așezat pe

canapea.

— Bună.

Am sărit în picioare și i-am luat mâna caldă într-a mea.

— Bună și ție, i-am răspuns zâmbind. Cum se face că mă așteptai?

— Mi-e teamă că sunt un pic cam încrezută. Am sperat din tot sufletul că ai să vii în seara asta și m-am pregătit. Îți place rochia?

Făcu o piruetă în fața mea, privindu-mă atent, peste umăr. Expertul în psihiatrie dispăruse; în locul său rămăsese Charlotte Manning, femeia fatală, cea delicios de tânără și de frumoasă. Purta o rochie strâmtă, de mătase albastră, care i se lipea de trup de parc-ar fi fost udă, ascunzându-l și dezvăluindu-l în egală măsură. Părul blond îi cădea liber pe umeri, o avalanșă de bucle mici, strălucitoare. Chiar și ochii ei păreau că aruncă scântei.

Păși provocator de-a curmezișul încăperii, apropiindu-se de mine. Pe sub rochie, corpul ei mi se dezvăluia, superb, mai perfect decât îmi apăruse la prima vedere. Era mai subțire decât intuisem, cu un mijloc delicat și umeri lați. Curba sânilor ei era o pereche de zâmbete încremenite, ce nu păreau încorsetate de armătura lenjeriei. Avea picioarele acoperite de ciorapi de nylon fin și încălțate cu tocuri înalte, ceea ce o făcea să pară aproape la fel de înaltă ca mine. Avea picioare frumoase, puternice, cu forme armonioase…

— Ei? Îți place? mă întrebă ea, din nou.

— Ești minunată și știi asta, i-am răspuns, zâmbind. Îmi amintești de ceva…

— Ce anume?

— De o modalitate prin care poți tortura un bărbat.

— Ei, haide, nu poate fi chiar atât de rău? Asta simți acum? Că te-aș tortura?

— Nu, nu chiar. Dar, dacă iei un bărbat care n-a mai văzut femeie de cinci ani, să zicem, și-l legi cu lanțuri de-un zid, iar apoi te plimbi prin fața lui așa cum te-ai plimbat tu adineauri… ei, aia ar fi o tortură cumplită. Știi ce zic?

Avea un râs gutural, provocator, iar când râdea își lăsa ușor capul pe spate. Am simțit că eram gata să o trag înspre mine și s-o sărut pe gâtul acela frumos.

M-a luat de braț și m-a condus în bucătărie. Masa era pusă, cu două

tacâmuri, iar în mijlocul se afla un platou cu o grămadă mare de pui prăjit, iar alături un bol imens cu cartofi prăjiți.

— Toate astea-s pentru noi. Iar acum, stai jos și mănâncă. Și eu mi-am amânat cina, deja cu o oră, așteptându-te.

Mă luase prin surprindere. Femeia asta fie avea un dosar complet cu tot ce-mi plăcea și ce detestam, fie era clarvăzătoare. Puiul prăjit era mâncarea mea preferată.

În timp ce-mi trăgeam un scaun și mă așezam, am rostit:

— Știi, Charlotte, dacă ar fi să privesc strâmb și să judec drept, aș putea presupune că mâncarea asta e otrăvită. Dar chiar de-ar fi, tot am s-o mănânc.

Ea tocmai își punea un șervet tivit cu roșu. Și-l legă, apoi turnă cafeaua în căni.

— Păi, poate că există motive să mă privești strâmb, rosti ea, fără să se emoționeze deloc.

— Ia s-auzim! am îndemnat-o, cu gura plină.

— Atunci când ai venit, am văzut, pentru prima oară după foarte mult timp, un bărbat care mi-a plăcut.

Se așeză și continuă:

— Am consultat sute de pacienți și, chiar dacă pare surprinzător, majoritatea au fost bărbați. Dar toți atât de lipsiți de importanță… Fie au carențe serioase de caracter, fie nu l-au avut niciodată. Au mințile fragile și concepțiile le sunt limitate. Atât de mulți dintre ei fie își reprimă anumite impulsuri, fie sunt obsedați, dar toți vin la mine ca să-mi istorisească poveștile lor demne de milă. Atunci când vezi în jurul tău doar bărbați cu masculinitatea făcută ferfeniță, când găsești astfel de specimene și printre cei pe care-i numești prieteni, sfârșești prin a căuta cu tot dinadinsul un bărbat în toată puterea cuvântului.

— Mulțumesc, am reușit să rostesc, întrerupându-i tirada.

— Nu ai de ce, mi-a replicat. Vorbesc cât se poate de serios. Te-am diagnosticat din momentul în care ai pus piciorul în cabinetul meu. Am văzut în tine un bărbat care știe să trăiască și care se pricepe să oblige viața să-i urmeze regulile. Ești un gigant, la statură și la minte deopotrivă, și nu-ți reprimi nimic din ceea ce simți.

Mi-am șters gura și a spus:

— Și totuși, am și eu o obsesie.

— Chiar așa? Nu pot să-mi dau seama care ar putea fi.

— Vreau să dau de urma unui criminal. Și vreau să-l ucid.

Am privit-o atent, în vreme ce mușcam cu spor dintr-o pulpă de pui suculentă. Ea își dădu părul pe spate și râse, încuviințând.

— Da, dar asta e o obsesie care merită. Acum haide, mănâncă.

Am dat gata bună parte din grămada de pui prăjit cât ai clipi din ochi. Farfuria mi-era de-acum plină cu oase curate. Charlotte depusese la rândul ei eforturi notabile în acest sens, dar eu am fost cel care a dus greul. După o felie de plăcintă și o a doua cană de cafea, m-am lăsat pe spate în fotoliu, sătul ca o văcuță mulțumită de sine.

— Bucătăreasa ta gătește minunat, am remarcat.

— Aiurea, care bucătăreasă? a venit răspunsul. Eu am gătit. Mă pricep, n-am fost dintotdeauna bogată.

— Ei bine, când va veni vremea să te măriți, nu va trebui să te străduiești prea mult să-ți găsești un soț.

— O, în privința asta se știe că am metodele mele, spuse ea. Acum tocmai îți servesc o parte dintre ele. Ademenesc bărbații în apartamentul meu, le gătesc și, înainte să plece spre casă, vine și cererea în căsătorie.

— Nu vreau să te dezamăgesc de pe-acum, dar să știi că s-a mai încercat metoda asta cu mine.

— Poate, dar nu de către o expertă.

Am izbucnit amândoi în râs. I-am sugerat să o ajut la spălatul vaselor și mi-a întins un șorț. L-am luat cu grijă și l-am așezat pe spătarul unui scaun. Un șorț nu prea se potrivea cu mutra mea. Dacă, din întâmplare, cineva m-ar fi văzut purtând așa ceva, nu mi-aș mai fi putut repara reputația nici într-o mie de ani.

După ce-am terminat cu vesela, ne-am mutat în sufragerie. Charlotte s-a cuibărit în fotoliu, iar eu m-am prăvălit pe sofa. Ne-am aprins țigările, apoi ea a zâmbit și a spus:

— E-n regulă, acum poți să-mi spui ce te-a determinat să revii. Mai ai întrebări?

Am clătinat din cap.

— Am să-ți mărturisesc de bunăvoie, nu-i nevoie să pui biciul pe spinarea mea. Am pornit încoace având în minte două lucruri. În primul rând, voiam să aflu cum arăți cu părul despletit. Din punctul ăsta de vedere, rezultatul e clar peste așteptări.

— Și în al doilea rând?

— Aș vrea ca tu, în calitate de practician al psihiatriei, să mă luminezi întrucâtva în ceea ce privește uciderea prietenului meu, Jack Williams.

— Înțeleg. Poate c-aș putea să te ajut, dar va trebui să-mi spui mai concret ce vrei să afli.

— Bun. Vreau detalii. Crima e prea recentă ca să-mi fi făcut o idee foarte limpede despre ea, dar voi ajunge și acolo. E cât se poate de plauzibil ca ucigașul lui Jack să fi fost unul dintre participanții la petrecere. La fel de plauzibil e însă și ca acesta să fi fost cineva din afara acestui cerc. Am făcut câteva studii de personaje și nu mi-a plăcut deloc ce am aflat. Dar ăsta n-ar fi fost un motiv suficient pentru o crimă. Ceea ce vreau de la tine e o opinie, nu una bazată pe fapte sau pe o deducție logică, ci o opinie pur profesională despre modul în care cei pe care i-am pomenit ar putea avea legătură cu crima și pe cine l-ai desemna drept cel mai probabil actor în rolul criminalului.

Charlotte trase îndelung din țigară, apoi o strivi în scrumieră. Se simțea că se gândește profund, efortul i se putea citi pe chip. Trecu un minut până când, în cele din urmă, îmi răspunse:

— Îmi ceri ceva nespus de greu, să emit o judecată despre cineva. De obicei, un astfel de verdict e dat după dezbateri care țin ore în șir, de către doisprezece oameni și un judecător. După ce te-am cunoscut, am încercat să aflu tot ce s-a putut despre tine. Voiam să știu ce e în mintea unui bărbat ca tine. N-a fost prea greu să mă informez. Ziarele sunt pline de povești despre cazurile tale, s-au scris chiar și editoriale, unele dintre ele departe de a-ți fi favorabile. Și totuși, am găsit și oameni care te-au cunoscut și te plac. Oameni de rând și personalități, deopotrivă. Și eu te plac. Dar mi-e teamă că, dacă ți-aș spune ceea ce cred, aș rosti condamnarea la moarte a cuiva. Nu, n-am să-ți spun, te-ai repezi să-l ucizi pe respectivul personaj. Și nu vreau asta. Sunt atâtea lucruri care ar face din tine un om extraordinar dacă mintea nu ți-ar fi antrenată să urăști cu atâta putere! Ceea ce pot să-ți spun e ce am văzut. Durează puțin să-mi amintesc, toată după-amiaza m-am gândit doar la seara aceea și la zilele dinaintea ei. Anumite lucruri care-mi ieșiseră din minte îmi sunt limpezi acum și pentru tine s-ar putea să capete un oarecare sens. Eu sunt obișnuită cu conflictul personal, cu lupta care se poartă în interiorul minții unui om, nu cu ceea ce îi antagonizează pe doi sau mai mulți indivizi. Sunt în stare să observ anumite lucruri, să le așez la

locul potrivit, dar nu pot decât să le înregistrez. Atunci când cineva urăște, sunt capabilă să descopăr motivul acelei uri, poate chiar să-l ajut pe acel cineva să-și raționalizeze sentimentul. Dacă însă ura l-a mistuit până a ajuns să-l împingă la crimă, pot cel mult să-ți spun că era de așteptat să se întâmple așa. Aflarea criminalilor și a motivelor care i-au determinat să ucidă le las în seama unor minți mai perspicace decât a mea.

I-am ascultat cu atenție fiecare cuvânt și am înțeles ce voia să-mi transmită.

— Fie așa cum spui, i-am zis. În cazul ăsta, spune-mi ce ai observat.

— Nu cine știe ce. Jack a fost într-o stare de încordare nervoasă încă de cu o săptămână înaintea petrecerii. L-am întâlnit de două ori în acel interval și nu mi s-a părut că starea lui s-ar fi ameliorat în vreun fel. I-am atras atenția asupra acestui lucru, dar el a râs și mi-a spus că încă mai avea dificultăți să se adapteze la viața civilă. La momentul respectiv mi s-a părut o explicație rezonabilă. E normal ca un om care și-a pierdut un membru să se adapteze mai greu la viața de zi cu zi. În noaptea petrecerii era la fel de încordat ca înainte, iar starea lui de nervozitate i s-a transmis și Myrnei. Ea oricum își făcea întotdeauna griji pentru Jack, dar de data asta am putut vedea că era aproape la fel de neliniștită ca el. Nu era ceva care să sară în ochi, doar anumite detalii mărunte: o tresărire atunci când s-a spart un pahar, o încruntare atunci când se auzea vreun zgomot neașteptat. Și ea și Jack s-au descurcat binișor să-și ascundă starea de spirit, așa încât îmi imaginez c-am fost singura care a remarcat că ceva nu era în regulă. Domnul Kalecki a ajuns la petrecere prost dispus. Sau, poate, furios ar fi un cuvânt mai potrivit. S-a răstit de câteva ori la Hal Kines și s-a purtat ca ultimul mojic cu Mary Bellemy.

— În ce fel? am vrut să aflu.

— Dansau, iar ea i-a spus ceva. N-am auzit ce anume, dar el s-a strâmbat și i-a răspuns: „Mai lasă-mă cu prostiile astea, surioară!”, apoi a condus-o înapoi la ceilalți și s-a îndepărtat, fără vreun alt cuvânt.

Am început să râd. Ea m-a privit nedumerită, așa că m-am simțit dator să-i explic:

— Probabil că Mary Bellemy i s-a oferit lui George, chiar acolo, pe ringul de dans. Femeia simte că îmbătrânește. E nimfomană.

— Chiar așa? Și cum anume ai aflat tu asta? mă întrebă ea, cu un început de răceală în glas.

— Nu intra la idei, i-am răspuns. A încercat și cu mine, dar n-am fost disponibil.

— N-a fost momentul potrivit?

— Nici atunci și nici altădată. Îmi place să muncesc pentru ceea ce vreau să obțin, nu să mi se ofere totul pe tavă.

— Va trebui să țin minte asta. Am avut oarecare bănuieli că Mary ar fi așa, dar nu am stat să mă gândesc prea mult la acest subiect. Suntem doar cunoștințe de ocazie. În sfârșit… Când ne pregăteam de plecare, Jack m-a reținut o clipă la ușă și m-a rugat să trec pe la el cândva în cursul săptămânii viitoare. Înainte să apuce să-mi dea mai multe amănunte, ceilalți m-au chemat și a trebuit să plec. A fost ultima oară când l-am văzut.

— Înțeleg.

Am încercat să întorc cele spuse de ea pe-o parte și pe alta în gând, dar n-am avut nici o revelație. Așadar, pe Jack îl măcina ceva, la fel și pe Myrna. Posibil să fi fost același lucru. Sau poate că nu. Iar George era, la rândul lui, supărat dintr-un motiv oarecare.

— Ei, ce părere ai? mă întrebă Charlotte.

— Niciuna, dar am să mă mai gândesc.

Charlotte se ridică din fotoliu, se apropie și se așează lângă mine, pe canapea. Își așează mâna într-a mea și privirile ni se întâlniră.

— Fă-mi o favoare, Mike. Nu-ți cer să lași totul baltă și să-i lași pe polițiști să se ocupe, vreau doar să ai grijă. Te rog, nu vreau să fii rănit.

Când a spus lucrurile astea am simțit că o cunosc dintotdeauna. Mâna ei caldă tremura ușor. Mi-am dat seama că mă ia valul, și nu o văzusem decât de două ori.

— O să am, i-am zis. Dar de ce-ți faci tu griji?

— Uite, din cauza asta…

S-a aplecat, buzele i s-au întredeschis și și-a lipit gura de a mea. În timp ce ne sărutam, mâinile mi s-au încleștat atât de tare pe brațele ei, încât am simțit durere în încheieturi, dar ea nu a protestat nici măcar o clipă. Când s-a retras, în priviri avea o strălucire blândă. În mine, în schimb, clocotea un vulcan. Charlotte își privi urmele lăsate de mâinile mele pe brațele ei și zâmbi.

— Și ție îți place mai dur, nu-i așa, Mike?

De data asta, am evitat să-i mai provoc durere. M-am ridicat și-am tras-o spre mine. Am strâns-o în brațe și am lipit-o de mine, ca să-mi simtă

înfocarea. Sărutul a fost mai lung. Un sărut pe care n-am să-l uit niciodată. Apoi i-am sărutat ochii și locul acela de pe gât care mi se păruse atât de apetisant. Era chiar mai bine decât îmi imaginasem că ar putea fi.

Am întors-o cu spatele spre mine. Stăteam acum, amândoi, cu fața spre ferestrele dinspre stradă. Și-a atins capul de fața mea, ținându-mi mâinile cu care o îmbrățișam strâns.

— Acum am să plec, am rostit. Dacă nu plec acum, n-o să mai plec niciodată de aici. Data viitoare o să rămân mai mult. Nu vreau să stric lucrurile între noi, și tocmai asta mi-e teamă c-aș face dacă aș mai rămâne acum.

Ea și-a înclinat capul, iar eu i-am sărutat vârful nasului.

— Înțeleg, a spus, aproape în șoaptă. Însă ține minte: de câte ori o să mă vrei, o să fiu aici. Vino și o să mă ai.

Am sărutat-o din nou, mai ușor de data asta, apoi m-am îndreptat spre ușă. Ea mi-a întins pălăria și mi-a netezit părul, îndepărtându-mi-l de pe frunte.

— La revedere, Mike.

— La revedere, Charlotte. A fost o cină minunată, alături de-o fată minunată.

Mă mir c-am reușit să ajung în stradă. Abia îmi mai amintesc cum am izbutit să mă urc în mașină. În minte îmi stăruiau chipul ei și corpul ei superb. Felul în care mă sărutase și înflăcărarea din privirea ei.

Am oprit pe Broadway și-am intrat într-un bar, cu gândul să beau ceva, să-mi limpezesc mințile. Nu mi-a fost de prea mare ajutor, așa că m-am dus acasă și m-am culcat, mult mai devreme decât îmi stătea în obicei.

Capitolul 7

M-am trezit înainte să fi sunat ceasul, ceea ce nu-mi prea stătea în fire. Am făcut un duș rapid și m-am bărbierit, apoi mi-am făcut o omletă și-am înfulecat-o în grabă. Eram la cea de-a doua ceașcă de cafea când și-a făcut apariția un ucenic de la atelierul de croitorie, aducându-mi costumul, curățat și călcat. Buzunarul fusese cusut atât de bine, încât părea că nu fusese rupt niciodată. M-am îmbrăcat și am sunat la birou.

— Agenția de investigații Hammer, bună dimineața.

— Bună dimineața și ție, Velda. Sunt șeful tău, mă mai ții minte?

— Aha.

— Ei, haide, draga mea, nu mai fii supărată pe mine, m-am rugat eu. M-am ales cu urma aia de ruj în exercițiul funcțiunii. Cum crezi că pot să lucrez, dacă tu mă tratezi așa?

— Se pare că te descurci de minune, veni replica. Ce pot să fac pentru dumneata, *domnule* Hammer?

— M-a sunat cineva?

— Nu.

— Vreo scrisoare?

— Nu.

— Am avut vreun vizitator?

— Nu.

— Vrei să te măriți cu mine?

— Nu.

— E-n regulă, mai vorbim.

— Să mă mărit, ai spus? Hei, ia stai! Mike? Mike! Alo? Alo?

Am închis ușurel telefonul, râzând în sinea mea. Asta avea să-i dea de gândit și, data viitoare, nu avea să-mi mai răspundă la fel de repezit. Aveam tot interesul să am grijă ce urma să spun, pe viitor. Nu-mi permiteam astfel de încurcături. Deși, la drept vorbind, cu Velda n-ar fi fost, poate, chiar așa de rău…

Polițiștii își luaseră câinele de pază din fața apartamentului lui Jack. Ușa rămăsese sigilată până la încheierea investigației și n-aveam de gând să mă pun rău cu procuratura rupând sigiliul, așa că am aruncat o privire în jur.

Eram pe punctul de a renunța, când mi-am amintit că geamul de la baie dădea într-un horn de aerisire și se afla chiar față în față cu un alt geam. M-am îndreptat spre celălalt capăt al culoarului și am bătut la ușa potrivită. Un tip scund, între două vârste, s-a ivit în prag, iar eu mi-am arătat legitimația.

— Poliția.

Și cu asta am spus totul.

Omul n-a stat să-mi examineze legitimația ci, grăbit nevoie mare, a deschis larg ușa. Era un cetățean respectabil, încrezător în ordine și domnia legii. Stătea acum în fața mea, strângându-și pulpanele unui sacou cam uzat și încercând să pară nevinovat. Cu siguranță se gândea la cine știe ce boacănă făcuse în trafic în urmă cu vreo lună și se închipuia deja în boxa acuzaților.

— Ăăă… da, domnule polițist. Cu ce vă pot fi de ajutor?

— Cercetez toate modalitățile prin care s-ar fi putut intra în apartamentul domnului Williams. Din câte am înțeles, una dintre ferestrele dumneavoastră dă înspre fereastra lui de la baie. E adevărat?

Tipul rămase cu gura căscată.

— D-d-da, dar… Nimeni n-ar fi putut pătrunde pe-acolo fără să-l fi văzut.

— Nu e vorba despre asta, i-am explicat. Cineva ar fi putut coborî în rapel pe hornul de aerisire. Ce vreau să aflu e dacă acel geam poate fi deschis dinspre exterior, și n-am de gând să cobor în rapel pentru asta.

Tipul răsuflă adânc, vădit ușurat.

— Aha, înțeleg acuma. Desigur, poftiți înăuntru. Pe aici.

O femeie cu mutră de rozătoare își făcu apariția în ușa dormitorului.

— John, ce s-a întâmplat?

— Domnul e de la poliție, o informă el, foarte plin de sine. Dorește să-l ajut.

M-a condus în baie. Am împins ușor geamul, care abia s-a urnit din loc. Oamenii aceștia modești, temându-se poate ca nu cumva să fie spionați pe acolo, nu deschiseseră probabil niciodată acel geam. Atunci când se ridică, o ploaie de așchii de vopsea pluti spre pardoseală.

Dincolo se afla geamul băii lui Jack, într-adevăr. Cei doi pereți ai hornului erau despărțiți de o distanță de aproximativ un metru. M-am strecurat afară, pe pervaz, în timp ce mărunțelul mă ținea de curea, ca nu cumva să cad. M-am lăsat să cad în față. Individul a dat un țipăt scurt, iar

nevastă-sa a năvălit în baie. Eu însă nu făcusem altceva decât să-mi întind mâinile, rezemându-mă pe peretele de vizavi. Tipul însă se temuse că aș fi căzut.

Geamul de la baie se lăsă ridicat fără probleme. M-am târât pe deasupra deschizăturii hornului, în timp ce-i mulțumeam tipului și nevestei sale, și m-am strecurat în casa lui Jack.

Aici nu se schimbaseră prea multe. Echipa care adunase amprentele lăsase urme de pulbere pe toate obiectele atinse, iar în locul unde zăcuse cadavrul lui Jack conturul acestuia fusese trasat cu cretă, pe podea. Brațul lui artificial era pe pat, acolo unde și-l lăsase. Singurul lucru care lipsea era arma, iar în locul ei, în toc, am găsit un bilețel: „Mike, nu-ți face griji în privința pistolului, e la secție.” Biletul era semnat de Pat.

Ia te uită! Pat își imaginase că aveam să găsesc o cale pentru a pătrunde în apartament. Am pus bilețelul la loc, unde-l găsisem, adăugându-i un rând, în josul foii: „Mulțumesc, prietene. Nu-mi fac nici un fel de griji”. Mi-am mâzgălit apoi numele.

Era cât se poate de evident că polițiștii investigaseră tot ce era de investigat aici. Lucraseră curat, dar serios. Fiecare lucru ajunsese la locul său inițial. Doar câteva amănunte dădeau de înțeles că apartamentul fusese perchiziționat.

Am început din sufragerie. Am împins toate scaunele în mijlocul încăperii și le-am examinat, iar apoi am cercetat marginile mochetei. N-am găsit nimic, în afară de noroi. Sub pernele de pe canapea am găsit trei cenți, nimic mai mult. Interiorul aparatului de radio nu fusese atins de luni bune, după cum dovedea cantitatea de praf acumulată acolo. Nici în cărțile din încăpere n-am găsit nimic, nici vreun plic, nici vreun semn de carte sau alte feluri de hârtii. Dacă aceste mărunțișuri existaseră, ele fuseseră deja ridicate de către polițiști.

Când am terminat, am așezat toate obiectele la locul lor și am trecut la cercetarea băii. Însă, în afară de obișnuitele flacoane și loțiuni pentru bărbierit și după, baia era goală.

A venit la rând dormitorul. Am ridicat salteaua și am pipăit-o de-a lungul cusăturilor, căutând o posibilă ascunzătoare sau vreun buzunar secret. N-am avut noroc, însă. Am rămas în mijlocul încăperii, încercând să-mi amintesc. Jack avusese un jurnal, dar obișnuia să-l țină pe o comodă. Acum, jurnalul lipsea. Cu siguranță, era tot la poliție. Am cercetat chiar și

jaluzelele de la fereastră, cu gândul c-ar fi putut ascunde vreun document făcut sul.

Ceea ce mă determinase să mă înverșunez era micul bloc de însemnări și adrese, pe care obișnuia să-l poarte cu sine încă din vremea când era în poliție. Dacă-l găseam, ar fi putut conține ceva interesant. Am căutat și-n sertarele comodei. Am scos apoi fiecare cămașă, fiecare pereche de șosete și lenjerie și le-am cercetat, dar s-a dovedit o pierdere de vreme. Nimic.

În timp ce goleam sertarul de jos al comodei, o cravată rămase agățată la spatele sertarului și căzu dincolo de acesta. Am tras sertarul până la capăt și mi-am vârât mâna prin deschizătura îngustă până când am dat de cravată și, totodată, de încă ceva: de carnețelul lui jack.

Nu aveam de gând să-l parcurg atunci, pe loc. Era aproape ora zece și n-ar fi fost exclus ca vreun polițist să-și facă apariția, ori poate ca mărunțelul, intrând la bănuieli fiindcă rămăsesem prea mult în apartament, să cheme el însuși poliția. Cât am putut de repede, am umplut la loc sertarele, iar carnețelul mi l-am vârât în buzunar.

Mărunțelul mă aștepta dincolo de hornul de aerisire, în propria baie. M-am strecurat afară din baia lui Jack și m-am prefăcut că cercetez rama superioară a geamului, în căutarea unor urme de funie. Tipul mă urmărea atent.

— Ați găsit ceva, domnule polițist? mă întrebă el.

— Mi-e teamă că nu. Aici nu se văd nici un fel de urme de intrare prin efracție. Am verificat și celelalte ferestre, nici măcar n-au fost deschise în ultimul timp.

Am încercat să privesc în sus, spre acoperiș, dar n-am reușit să văd până îndeajuns de departe, așa că am făcut un pas mare, până pe pervazul geamului lui. Am coborât în baia sa, mi-am scos iar capul pe geam și mi-am lungit gâtul, străduindu-mă să mă prefac că cercetez cu atenție pereții superiori ai hornului.

— Ei, cam asta a fost tot. Nu-mi rămâne decât să plec și aș prefera să o fac pe ușa dumneavoastră decât să mă cațăr înapoi în horn.

— Desigur, domnule polițist. Pe aici.

Porni înainte, luându-și în serios rolul de călăuză, și-mi deschise ușa apartamentului. În timp ce ieșeam, mai spuse:

— Vă ajut cu plăcere ori de câte ori va fi nevoie, domnule polițist. Mă bucur că v-am putut fi de ajutor.

Am condus către biroul meu și am intrat, ținând in mână carnețelul lui Jack. Velda, care tocmai dactilografia ceva, s-a oprit.

— Mike.

M-am oprit și m-am întors spre ea. Știam ce avea să urmeze.

— E vreo problemă, draga mea?

— Te rog să nu te mai joci așa cu mine.

Am rânjit.

— Nu mi-am bătut joc de tine, am vorbit cât se poate de serios, am spus. Dacă ai fi fost atentă la ce spuneam, la ora asta am fi fost logodiți. Vino, te rog, până în birou.

M-a urmat, fără prea mare entuziasm. M-am trântit pe scaun, mi-am ridicat picioarele pe biroul meu ponosit și m-am apucat să răsfoiesc carnețelul, trezindu-i interesul Veldei.

— Ce-i ăla? a întrebat, aplecându-se asupra mea ca să vadă mai bine.

— Un carnețel care a fost al lui Jack. L-am subtilizat din apartamentul lui fără știrea celor de la poliție.

— E ceva interesant acolo?

— Poate. Încă n-am apucat să mă uit.

Pe prima pagină era o listă de nume peste care Jack trăsese câte-o linie. Paginile fuseseră datate începând din urmă cu trei ani. Din loc în loc se aflau trimiteri la cazuri ale poliției, cu listele de suspecți aferente. Și acestea erau bifate, fiind, probabil, duse la bun sfârșit.

Pe la mijlocul carnețelului apăreau primele cazuri care, aparent, erau încă active, pentru că nu fuseseră încă însemnate cu câte-un X negru. Le-am transcris pe o listă, iar Velda a început să le compare cu tăieturile din ziar din arhiva mea. Când a terminat, mi-a pus în față lista, și fiecare caz era marcat ca fiind rezolvat. În mod evident, lucrul ăsta se întâmplase cât timp Jack era încă în armată.

Nu erau multe de aflat din acest carnețel. La un moment dat, Jack inserase o pagină cu un singur cuvânt scris mare: „URAAA!”. Pagina purta data eliberării sale. Următoarea pagină conținea o rețetă de vițel cu boia, iar în josul ei era o notă care specifica faptul că rețeta avea nevoie de ceva mai multă sare pentru a ieși așa cum se cuvine.

Urmau apoi două pagini cu cifre, o listă cu liniuțe a hainelor pe care le cumpărase, suma totală fiind scăzută dintr-un anume cont bancar. Apoi urma o notă scurtă: „Eileen Vickers. Familia locuiește tot în Poughkeepsie.”

Probabil era vorba despre o fată pe care o cunoscuse în tinerețe. Jack se născuse la Poughkeepsie și locuise acolo până să plece la colegiu. Următoarele pagini conțineau niște instrucțiuni de la compania de asigurări. Apoi, numele Eileen Vickers apărea din nou. De data asta, nota suna așa: „reîntâlnit E.V., iar. Telefon familiei.” Însemnarea era datată cu exact două săptămâni înainte ca Jack să fie ucis.

Câteva pagini mai încolo, fata reapărea. Cu un creion gros, Jack notase: „R.H. Vickers, la Halper. Pough. Telefon după ora 6”. Apoi, dedesubt: „E.V. alias Mary Wright. Adresă necunoscută. De obținut.”

Am încercat să-mi dau seama ce-ar fi putut însemna toate astea. Din câte mi se părea, Jack se întâlnise cu fata și stătuseră de vorbă. Ea îi spusese că familia ei se afla și pe atunci în Poughkeepsie. Ulterior, el încercase să le dea de urmă și aflase că familia locuia la un anume Halper și, ca să discute cu ei, trebuia să dea telefon la ora cinei. În ultima însemnare, E.V. era cu siguranță Eileen Vickers, care se prezenta acum drept Mary Wright și a cărei adresă nu era disponibilă.

Am dat paginile mai repede și am găsit-o din nou. „E.V. Telefon urgent la familie. Stare proastă. De găsit și cercetat 36904 pe data de 29.” Data de 29 era chiar azi. Mai era doar o pagină în carnețel, cu o însemnare menită să-i amintească lui Jack ceva. „De întrebat C.M. ce ar fi de făcut.”

C.M., adică Charlotte Manning. Era o trimitere la ce-mi spusese Charlotte cu o seară înainte. Jack voia ca aceasta să treacă pe la el în cursul săptămânii, dar nu mai apucase s-o întâlnească.

Am întins mâna spre telefon și-am sunat în centrală, cerându-i telefonistei să-mi facă legătura cu numărul din Poughkeepsie. Se auziră câteva clinchete în receptor, apoi o voce timidă îmi răspunse.

— Bună, am zis. Sunteți domnul Vickers?

— Nu, mi-a răspuns vocea de la capătul firului. Numele meu e Halper. Domnul Vickers nu s-a întors încă de la muncă. Doriți să-i transmit ceva?

— Ei bine… Voiam să știu dacă are o fiică la oraș. Știi cumva…

Vocea m-a întrerupt:

— Îmi pare rău, dar ar fi mai bine să nu-i pomeniți de ea domnului Vickers. Cine sunteți, dacă nu-i cu supărare?

— Sunt Michael Hammer, detectiv particular. Lucrez împreună cu poliția la un caz de omor și încerc să dau de capăt unei posibile piste din anchetă. Acum puteți să-mi spuneți care-i povestea aici?

Halper ezită câteva clipe, apoi rosti:

— Prea bine. Domnul Vickers nu și-a mai văzut fata de când aceasta a plecat la colegiu. S-a încurcat cu un tânăr și au început să trăiască în păcat. Domnul Vickers e foarte sever și, din punctul său de vedere, fiica sa e ca moartă. Nu vrea să mai aibă de-a face cu ea.

— Am înțeles. Vă mulțumesc.

Am închis și m-am întors spre Velda. Aceasta avea privirea ațintită asupra numărului pe care-l copiasem din carnețel. 36904.

— Mike…

— Ce e?

— Știi ce e cu numărul ăsta?

Am privit și eu numărul încă o dată. Putea fi numărul unui dosar din arhiva poliției, însă, atunci când m-am uitat mai atent, mi s-a părut că-mi e cunoscut.

— Aha… Cred că-l știu de undeva. Îmi pare tare cunoscut.

Velda scoase un creion din buzunar și întoarse foaia spre mine.

— Să presupunem că l-ai vedea scris așa, spuse ea, apoi adăugă două litere în fața numerelor: XX3-6904.

— Să fiu al naibii! E un număr de telefon!

— Corect, amice. E de-ajuns să adaugi un prefix în locul celor două X-uri și-l vei cunoaște.

Am sărit în picioare și m-am îndreptat țintă spre arhivă. Acum știam unde mai văzusem acel număr. Era notat pe spatele unei cărți de vizită pe care o luasem de la un proxenet. Individul încercase să mă agațe și se alesese cu o corecție. M-am întors la birou, ținând în mână un dosar care conținea foi de hârtie cu diverse însemnări, cărți de vizită și numere de telefon mâzgălite pe spatele unor meniuri.

Am cules din dosar o hârtie anume. „ÎNVAȚĂ SĂ DANSEZI. DOUĂZECI DE FETE FRUMOASE”, asta era inscripția de pe cartea de vizită. Pe spatele ei era înscris un număr. L-am comparat cu cel copiat din carnețelul lui Jack. Era același, doar că avea și un prefix, LO, de la Loellen. Așadar, acesta era numărul de telefon: LO3-6904. Velda mi-a luat din mână cartea de vizită și a parcurs-o din privire.

— Ce număr e ăsta, Mike?

— E numărul de telefon al unui bordel. Și, dacă nu cumva mă înșel, acolo o vom găsi pe domnișoara Vickers.

Am întins mâna să apuc receptorul, dar Velda m-a oprit.

— Doar n-ai de gând să mergi acolo, nu-i așa?

— De ce nu?

— Mike! exclamă ea pe un ton indignat, de-a dreptul ofensat.

— Pentru numele lui Dumnezeu, draga mea, ți se pare că-s vreun fraier? N-am de gând să-mi cumpăr nimic de-acolo. După toate pozele care mi-au fost arătate în armată, menite să-mi demonstreze ce se întâmplă cu băieții buni care se întovărășesc cu fetele rele, mi-e teamă s-o pup și pe mama.

— E-n regulă, dă-i bătaie. Dar ai grijă ce faci, pentru că, pe onoarea mea, ești la un pas să-ți cauți o nouă secretară.

Am mângâiat-o pe cap și am format numărul cu pricina.

De data asta am avut parte de-un interlocutor ceva mai vioi. Judecând după vocea care m-a salutat, mi-am închipuit că aveam de-a face cu o blondă zăpăcită, la vreo cincizeci de ani, îmbrăcată strident și cu un chiștoc în colțul gurii.

— Bună, am salutat. Voiam să știu dacă e rezervat tot pentru la noapte.

— Cine întreabă?

— Numele meu e Pete Sterling. Am primit numărul ăsta de la un tip mărunțel, în centru.

— E-n regulă. Vino înainte de nouă, dacă nu vrei să ratezi începutul distracției. Vrei să rămâi toată noaptea?

— Poate. O să mă lămuresc la fața locului. Notează-mă cu o rezervare pe toată noaptea, cel mai bine. Cred că pot scăpa de-acasă.

I-am făcut cu ochiul Veldei în timp ce spuneam asta, dar ea nu s-a ostenit să-mi răspundă în același fel.

— Te-am notat. Adu bani gheață și sună de trei ori lung și o dată scurt, când ajungi.

— Am priceput, am răspuns și-am așezat telefonul în furcă.

Ochii Veldei erau plini de lacrimi. Încerca să rămână sobră, dar lacrimilor nu putea să le poruncească.

Am luat-o în brațe și am strâns-o la piept cu blândețe.

— Ei, haide, drăguțo, trebuie să abordez în mod realist cazul ăsta, i-am șoptit. Altminteri, cum naiba aș mai putea face progrese?

— Nu trebuie să mergi chiar atât de departe, s-a smiorcăit ea.

— Dar ți-am promis că n-am de gând să fac absolut nimic. Pentru

Dumnezeu, nu-s chiar atât de disperat încât să mă transform în clientul unui loc de genul ăsta. Pot avea destule femei, dacă vreau.

Și-a proptit mâinile-n pieptul meu și m-a împins.

— De parcă n-aș ști prea bine asta! aproape că strigă ea. N-aș putea avea încredere în tine nici dacă… Of, Mike, iartă-mă! Am uitat, eu doar lucrez aici. Las-o baltă.

I-am ciupit vârful nasului și i-am zâmbit.

— Doar lucrezi aici? La naiba, nu știu ce m-aș face fără tine! Acum fii cuminte și stai prin preajma telefonului, ori aici, ori acasă. S-ar putea să am nevoie să-mi dai o perspectivă diferită asupra situației.

Velda râse scurt.

— Fie, Mike. Eu am să mă-ngrijesc de perspectivă, iar tu ai să te-ngrijești de curbele domnișoarelor de la bordel.

Când am plecat, era ocupată să-mi facă ordine pe birou.

Capitolul 8

Mai întâi l-am sunat pe Pat. La început m-a iscodit, încercând să afle dacă făcusem vreun progres, dar nu m-am ostenit să-i dau prea multe detalii. Ulterior, n-avea decât să afle despre domnișoara Vickers, dar mai înainte preferam să aflu eu însumi mai multe. I-am dictat mai multe numere din cartea de telefon, între care l-am inclus și pe cel al bordelului, și am așteptat răbdător ca Pat să verifice adresele care corespundeau acestor numere și să mi le transmită. I-am mulțumit, apoi am verificat dacă îmi dăduse adresele corecte în cazul celor din cartea de telefon. Am constatat că da, adresele erau corecte. Prin urmare, Pat nu mă păcălise.

În cazul în care s-ar fi apucat să verifice numerele de telefon și legătura lor cu ancheta, avea să mai dureze o vreme până să ajungă la cel care mă interesase pe mine.

De data asta mi-am lăsat mașina la câteva clădiri distanță de ținta mea. La numărul 501 se afla o casă veche cu două etaje, cu fațada de piatră. Am studiat-o o vreme de pe trotuarul opus, dar în intervalul acela n-a ieșit sau intrat nimeni. Într-o încăpere de la ultimul etaj se vedea o lumină slabă, dar nici un alt semn de viață. În mod evident, era încă prea devreme. Clădirea era flancată, de-o parte și de cealaltă, de altele la fel de sumbre, de parcă nimerisem într-un oraș-fantomă.

Nu era un cartier în care felinarele roșii să fie ceva obișnuit, ci doar un loc potrivit pentru lucrurile care se petreceau dincolo de ziduri. Un cartier vechi, liniștit, cu afaceri mărunte la demisolul clădirilor și polițiști locali prietenoși, care-și făceau rondul de câteva ori pe noapte. Nu se vedeau copii ieșiți la joacă, locul era probabil prea plictisitor ca să-i atragă, dar nici beți întârziați pe treptele caselor. Am tras pentru ultima oară din țigară, mi-am strivit mucul sub călcâi și-am traversat.

Am apăsat butonul soneriei de trei ori lung și o dată scurt. Am auzit vag sunetul soneriei, apoi ușa s-a deschis. Spre surprinderea mea, nu m-a întâmpinat o matroană blondă cu veșminte fistichii. Femeia din fața mea avea undeva spre cincizeci de ani și purta o rochie sobră, cu aspect îngrijit. Părul îi era prins într-un coc simplu și era machiată foarte discret. Părea o doamnă oarecare, mama cuiva.

— Sunt Pete Sterling, am spus.

— Vă rog, poftiți înăuntru.

A închis ușa în urma mea, în vreme ce eu o așteptam, apoi mi-a făcut semn să pătrund în sala de așteptare care se deschidea din hol. Am intrat. Schimbarea de atmosferă era izbitoare. Spre deosebire de exteriorul anost, încăperea aceasta părea plină de viață. Mobilierul era modern și confortabil. Pereții erau acoperiți cu lambriuri de mahon scump, asortat cu scările care urcau la etaj, în partea opusă a încăperii. Acum înțelegeam de ce în stradă nu răzbătea nici o lumină: ferestrele erau acoperite de draperii grele, de catifea neagră.

— Pot să vă iau pălăria?

M-am desprins din contemplare și i-am întins-o. De sus se auzea muzică la radio, dar nici un alt sunet. Femeia s-a întors câteva clipe mai târziu și s-a așezat pe o canapea, făcându-mi semn să iau loc pe cea din fața ei.

— E frumos aici, am remarcat.

— Da, e un loc discret.

Mă așteptam să-mi pună mai multe întrebări, dar nu părea grăbită să afle mai multe despre mine.

— Mi-ați spus la telefon că ați discutat cu unul dintre agenții noștri, care v-a trimis aici. Cu cine ați stat de vorbă?

— Un individ mărunțel, cu mutră de șobolan. Locul arată mult mai bine decât în poveștile lui. E drept, l-am cam scuturat nițel…

Ea mi-a zâmbit sec.

— Acum îmi amintesc despre cine era vorba, domnule Hammer. Omul a fost nevoit să-și ia o săptămână de concediu.

Dacă avusese impresia că o să mă surprindă rostindu-mi numele, se înșelase.

— Cum m-ați recunoscut?

— Vă rog, nu-i cazul să fiți modest. Ați apărut de prea multe ori pe prima pagină a ziarelor, sunteți îndeajuns de cunoscut. Spuneți-mi, de ce ați venit?

— Ia ghiciți!

Ea a zâmbit iar.

— Presupun că și dumneavoastră aveți anumite nevoi, uneori. E-n regulă, domnule… Sterling. Doriți să urcați?

— Da. Pe cine am să găsesc acolo?

— Veți avea parte de posibilitatea unor alegeri interesante. Veți vedea. Dar mai întâi am să vă rog să-mi dați douăzeci și cinci de dolari.

Am pescuit banii din buzunar și i-am întins femeii.

M-a condus până la scări. Pe primul stâlp al balustradei era montat un buton. L-a apăsat, iar sus s-a auzit un sunet de clopoțel. În capul scărilor s-a deschis o ușă, iar din încăperea aflată dincolo de ea s-a revărsat o lumină puternică. În prag și-a făcut apariția o fată cu părul negru, înveșmântată doar într-un halat transparent.

— Hai sus! m-a îndemnat ea.

Am urcat treptele două câte două. Nu era frumoasă, dar machiajul îi acoperea cu iscusință defectele. Însă avea un trup frumos. Am pășit în încăpere. Un alt salon, de data asta, însă, populat. Matroana avusese dreptate când îmi spusese că aveam de unde alege. Erau o mulțime de fete care-și omorau așteptarea citind sau fumând; brunete, blonde și chiar două roșcate. Nici una dintre ele nu purta prea multe.

O astfel de priveliște ar fi crescut pulsul oricărui bărbat. Nu și pe al meu. M-am gândit la Jack și la Velda. Venisem aici cu un scop precis și încă nu știam cum aveam să mi-l ating. O căutam pe Eileen Vickers, dar nu se afla acolo. De fapt, cea pe care o căutam purta aici un alt nume: Mary Wright. Schimbarea de identitate era de înțeles, având în vedere natura acestui loc, dar și, cel mai probabil, dorința de a evita să-și plătească impozitele.

Nimeni nu mi-a adresat vreun cuvânt așa că am presupus că acesta era momentul în care trebuia să aleg. Fata care mă întâmpinase mă privea, așteptând.

— Ați vrea pe cineva anume? m-a întrebat ea.

— Mary Wright, i-am răspuns.

— E în camera ei. Așteptați o clipă, revin imediat.

S-a făcut nevăzută și a revenit, într-adevăr, după numai câteva clipe.

— Penultima ușă pe dreapta, la capătul coridorului.

Am încuviințat din cap și am ieșit pe ușa prin care dispăruse ea însăși ceva mai devreme. M-am trezit într-un coridor lung. De ambele părți se aflau o mulțime de uși. Toate aveau clanță, dar nu și o gaură a cheii. Penultima ușă pe dreapta era aidoma tuturor celorlalte. Am bătut și, din interior, o voce m-a invitat să intru. Am apăsat clanța și am intrat.

Mary Wright era așezată în fața unei mese de toaletă și se pieptăna. Purta doar un sutien și o pereche de chiloței, precum și niște papuci cu pompoane. M-a măsurat din priviri, în oglindă.

Probabil fusese frumoasă odinioară. Acum nu mai era. Avea riduri sub ochi, dar nu din cele care apar cu vârsta. Încerca să-și ascundă un tic care făcea să-i tresară obrazul, dar nu-i reușea prea bine. I-am estimat vârsta undeva la mai puțin de treizeci de ani. Însă, dacă mă luam doar după înfățișare, părea mult mai în vârstă.

Fata asta trecuse prin multe, și nu dintre cele mai plăcute. Trupul îi era un pic prea subțire. Nu părea să fi răbdat de foame, dar, din punct de vedere emoțional, flămânzise destul. Părea golită de substanță, ca un melc mort, uscat pe trotuar. Îndeletnicirea ei și trecutul deloc luminos îi erau gravate în priviri. Era genul de fată în stare s-o încaseze fără să scoată vreun suspin. Poate că expresia feței i s-ar fi schimbat, dar o bătaie în plus n-ar mai fi însemnat nimic pentru ea. La fel ca fetele din salon, nu purta prea mult machiaj. Era departe de-a fi banală, dar nu era nici țipătoare.

Avea părul castaniu, la fel ca irisul ochilor. Probabil stătuse la plajă în ultima vreme, sau se folosise de o lampă cu ultraviolete, pentru că pielea, atâta cât îi era expusă, avea o nuanță ușoară de bronz. Formele ei nu aveau nimic ieșit din comun. Nu avea sânii prea mari, dar picioarele îi erau frumoase. Am compătimit-o în gând.

— Bună!

Avea o voce plăcută. Stătea acolo, așezată în fața măsuței de toaletă, de parcă tocmai s-ar fi pregătit să iasă în oraș, iar eu aș fi fost soțul venit să-și caute butonul pierdut de la cămașă.

— E cam devreme, nu-i așa?

— Oarecum da, dar mă săturasem să-mi omor timpul într-un bar.

Am aruncat o privire fugară prin încăpere, apoi m-am apropiat de o masă, trecând în revistă cărțile așezate pe ea. Am pipăit sub muchia mesei, apoi am inspectat din priviri pereții. Știam destule cazuri în care locurile de acest fel fuseseră împânzite cu microfoane ascunse și n-aveam de gând să mă las prins într-o astfel de capcană. A urmat la rând patul. M-am lăsat în genunchi și pe coate și am aruncat o privire dedesubt, fără să găsesc însă nimic.

În tot acel timp Mary mă urmărise atentă, cu o privire curioasă.

— În cazul în care cauți un dictafon sau așa ceva, să știi că n-ai să-l

găsești aici. În plus, pereții sunt antifonați.

Se ridică în picioare.

— Ai vrea ceva de băut acum?

— Nu.

— Poate… după?

— Nu.

— Cum așa?

— Fiindcă n-am venit aici ca să facem amor.

— Pentru numele lui Dumnezeu, dar pentru ce-ai venit? Vrei doar să facem conversație?

— Ai ghicit, Eileen.

Am crezut că e pe punctul să leșine. Mai întâi s-a albit la față, o paloare cadaverică. Apoi privirea i s-a înăsprit și gura i s-a încleștat a furie. Era limpede că nu urma să fie o discuție prea plăcută.

— Care-i schema, domnule? Cine ești?

— Numele meu e Mike Hammer, fetițo. Sunt detectiv particular.

Îmi cunoștea numele, am văzut cum i s-a încordat tot trupul atunci când l-a auzit, pradă unei spaime greu de disimulat.

— Așadar, ești detectiv. Ce treabă ai cu mine? Dacă te-a trimis tata…

Am întrerupt-o.

— Nu m-a trimis tatăl tău. De fapt, nu m-a trimis nimeni. Un bun prieten a fost ucis cu scurtă vreme în urmă. Se numea Jack Williams.

Și-a dus mâna la gură, înăbușindu-și un țipăt. S-a așezat pe marginea patului, iar pe obraz i s-a prelins o lacrimă, întinzându-și machiajul.

— Nu… N-am știut…

— Nu citești ziarele?

Ea a clătinat din cap.

— Între hârtiile lui, am găsit și numele tău. V-ați întâlnit chiar înainte să moară, de curând, nu-i așa?

— Da. Spuneți-mi, vă rog, sunt arestată?

— Nu. N-am de gând să arestez pe nimeni. Vreau doar să-l împușc pe ucigaș.

Lacrimile îi porniseră șuvoi. Încercă să și le șteargă, dar nu reuși.

Mi-era greu să pricep ce-mi era dat să văd. În fața mea se afla o femeie pe care o crezusem unsă cu toate alifiile, dar care, iată, izbucnise în plâns atunci când îi spusesem de moartea lui Jack, pe care, era limpede, îl

respecta. Pe de altă parte, la fel de evident era și că își ura tatăl. O atitudine contradictorie, tipic feminină. Iată, Mary Wright nu-și pierduse pe de-a-ntregul feminitatea.

— Nu se poate… Nu Jack! Era atât de drăguț… Am încercat să-i ascund ce-am ajuns să fac, dar el a aflat. A încercat să mă ajute, mi-a găsit chiar și o slujbă, dar n-am reușit să o păstrez.

Mary își ascunse fața în palme și se lăsă să cadă pe pernă, plângând în hohote de-acum.

M-am așezat lângă ea, pe canapea.

— Plânsul nu-i de nici un folos. În schimb, m-ar ajuta câteva răspunsuri. Haide, ridică-te și ascultă-mă.

I-am cuprins umerii și am ridicat-o lângă mine.

— Jack punea la cale o razie în stabilimentul ăsta, chiar în noaptea asta. Mesajul lui n-a mai ajuns însă la poliție. A fost ucis înainte să transmită ce știa. Ce se va întâmpla aici, în noaptea asta?

Mary își drese vocea și-și șterse lacrimile de pe obraji. Se oprise din plâns și se gândea. I-am lăsat răgazul necesar pentru a-mi răspunde.

— Nu știu, a spus ea, în cele din urmă. Jack n-avea nici un motiv să pună la cale așa ceva. Localurile că ăsta înfloresc în tot orașul, fără să fie nevoie să se dea mită cuiva.

— Poate că e ceva despre care tu nu știi? am întrebat. Cine-s clienții pe care-i așteptați?

— În seara asta va avea loc spectacolul, vin o grămadă de oameni să-l vadă, continuă ea. De obicei, când e vreo convenție în oraș, participanții vin aici ca să se distreze. N-am văzut însă persoane importante. Celebrități adică. Doar oameni cu dare de mână, atât.

Știam genul de clienți care frecventau localurile de genul ăla. Grăsani avuți, aflați în trecere prin oraș. Șmecherași de oraș care învârteau diverse șmenuri și erau dispuși să-și cheltuie banii aici. Bogătani de ambele sexe, amatori de pornografie, cărora nu le păsa de unde-și astâmpărau nevoile. Tot soiul de indivizi dubioși. Mici funcționari care strângeau bănuț cu bănuț, ca apoi să se laude în gura mare cu cele văzute aici.

Am încercat o abordare diferită.

— Cum ai ajuns să fii amestecată în așa ceva, Mary?

— La naiba! E o poveste lungă, dar n-am de gând s-o spun acum.

— Ascultă-mă, te rog! am insistat. Nu încerc să te descos, e viața ta,

treaba ta. Vreau însă să știu mai multe despre locul ăsta. Poate ceva din ce o să-mi spui, ceva lipsit de semnificație pentru tine, ar putea arunca o rază de lumină în ancheta mea. Sunt convins că există o legătură între ceea ce faci tu și moartea lui Jack. Aș putea proceda și altfel, să știi. Aș putea să te iau la palme ca să scot de la tine tot ce știi. Aș putea face praf toată șandramaua, dar aș prefera să nu fie nevoie. Ar dura prea mult. Depinde doar de tine.

— E-n regulă. Dacă tu crezi că te-ar putea ajuta… Dacă n-ar fi fost vorba de Jack, nu ți-aș fi spus nimic. Însă în toată viața mea n-am întâlnit decât foarte puțini bărbați cinstiți, iar el a fost unul dintre ei. Mi-a iertat multe și-a încercat să mă ajute, iar eu l-am dezamăgit de fiecare dată. De obicei mă apuca plânsul când spuneam povestea asta, însă a trecut destul timp de când s-a întâmplat, așa că nu mai sunt în stare să mă amărăsc.

M-am rezemat de spătarul canapelei și mi-am scos o țigară. I-am oferit și ei una. A acceptat-o și ni le-am aprins, iar eu am așteptat-o să continue.

— A început când eram la colegiu în Midwest. Voiam să devin profesoară. Era un colegiu mixt, așa că, la un moment dat, am cunoscut un tip. Îl chema John Hanson. Era înalt și arăta bine. Plănuiam să ne căsătorim. Într-o noapte, după un meci de fotbal, ne-am oprit într-o parcare și s-a întâmplat ce bănuiești că s-ar fi putut întâmpla. Trei luni mai târziu a trebuit să mă las de școală. John nu voia să ne căsătorim încă, așa că m-a dus la un doctor. Când s-a terminat operația aveam nervii praf și tremuram toată. Am închiriat un apartament și, o vreme, am trăit acolo împreună cu John, de parcă am fi fost căsătoriți, deși nu trecuserăm pe la biserică.

Cum au aflat părinții mei? Habar n-am. Lucrurile astea se întâmplă, pur și simplu. Am primit o scrisoare de la tata, în care mă anunța că mă renegă și mă dezmoștenește. În aceeași noapte, John n-a mai ajuns acasă. Am așteptat cât am așteptat și, în cele din urmă, am sunat la școală. John abandonase studiile și dispăruse. Luna pentru care aveam chiria plătită era pe sfârșite, iar eu habar n-aveam ce urma să fac mai departe.

Acum urmează partea neplăcută a poveștii. Am început să primesc oaspeți. Bărbați. Ce-mi ofereau ei era singura cale prin care puteam să fac rost de bani. Asta a durat câteva săptămâni, până când proprietarul a prins de veste și m-a dat afară. Nu, n-am ajuns să fac trotuarul. A venit o mașină, m-am urcat în ea și am ajuns la o casă de toleranță.

Nu era nici pe departe cum e aici. Era o casă dărăpănată și murdară.

Matroana era o hoașcă bătrână, mereu prost dispusă, care azvârlea în noi cu ce-i venea la îndemână atunci când se înfuria. Primul lucru pe care mi l-a spus a fost că, dacă nu aveam de gând să cooperez, avea să dea poliției un dosar complet cu tot ce făcusem. Aveam de ales, oare?

Apoi, într-o noapte, am avut o discuție cu colega mea de cameră. Era o figură! Era tare de tot, se pricepea să se vândă. I-am spus tot ce mi se întâmplase, iar ea a început să râdă, pentru că exact la fel pățise și ea. Acum vine însă clenciul! I l-am descris pe John și, culmea, tot el fusese, se pare, cel care o băgase în bucluc. Când a auzit treaba asta, am crezut că o s-o ia razna. Împreună, l-am căutat pe John, peste tot pe unde-ar fi putut fi. A fost zadarnic. Din momentul acela, n-am mai auzit niciodată de el.

Am ajuns să fac parte dintr-o rețea foarte amplă. Eram trimise oriunde era nevoie de „personal”. Apoi am ajuns aici acum o bucată de vreme și… asta a fost. Ai vreo întrebare?

Povestea ei era una clasică. Mi-era milă de ea, chiar dacă ea însăși nu mai era în stare să simtă nimic.

— Cu cât timp în urmă ai renunțat la colegiu? am întrebat-o.

— Acum doișpe ani.

— Aha.

Din câte-mi puteam da seama, nu aveam mare lucru de câștigat din această discuție. Mi-am luat portofelul și-am scos o carte de vizită și o bancnotă de cinci dolari.

— Dacă-ți mai amintești cumva, ceva, mă poți găsi aici. Iar ăștia-s pentru tine. Am de gândit serios, așa că acum o s-o întind.

M-a privit, uimită.

— Vrei să spui că… nu mai vrei nimic altceva?

— Nu. Dar îți mulțumesc oricum. Ține-ți ochii deschiși, da?

— Așa am să fac.

Am ieșit prin altă parte decât intrasem și am coborât pe o scară cam șubredă, pe jumătate mascată de o draperie cu motive florale. Matroana era în salonul de așteptare, citea. Își lăsă deoparte cartea doar cât să mă întrebe:

— Plecați deja? Credeam că vreți să rămâneți toată noaptea.

În timp ce-mi puneam pălăria, i-am răspuns:

— Așa am crezut și eu, dar se pare că nu mai sunt chiar așa de tânăr cum mă credeam.

Matroana nu s-a ostenit să se ridice ca să mă conducă.

Am revenit la mașină și-am mutat-o ceva mai aproape de clădirea bordelului. Voiam să pot vedea cine erau oaspeții care urmau să sosească. Jack avusese, cu siguranță, motive serioase să plănuiască o razie aici; altminteri, n-ar fi menționat asta în agenda sa. Urma să aibă loc un spectacol. Un spectacol ai cărui privitori aveau la dispoziție camere intime ca să-și dea frâu liber instinctelor, fără teama unor indiscreții. Locul ăsta era aur curat pentru medicii ce aveau să-și umple buzunarele de pe urma fraierilor care urmau să se aleagă cu vreo boală venerică. În gând, i-am mulțumit Unchiului Sam pentru broșurile și filmele deosebit de instructive pe care mi le furnizase cât fusesem sub arme.

M-am tolănit pe banchetă, în așteptare. N-aveam idee ce anume avea să se întâmple. De fapt, n-aveam idee nici măcar despre ce era vorba în cazul ăsta. Totul mi se părea haotic. Moartea lui Jack. Oamenii cu care avusese de-a face. Agenda lui și bordelul acela. Singurul lucru comun la toate astea era sentimentul nedefinit de amenințare, care prevestea ură și violență, pe care mi-l inspirau. Un fluviu al groazei care părea să se strecoare pretutindeni unde-mi ajungeau privirile. Îl simțeam, dar nu-l puteam vedea.

Eileen, de pildă: o prostituată. Își ratase viața din pricina șobolanului cu care se încurcase, care o lăsase gravidă, se jucase cu ea o vreme, apoi își luase tălpășița. Era genul de individ care-ar fi meritat să fie vânat și, odată prins, spânzurat de vârfurile degetelor. Aș fi făcut asta cu plăcere chiar eu însumi. Apoi, colega de cameră a fetei. O altă femeie care practica aceeași meserie și care ajunsese în această situație în exact același mod. Probabil că Eileen se simțise cumplit atunci când aflase că același individ era responsabil pentru soarta celeilalte. John Hanson… Un nume de care nu mai auzisem. Probabil și cealaltă fată ar fi putut avea o viață normală. Ticăloșii precum acest Hanson nu o sfârșeau bine niciodată. Dar toate astea se întâmplaseră în urmă cu doisprezece ani. Asta însemna că Eileen avea acum… Să vedem, dacă intrase la colegiu în jurul vârstei de optsprezece ani… Îl întâlnise pe ticălos când avea vreo nouăsprezece… Asta însemna, adăugând cei doisprezece ani, că acum avea în jur de treizeci și unu. La naiba, părea mult mai bătrână. Cu un pic de tact și bun-simț, tatăl ei ar fi putut să prevină soarta nenorocitei. O vorbă bună atunci când fata aștepta exact bunătate aștepta, o casă la care să se întoarcă, iar Eileen n-ar mai fi căzut în capcana care-i ruinase viața. Și totuși, era de-a dreptul ciudat că la

urechile bătrânului ajunsese ce se întâmpla la colegiul din Midwest, aflat la o mie de mile distanță de Poughkeepsie, New York, unde locuia el. E drept, genul ăsta de bârfe călătoresc repede. Poate că vreo altă amantă de-a lui Hanson îi trimisese vorbă, din gelozie. Aș putea să pun pariu că avea mai multe iubite. Iar Eileen… căzuse din lac în puț. Nu neapărat din punct de vedere financiar; eram convins că fata câștiga îndeajuns, chiar dacă primea numai un procent de zece la sută pentru prestația ei. Însă stabilimentul în care eșuase putea a bani. O rețea de mari dimensiuni precum aceasta avea, în mod sigur, destule resurse. Spectacolul din noaptea aceea, de pildă, avea să aducă încasări de ordinul miilor. Și…

Cu gândurile rătăcind aiurea, era cât pe ce să-mi scape taxiul care trăsese în fața clădirii. Din el coborî un șmecheraș îmbrăcat într-un costum la două rânduri, întinzându-i apoi o mână grăsanului care îl însoțea. Un munte de slănină, venit aici pentru spectacol sau pentru distracție, ori poate și una și alta. Mi s-a părut că-l recunosc pe cel tânăr, lucra la un birou de pariuri din centru. Sau poate că mă înșelam. Nimeni nu-i întrebă nimic la intrare, semn că erau clienți fideli ai stabilimentului.

Cinci minute mai târziu, o altă mașină opri în fața bordelului și din ea descinseră doi ciudați. Bărbatul, dacă putea fi numit așa, era înfofolit într-o haină de blană de cămilă, iar gâtlejul subțire i se ițea din faldurile unei eșarfe roșii. Părul ondulat îi era proaspăt coafat. Era însoțit de o femeie. Singurul lucru care-i trăda sexul era fusta pe care o purta. În rest, veșmintele și atitudinea îi erau pe de-a-ntregul masculine. Pășea cu nonșalanță, iar el țopăia pe lângă ea, ținând-o de braț. Bizar cuplu!

Femeia apăsă butonul soneriei și-l împinse pe el în față la intrare. Oameni fini. Mare-i grădina Domnului… Păcat că indivizii ăștia se ascunseseră în spatele ușii atunci când se făcuse împărțeala pe sexe. Căpătaseră doar ce mai rămăsese la fundul sacului… și nu mai rămăsese mare lucru.

Am stat acolo vreme de-un ceas, privind un eșantion reprezentativ de omenire, inși provenind din toate mediile posibile. Dacă aș fi avut un aparat de fotografiat cu infraroșii, aș fi putut face o avere. Probabil că Eileen nu prea citea ziarele și, ca urmare, nu era capabilă să identifice persoanele importante, spre deosebire de mine. Nu mai puțin de patru politicieni din circumscripția mea sosiseră la fața locului. În plus, câțiva inși care nu lăsau să treacă o săptămână fără să-și vadă poza în ziar dintr-un

motiv sau altul. Cu toții intraseră, nimeni nu ieșise. Asta însemna că spectacolul era în plină desfășurare. Altminteri, pentru serviciile prestate aici ar fi fost de-ajuns o jumătate de oră, nu mai mult.

Trecură douăzeci de minute fără să mai vină vreo mașină. Dacă Jack se așteptase să poată înhăța pe vreunul în urma raziei, fie nu era vorba despre unul dintre invitații la petrecere, fie respectivul nu se număra printre cei cu care Jack avusese de-a face anterior și pe care îi cunoșteam și eu. Ceva nu se lega.

Sau poate că da. Cel puțin așa m-am gândit atunci.

Am pornit motorul și am făcut o întoarcere de o sută optzeci de grade în mijlocul drumului. Am încercat să evit semafoarele, dar traficul era prea aglomerat. Nici măcar scurtăturile cunoscute nu mi-au fost de folos, așa că am revenit pe bulevard și am condus direct spre apartamentul lui Jack.

De data asta am intrat pe ușa din față. Am rupt sigiliul, am forțat lacătul izbindu-l cu patul revolverului, iar apoi am deschis ușa folosindu-mă de un șperaclu. De cum am intrat, m-am îndreptat glonț spre telefon, sperând să nu fi fost deconectat. Am avut noroc. Am format numărul și-am așteptat. În cele din urmă, la capătul celălalt al firului s-a auzit o voce:

— Ați sunat la sediul poliției.

— Vreau să vorbesc cu căpitanul Chambers de la Omucideri. E urgent.

În nici un minut, Pat era pe fir:

— Sunt căpitanul Chambers.

— Pat, sunt eu, Mike Hammer. Sunt la apartamentul lui Jack. Ascultă-mă: ia cu tine doi oameni și vino încoace imediat, iar dacă ai ridicat cumva ceva cărți de-aici, adu-le cu tine. Și încă ceva: spune-le celor de la intervenții să fie pregătiți pentru un apel de urgență.

Pat se entuziasma:

— Ce s-a întâmplat, Mike? Ai ceva nou?

— S-ar putea, i-am răspuns, dar dacă nu te miști destul de repede s-ar putea s-o ratăm.

Am închis fără să-i mai dau răgaz pentru alte întrebări. Am aprins o lampă în salon și am scos cărțile din rafturile bibliotecii. În cele din urmă, am găsit ce căutam: trei albume de sfârșit de an de la un colegiu, toate datând din urmă cu cincisprezece ani. Îmi aminteam că le remarcasem ultima oară când fusesem aici. Pe vremea aceea nu însemnau nimic. Acum, prezența lor acasă la Jack avea o semnificație aparte.

În așteptarea lui Pat, m-am apucat să le răsfoiesc. Erau de la niște școli din Midwest. Căutam ceva anume: o poză a lui John Hanson.

Era oare cu putință ca soluția să fie atât de simplă? Jack o reîntâlnise pe Eileen după multă vreme și aflase cu ce se îndeletnicea. Unui polițist nu i-ar fi fost deloc greu să afle astfel de lucruri. Îi știa povestea și știa cine era individul care o nenorocise. Pe pagina de gardă a fiecăruia dintre albume era lipită o etichetă cu numele și adresa unui anticariat din Times Square. Eticheta era curată, semn că nu fusese atinsă de prea multe degete, așadar volumele nu se aflau în posesia lui Jack de multă vreme. Dacă Jack reușise să-i dea de urmă individului și poate chiar îl abordase, nu făcuse decât să îi ofere acestuia un motiv pentru a-l ucide. Poate că tipul avea o afacere acum, sau poate o familie; tot ce agonisise și-i era drag s-ar fi năruit dacă informațiile privind faptele din tinerețe ar fi ajuns acolo unde nu trebuia.

Am parcurs albumele în grabă, apoi încă o dată, cu mare atenție, dar nici unul dintre cei fotografiați nu purta numele de Hanson. Înjuram de zor în gând atunci când Pat și-a făcut apariția, purtând sub braț alte trei volume similare cu cele pe care le cercetasem.

— Aici erai, Mike, rosti el, trântind cele trei albume pe canapea, lângă mine. Acum haide, dă pe goarnă!

În cât mai puține cuvinte cu putință, i-am explicat ce aflasem și la ce concluzii ajunsesem. M-a privit atent și m-a pus să-i repet anumite informații, ca să fie sigur că pricepuse.

— Așadar, crezi că această Eileen Vickers ar putea fi cheia poveștii?

Am încuviințat din cap.

— Se prea poate. Haide, aruncă și tu o privire prin albumele astea și caută-l pe tip. Eileen spune că era înalt și arătos, dar toate femeile sunt convinse că iubitul lor e cel mai chipeș bărbat din lume. Chiar așa, ce te-a făcut să iei cu tine albumele astea?

— Astea trei erau în salon, deschise. Pe astea le citea chiar înainte să fie ucis. Mi s-a părut ciudat că studia niște albume vechi, așa că le-am luat cu mine, ca să compar fotografiile cu cele din arhiva noastră.

— Și…?

— Și am găsit două femei condamnate pentru bigamie, un tip care-a fost deja executat, pentru o crimă, dar și pe un prieten de-al meu, un tip cu care mă văd în fiecare zi care are un magazin de unelte în centru. Nimic

altceva.

Ne-am pus pe treabă, în tandem, și-am parcurs albumele acelea din scoarță-n scoarță. Când am terminat, am făcut schimb de volume și am luat-o de la capăt. Nici urmă de John Hanson.

— Mi se pare că alergăm după cai verzi pe pereți.

Pat privea încruntat teancul de albume. Își aprinse o țigară.

— Ești sigur că Jack încerca să dea de urma tipului ăsta?

— La naiba, da! De ce nu? Datele se potrivesc, albumele sunt de-acum doisprezece ani.

Am scos agenda cu coperte negre din buzunarul de la șold și i-am azvârlit-o.

— Aruncă o privire, i-am spus. Și să nu cumva să îndrăznești să mă acuzi că ți-am ascuns probe.

În timp ce răsfoia agenda, Pat îmi spuse:

— N-am s-o fac. Am fost pe-aici a doua zi după ce-ai trecut. Ai găsit carnetul sub sertarul de jos al comodei, nu-i așa?

— Da. Dar cum ți-ai dat seama?

— Mi s-a întâmplat să-mi cadă și mie ceva dincolo de fundul unui sertar, acasă. Mi-a venit treaba asta în minte și așa m-am gândit că nu verificasem locul acela acasă la Jack. Întâmplător ți-am găsit și biletul.

Sfârși de parcurs agenda și o vârî în buzunarul interior al hainei. N-am protestat, pentru că nu-mi mai era de nici un folos.

— Cred că e posibil să ai dreptate, Mike. Și acum, ce facem?

— Mergem la anticariat. E posibil ca Jack să mai fi avut și alte volume ca astea. Ar fi trebuit s-o întreb pe Eileen la ce colegiu a studiat. La naiba, m-am prins prea târziu de treaba asta.

Pat luă cartea de telefon și o răsfoi atent, până când dădu peste adresa anticariatului. La ora aceea, era probabil închis, dar proprietarul răspunse totuși la telefon. Pat se prezentă și îi ceru să rămână pe loc până la sosirea noastră. Am stins luminile și-am ieșit, nu înainte ca Pat să-și posteze unul dintre oameni în fața ușii apartamentului.

Nu m-am mai obosit să-mi iau rabla. Ne-am urcat în mașina poliției și am pornit spre Times Square, cu sirena pornită. Mașinile din trafic se dădeau la o parte din calea noastră, așa că am ajuns într-un timp record. Șoferul o coti pe Sixth Avenue și opri chiar vizavi de anticariat.

Obloanele erau trase, dar dinăuntru răzbătea încă o geană de lumină.

Pat bătu în ușă. Proprietarul, un bărbat grizonat, mărunțel, se grăbi să ne deschidă și să ne invite înăuntru. Era vădit nervos, ca un cocoș într-o ogradă plină de găini, și-și mototolea, cu un gest repetitiv, pulpana vestei. Pat îi arătă insigna și trecu direct la subiect.

— Ați avut zilele trecute un client care a cumpărat mai multe albume anuale ale unor colegii. Păstrați cumva o evidență a celor vândute?

Tipul tremura ca varga.

— Oarecum… Înregistrăm sumele încasate, dar nu și titlurile cărților pe care le vindem. După cum vedeți, avem la vânzare doar marfă la mâna a doua.

— N-are importanță, i-o reteză Pat. Vă amintiți cumva ce anume a luat clientul?

Anticarul a ezitat câteva clipe.

— Nu… Dar cred că aș putea să aflu.

A luat-o înainte, iar noi l-am urmat spre încăperea din spate a prăvăliei. A urcat o scară șubredă ca să ajungă la rafturile cele mai de sus.

— Nu prea avem doritori pentru volumele astea. Țin minte c-am avut vreo două duzini de albume. Ah, da! Lipsesc vreo zece.

Zece. Trei dintre ele le găsisem în apartamentul lui Jack, iar Pat adusese alte trei. Patru dintre ele lipseau, așadar.

— Spune-mi, mai știi cumva despre ce școli era vorba? l-am întrebat.

Anticarul ridică din umeri.

— Nu știu. Volumele sunt aici de foarte multă vreme. Nici măcar nu le-am mai coborât de pe raft. Îmi amintesc că i-am spus clientului respectiv unde sunt, iar el s-a urcat și le-a ales pe cele pe care le voia.

În ritmul ăsta nu ajungeam nicăieri. Am zgâlțâit scara, făcându-l pe anticar să se agațe, panicat, de raft.

— Ia-le jos, pe toate, i-am cerut. Dă-le drumul încoace, le prind eu. Haide, că n-avem toată noaptea la dispoziție.

A luat volumele de pe raft și le-a dat drumul să cadă. Am reușit să prind câteva, iar celelalte s-au împrăștiat pe pardoseală. Pat m-a ajutat să le adun și le-am depozitat pe-o masă, în timp ce mărunțelul ni se alătura.

— Acum adu-ne hârtiile de la achiziție, i-am spus. Cu siguranță a existat o factură sau vreun alt document pe care vreau să-l văd. Acum.

— Dar a fost cu atât de multă vreme în urmă…

— La dracu', mișcă-ți fundul și găsește-le, dacă nu vrei să ți-l

tăbăcesc!

Mărunțelul a zbughit-o ca un iepure speriat.

Pat și-a pus mâna pe umărul meu.

— Ușurel, Mike. Ține minte, lucrez pentru autoritățile orașului, iar tipul ăsta e un plătitor de taxe.

— Și eu plătesc taxe, Pat. Doar că n-avem timp de pierdut. Asta-i tot.

Anticarul s-a întors în mai puțin de-un minut, purtând în brațe un vraf de registre prăfuite.

— Undeva în registrele astea am notat achiziția albumelor anuale. Vreți să le căutăm acum?

Era limpede că spera din adâncul sufletului că aveam să luăm cu noi registrele, căci altfel ar fi însemnat că avea să urmeze o noapte albă. Pat era la rândul său conștient de acest lucru, dar își puse mintea la contribuție. Sună la sediu și ceru ajutoare. Zece minute mai târziu, o duzină de polițiști debarcau în anticariat. Pat le explică ce căutam și le împărți registrele.

Mărunțelul era praf în materie de contabilitate, iar scrisul îi era aproape ilizibil. N-am idee cum reușea să-și țină socotelile și dacă era corect, dar nu asta ne interesa acum. O jumătate de oră mai târziu, aruncam deoparte un prim registru și mă apucam de cel de-al doilea. Ajunsesem pe la jumătatea acestuia atunci când unul dintre polițiști îl chemă pe Pat.

Îi arătă o listă de titluri.

— Pe astea le căutați, domnule?

Pat cercetă atent lista.

— Mike! Vino încoace.

Aveam în față lista completă a albumelor, achiziționate într-o singură tranzacție de la o casă de licitații care lichidase biblioteca moștenită de urmașii unui anume Ronald Murphy, un colecționar de cărți.

— Asta e! am încuviințat eu.

Am comparat lista cu volumele de pe masă, în vreme ce Pat își trimitea oamenii la treburile lor. Le-am găsit astfel pe cele patru care lipseau. Unul dintre albume era de la o școală din Midwest, celelalte de la niște școli din Est. Acum nu ne mai rămânea decât să găsim câte un exemplar din aceste albume.

I-am înapoiat lista lui Pat.

— Fă rost de astea patru. N-am idee unde le-am putea găsi.

— Eu știu, îmi replică Pat.

— Unde? am vrut să aflu, plin de speranță.

— La biblioteca publică.

— La ora asta târzie?

El îmi răspunse cu un rânjet.

— Noi, polițiștii, ne bucurăm de anumite privilegii, rosti el.

Apucă din nou telefonul și sună la mai multe numere. Când sfârși, îl chemă pe anticar și, arătându-i haosul de pe masă, îl întrebă:

— Vreți să vă ajutăm să puneți toate astea la locul lor?

Tipul clătină din cap foarte energic.

— Nu, nu, nu e nevoie. Am vreme să fac ordine mâine dimineață. Mă bucur c-am putut fi de ajutor poliției, vă aștept oricând aveți nevoie.

Orașul ăsta era plin de cetățeni afabili. Probabil avea vreo amendă pe care o voia ștearsă și-și imagina că Pat avea să se grăbească să-l ajute să-și rezolve problema.

Telefoanele date de Pat se dovediră foarte eficace. La bibliotecă am fost întâmpinați de un domn mai în vârstă, vizibil emoționat, și de doi secretari mai tineri. Am trecut prin ușa rotativă, iar paznicul a încuiat în urma noastră.

Locul ăsta era mai sinistru decât o morgă. Lucirea slabă a becurilor din sală nu ajungea să lumineze tavanul înalt, boltit. Pe coridoare, pașii noștri răsunau puternic, stârnind ecouri surde. Statuile păreau că prind viață, pe măsură ce umbrele noastre le intersectau siluetele. Nu era câtuși de puțin un loc în care să-ți petreci noaptea, dacă erai mai slab de înger.

Pat transmisese prin telefon ce anume căutam, așa că n-am pierdut nici un minut, Bătrânul bibliotecar și-a trimis asistenții undeva în măruntaiele clădirii, iar aceștia s-au întors, după vreo zece minute, cu cele patru albume anuale.

Ne-am așezat la o masă luminată de-o lampă și am luat fiecare câte două volume. Cele patru albume care fuseseră în posesia lui Jack și pe care cineva le subtilizase erau, în sfârșit, în mâinile noastre. Celelalte șase se pare că nu-i stârniseră interesul hoțului.

Bibliotecarul rămase în picioare, privindu-ne peste umăr, în timp ce dădeam pagină după pagină. Eram chiar la sfârșitul secțiunii cu anul al doilea a albumului, când m-am oprit. Îl găsisem pe John Hanson. N-am fost în stare să scot vreun cuvânt, doar priveam pagina, în vreme ce în minte mi se desena întreaga panoramă a cazului.

Pat întinse mâna și mă trezi din muțenie, arătându-mi o imagine. Și el îl găsise pe John Hanson. Cred că, la fel ca mine, se lămurise deja care era situația. Am apucat fiecare dintre noi câte unul dintre albumele rămase, le-am parcurs în grabă și, amândoi, aproape deodată, l-am regăsit pe John Hanson. Am aruncat albumul pe masă și l-am smucit pe Pat, ridicându-l în picioare.

— Haide, i-am spus.

Am pornit în goană, poposind în holul bibliotecii doar cât Pat a telefonat din nou la sediu. Apoi am pornit din nou, ca din pușcă, sub ochii uimiți ai paznicului, și am sărit în mașina de poliție parcată la bordură în fața clădirii. Pat a pornit sirena. Am demarat în trombă, făcând slalom prin trafic. În fața noastră am văzut girofarul unei alte mașini de poliție, așa că ne-am înscris în siajul ei. Curând, un alt echipaj ni s-a alăturat, venind de pe o stradă laterală.

Mașinile oaspeților erau acolo. Polițiștii au blocat ambele capete ale străzii și ni s-au alăturat mie și lui Pat în fața ușii. De data asta n-am mai sunat conform semnalului stabilit, de trei ori lung și o dată scurt. O lovitură de topor a distrus încuietoarea, iar ușa crăpată s-a dat de perete în fața noastră.

Se auzi un țipăt, apoi altele. Bordelul izbucni în haos, dar polițiștii preluară controlul în doar câteva minute. Eu și Pat n-am mai pierdut timpul la parter. Am luat-o înainte, traversând încăperea mobilată modern, și am urcat scările. Salonul de la etaj era pustiu. Am intrat pe culoarul cu multe uși și-am alergat spre penultima ușă de pe partea stângă.

Ușa s-a deschis fără probleme, iar mirosul înțepător de cordită ne-a invadat nările. Eileen Vickers era moartă. Zăcea complet goală pe pat, cu ochii ațintiți în gol, spre perete. Chiar deasupra inimii se zărea o gaură de glonț, pornit dintr-o armă calibrul 45.

Sigur că l-am găsit și pe John Hanson. Zăcea la picioarele patului, cu capul într-o baltă de sânge și creieri și o gaură între ochi. În dreptul lui, peretele era împroșcat cu sânge și creieri, iar o crăpătură marca locul în care pătrunsese proiectilul.

Fusese făcut terci acest John Hanson. Sau, cel puțin, așa își spunea el. Eu îl știam sub un alt nume: Hal Kines.

Capitolul 9

Am părăsit încăperea, lăsând totul neatins. Pat i-a făcut semn unui polițist și i-a cerut să stea de pază în fața ușii. Toate ieșirile din clădire fuseseră blocate, iar cei aflați în interior erau cu toții la parter, înconjurați de un cordon de polițiști. Ni s-au alăturat alți doi căpitani și un inspector. I-am salutat cu un semn scurt din cap și am pornit în fugă spre partea din spate a clădirii.

Cele două victime fuseseră împușcate cu nici două minute înaintea sosirii noastre. Dacă ucigașul nu se afla în mulțimea de la parter, cu siguranță nu apucase să ajungă mai departe de colțul străzii. Am găsit repede ieșirea din dos. Ducea într-o curte minusculă, înconjurată din toate părțile de un gard înalt de doi metri și jumătate. Cineva avusese grijă ca iarba să fie tunsă cu grijă, astfel încât curticica era curată și ordonată. Până și scândurile gardului fuseseră văruite de curând.

Am dat ocol curții, în căutarea unor urme, dar pe iarba aceea nu mai călcase nimeni de vreo săptămână. Dacă cineva ar fi încercat să sară gardul de aici, ar fi lăsat cu siguranță o urmă, însă n-am găsit nici una. Din curte se putea intra în pivniță, dar ușa era încuiată cu un lacăt, pe dinafară, la fel și ușa care dădea spre clădirea învecinată. Era limpede, ucigașul nu ieșise pe aici.

Am urcat scările care dădeau într-o bucătărioară și am parcurs coridorul care dădea în salon. Aici avuseseră loc schimbări interesante. Toate separeurile fuseseră demontate, iar în capătul opus al încăperii fusese înălțată o mică scenă. Polițiștii îi adunaseră pe spectatori pe scaunele care aduceau cu niște fotolii de la cinematografe, iar fetele care se dăduseră în spectacol erau adunate într-un grup compact, într-un colț al scenei.

Pat se apropie, venind din colțul îndepărtat al încăperii.

— Ce-ai găsit la ieșirea din dos? mă întrebă, cu răsuflarea tăiată.

— Nimic interesant. N-a luat-o pe-acolo.

— Asta înseamnă că ucigașul, oricine ar fi, se află încă aici. Nici măcar un șoarece n-ar putea să iasă de-aici neobservat. Strada e blocată la ambele capete și am trimis oameni să păzească curțile din spate ale fiecărei clădiri.

— Hai să vedem pe cine-avem noi aici…

Am pornit amândoi de-a lungul rândurilor de scaune, privind chipurile celor care nu erau deloc încântați să fie văzuți. A doua zi, mulți dintre șmecherii prezenți aici aveau să aibă o grămadă de lucru dacă voiau să-și salveze căsniciile fericite. I-am privit în ochi, rând pe rând. Îl căutam pe George Kalecki, desigur, dar acesta fie reușise să plece la timp, fie nu fusese niciodată aici.

Nici matroana nu era de găsit.

Cei de la Omucideri își făcură apariția, așa că i-am însoțit la etaj, în camera lui Eileen. Așa cum mă așteptasem, nu găsiră nimic. De jos se auzeau vaietele îngrijorate ale fetelor și vocile indignate și mai puternice ale unora dintre bărbați, care-și țipau protestele. Cum avea să rezolve poliția toate plângerile care urmau să curgă? Habar n-aveam. După ce criminaliștii își terminară treaba, fotografiind întreaga scenă din toate unghiurile posibile, eu și Pat am putut să aruncăm o privire mai atentă la cadavrul lui Hal Kines. Cu un creion în mână, am trasat ușor câteva linii pe conturul bărbiei acestuia.

— O execuție fină, nu-i așa?

Pat mă privi ușor contrariat.

— Fină, dacă spui tu… Dar, te rog, explică-mi. Știu la cine te referi, dar nu știu la ce anume.

Mi-era destul de greu să-mi controlez glasul în timp ce i-am răspuns:

— Hal n-a fost un puști de colegiu. Am început să intru la idei atunci când am văzut o fotografie cu el și George care avea în fundal un afiș cu tragedia de pe *Mono Castle,* dar nu eram deloc lămurit ce anume nu era în regulă acolo. Ticălosul ăsta a fost un soi de *loverboy.* Ți-am spus de la bun început că George Kalecki era amestecat în afaceri dubioase. Credeam că-i vorba de pariuri, dar se dovedește că era vorba de ceva mult mai amplu, o rețea interlopă care exploata mai multe case de toleranță. Hal agăța fetele, într-o manieră foarte elaborată, apoi le dădea pe mâna lui George. Nu m-ar surprinde deloc ca Hal să fi fost, de fapt, creierul din umbră al operațiunii.

Pat privi mai atent trăsăturile feței cadavrului și-mi arătă apoi alte câteva linii, la limita scalpului. Acestea nu erau la fel de evidente, din pricina părului care devenise o masă compactă, năclăită de sânge. Am continuat:

— Vezi tu, Pat, Hal era unul dintre indivizii ce par veșnic tineri. În

plus, a dat o mână de ajutor naturii, apelând în mai multe rânduri la chirurgia plastică. Uită-te în albumele pe care le-am găsit, fiecare dintre ele provenind de la câte un alt colegiu. De-acolo își recruta victimele, fete naive din provincie, venite să studieze departe de statul natal. Le lăsa gravide, le storcea de ultimele resurse, iar ele sfârșeau în locuri ca ăsta. Cine știe câte fete a nenorocit, pe unde-a trecut. Nu cred că-și petrecea mai mult de un semestru într-un anume colegiu. Cel mai probabil, găsise o modalitate să-și falsifice dosarul de finalizare a studiilor liceale ca să fie admis mai ușor, iar din momentul în care era acceptat undeva își începea manevrele murdare. Iar din momentul în care punea laba pe o fată, ea nu mai avea cum să-i scape, exact cum mafioții nu mai pot scăpa niciodată din rândurile organizației lor.

— Drăguț, spuse Pat. Foarte drăguț.

— Nu tocmai, i-am replicat. Cele întâmplate aici îmi dau cu totul peste cap teoria. Crezusem că el l-a ucis pe Jack, dar acum știu că n-a făcut-o. Am presupus că Jack i-a dat cumva de urmă, iar Hal a văzut albumele în apartamentul lui și s-a prins că fusese descoperit. De aia voia Jack să facă o razie aici, în noaptea asta. Știa că Hal avea să fie aici și voia să-l prindă cu pantalonii-n vine. Dacă i-am fi pus în aplicare ideea, Eileen ar fi fost acum în viață.

Pat se apropie de perete și, cu ajutorul unui briceag, dislocă proiectilul înfipt în perete. Între timp, legistul tocmai extrăgea glonțul din corpul lui Eileen, care nu răzbătuse pe partea cealaltă. Când își atinse scopul, i-l întinse lui Pat. Acesta examină ambele proiectile la lumină înainte de a rosti:

— Ambele-s calibrul 45, muniție explozivă.

Nu era nevoie să-mi explice.

— Cineva vrea să se asigure că cei împușcați chiar mor, am scrâșnit. Ucigașul e unul și același. Același ticălos care l-a împușcat și pe Jack. Sunt convins că muniția se va dovedi aceeași. Ticălosul e turbat! Gloanțe explozive în burtă, în cap și în inimă! Crede-mă, Pat, când am să pun mâna pe el, o să-mi facă o plăcere deosebită să-l împușc. Ba nu, cred că mai întâi am să-l chinui nițel cu un cuțit…

— Ba nu, n-o să faci nimic de felul ăsta, îmi răspunse Pat, blând.

Oamenii legistului ridicară cadavrele fără să mai piardă timpul. Am coborât din nou la parter și am trecut în revistă numele și adresele colectate

de polițiști de la clienții stabilimentului. În fața clădirii era parcată o dubă a poliției, în care fetele urcau exact în acele momente. Un ofițer de poliție se apropie de Pat și-l salută regulamentar.

— N-a trecut nimeni de cordonul nostru, domnule.

— Foarte bine. Mențineți perimetrul cu o parte din efectiv, iar restul să cerceteze aleile laterale și clădirile învecinate. Aveți grijă ca fiecare persoană întâlnită să se identifice cu acte. Pe cei care nu pot sau refuză îi arestați. Oricine ar fi. S-a înțeles?

— Da, domnule.

Polițistul salută și se îndepărtă în grabă. Pat se întoarse către mine.

— Crezi c-ai putea s-o recunoști pe matroană?

— La naiba, sigur că da! De ce?

— Am la secție un dosar cu persoanele condamnate sau suspectate de proxenetism. Aș vrea să arunci o privire. I-am aflat numele de la fete, sau cel puțin știm care e numele sub care o cunoșteau ele: Miss June. Nici unul dintre clienți nu o cunoștea. În majoritatea timpului, la ușă răspundea una dintre fete. Matroana venea să deschidă doar atunci când nu se dădea semnalul potrivit.

L-am reținut încă o clipă pe Pat:

— Cum rămâne cu George Kalecki? Pe ăsta-l vreau eu.

Pat rânji.

— L-am dat în urmărire generală. În clipa asta, o mie de polițiști încearcă să-i dea de urmă. Crezi că ai șanse mai mari să-l găsești?

Am lăsat baltă chestiunea, măcar pentru moment. Înainte să-i iau urma lui George Kalecki, mai aveam câteva lucruri de făcut. Chiar dacă acesta era ucigașul, în spatele afacerii se aflau alții, care meritau să fie prinși; îi voiam pe toți, nu doar pe cel care apăsase pe trăgaci. Era ca un ospăț: rețeaua avea să fie felul principal, iar ucigașul avea să-mi servească drept desert. Tare mi-aș fi dorit să aflu cum anume reușise Jack să-l deconspire pe Hal. Acum, însă, nu aveam cum să mai aflu vreodată asta.

Jack avea multe conexiuni. Poate că mai avusese de-a face cu Hal și înainte; ori poate aflase despre implicarea lui Kalecki în rețea și, după ce o întâlnise pe Eileen, pusese lucrurile cap la cap. Un individ cu o activitate atât de îndelungată cum era Hal nu avea cum să-și acopere pe de-a-ntregul urmele. Cu siguranță comisese o greșeală pe undeva, oferind o pistă necesară ca să i se poată da de urmă. Indiferent cum se petrecuseră faptele,

un lucru era sigur: totul se întâmplase foarte repede. Jack știuse unde să-l găsească pe John Hanson și-i dăduse de urmă exact în felul în care îl găsisem noi înșine: cercetând albumele anuale ale colegiilor.

Dar, dacă Jack fusese ucis de Hal, cum de ucigașul celui din urmă intrase în posesia armei? Arma respectivă servise deja pentru comiterea unei crime, nu era o jucărie care să treacă liber dintr-o mână într-alta. Nu, Hal nu putea fi ucigașul lui Jack. Poate că zărise albumele acasă la Jack și spusese altcuiva despre ele. Acela ar fi putut fi ucigașul, căci albumele păreau a fi miza. Oare? Sau poate nu, poate că nu era decât o coincidență. Poate că ucigașul avea o legătură de mai mică importanță cu Hal. Dacă așa era, Jack fusese ucis din cu totul alte motive, iar ucigașul, conștient că exista o șansă să fie descoperit în urma legăturii pe care o avea cu Hal, nu voise să-și asume nici un risc și subtilizase albumele, pentru a-l feri de consecințe pe Hal.

Iar eu cu ce naiba mă alesesem din toate astea? Eram, din nou, în aer. Nu-mi puteam permite să aștept să se mai întâmple ceva ca să pot continua ancheta. În momentul ăsta aveam de gândit serios. O serie de indicii păreau să se ițească la orizont. Nu era mare lucru, dar era destul ca să-mi dea de înțeles că, dincolo de toate, exista un mobil pentru crimă. Acum nu mai căutam un ucigaș, ci mobilul acestuia.

I-am spus lui Pat că mă duc acasă să mă culc, iar el mi-a semnat un permis care să-mi îngăduie să trec fără probleme de cordonul poliției. Am pornit spre capătul străzii și i-am arătat permisul unui polițist roșu la față, apoi mi-am continuat drumul. Am făcut semn unui taxi care trecea prin zonă și i-am cerut șoferului să mă ducă la adresa apartamentului lui Jack.

Taxiul a oprit în spatele rablei mele. Am plătit cursa și m-am urcat în mașină. Ziua următoare avea să fie una plină și aveam nevoie absolută de somn.

Douăzeci de minute mai târziu eram acasă, în pat, fumând o ultimă țigară înainte de culcare. Am întors pe toate fețele ipotezele privind cazul, dar n-am reușit să ajung la vreo concluzie coerentă, așa că mi-am stins țigara și m-am culcat.

A doua zi de dimineață, primul popas după ce mi-am luat micul dejun a fost acasă la Kalecki. Așa cum mă așteptam, Pat trecuse deja pe aici, înaintea mea. L-am întrebat pe polițistul postat la intrare dacă avea să-mi transmită vreun mesaj, iar acesta mi-a întins un plic sigilat. Am rupt plicul

și am scos foaia de hârtie pe care Pat mâzgălise în grabă următoarele: *„N-ai să găsești nimic aici, Mike. Tipul și-a luat tălpășița fără să se-ncurce să-și ia nici măcar o geantă.”* Biletul era semnat cu un P mare. Am rupt în bucățele mesajul și l-am aruncat într-un coș de gunoi, în fața clădirii.

Era o zi frumoasă. Soarele strălucea cald, iar străzile erau pline de copii care făceau o larmă demnă de o haită de veverițe. Am condus până la colț și am oprit în dreptul unui magazin de trabucuri. De-acolo am telefonat la cabinetul Charlottei. Nu era acolo, dar secretara mi-a spus că primise instrucțiuni să-mi transmită, în cazul în care aș fi telefonat, că puteam să o găsesc în Central Park, pe latura dinspre Sixth Avenue, în dreptul străzii 68.

Am ieșit pe Central Park West și am pornit să ocolesc parcul, înspre Fifth Avenue, pe care am traversat-o, parcând pe strada 67. De-acolo am pornit pe jos, înapoi spre locul indicat din parc. N-am văzut-o pe nici una dintre băncile dinspre stradă, așa că am sărit gardul împrejmuitor al parcului, am traversat peluza și am ajuns pe alee. Vremea frumoasă scosese din bârlog un milion de plimbăreți, sau cel puțin așa mi se părea. O mulțime de guvernante și doici își plimbau copiii și, în mai multe rânduri, m-am simțit măsurat din priviri.

M-am oprit la un vânzător ambulant de alune și, în timp ce-mi primeam restul, am văzut-o pe Charlotte. Venea înspre mine, împingând un cărucior cu un bebeluș, fluturându-și mâna cu frenezie, în încercarea de a-mi atrage atenția. M-am grăbit spre ea.

— Bună, pisicuțo, i-am spus.

Simțeam că-mi lasă gura apă privind-o. De data asta purta un costum verde, strâns pe trup, iar părul i se revărsa ca o cascadă de aur peste gulerul acestuia. Zâmbetul îi era mai strălucitor decât ziua însăși.

— Bună, Mike. Te așteptam.

Mi-a întins mâna și i-am luat-o. Strângerea ei era fermă, nu delicată, cum m-aș fi așteptat de la o femeie. Fără să-i las mâna dintr-a mea, i-am așezat-o la braț și m-am mutat lângă ea.

— Cred că arătăm ca un cuplu fericit de tineri proaspăt căsătoriți, râse ea.

— Nu chiar atât de proaspăt căsătoriți, am contrazis-o, arătând din priviri spre cărucior.

Ea roși un pic și își lăsă capul pe umărul meu.

— Cum se face că nu ești la cabinet? am întrebat-o.

— Într-o zi ca asta? În plus, n-am nici un pacient programat până la ora două, iar o prietenă m-a rugat să am grijă de bebelușul ei, cât își rezolvă niște probleme.

— Îți plac copiii?

— Îi ador. Într-o bună zi, o să am șase copii.

Am fluierat, surprins.

— Ia-o ușurel, iubito. Poate că n-am să reușesc să câștig îndeajuns încât să pot hrăni șase guri flămânde.

— N-are importanță, sunt și eu o fată muncitoare… Ia stai, asta se vrea a fi o propunere, domnule Hammer?

— Ar putea fi, am rânjit. Încă n-a reușit nimeni să mă determine să mă însor, dar, privindu-te pe tine, simt că sunt gata să mă așez la casa mea.

Dacă am fi continuat să aprofundăm subiectul, cine știe unde-am fi ajuns? Am readus însă conversația la subiectul cazului meu.

— Chiar așa, Charlotte, ai văzut ziarele de azi-dimineață?

— Nu. De ce, ce s-a întâmplat? mă iscodi ea, curioasă.

— Hal Kines e mort.

Rămase cu gura căscată, iar sprâncenele i se ridicară a uimire.

— Nu se poate! exclamă ea.

Am scos din buzunar un ziar și i-am arătat titlul de pe prima pagină. Era vizibil afectată.

— Doamne, Mike, e îngrozitor! Cum s-a întâmplat?

Am arătat spre o bancă neocupată.

— Vrei să ne așezăm câteva minute?

Charlotte se uită la ceas și clătină din cap.

— Nu se poate, trebuie să mă întâlnesc cu Betty peste câteva minute. Hai să facem altfel. Mă conduci până la poarta parcului, apoi, după ce mă întâlnesc cu ea, putem lua mașina și să mergem la mine la cabinet, să bem ceva. Poți să-mi povestești pe drum.

I-am relatat cele întâmplate în seara precedentă, fără să omit vreun detaliu. Charlotte m-a ascultat cu atenție, fără să-mi pună vreo întrebare. În minte, analiza aspectele de ordin psihologic ale evenimentelor. Spre sfârșit, a trebuit să mă întrerup. Betty o aștepta. După prezentările de rigoare, am flecărit o vreme, apoi ne-am luat rămas bun, în timp ce Betty se îndepărta, împingând căruciorul.

Noi am pornit în direcția opusă, urmând zidul de piatră al parcului,

înspre strada 67. Nu făcusem mai mult de trei metri când o mașină a frânat chiar în dreptul nostru. N-am mai avut timp să gândesc. Am văzut țeava armei ivindu-se pe geam și m-am aruncat grămadă peste Charlotte. Glonțul a izbit zidul la înălțimea taliei, împroșcându-ne cu așchii de piatră. George Kalecki n-a mai zăbovit pentru a trage a doua oară. A apăsat pe accelerație, iar mașina a țâșnit înainte, pe Fifth Avenue. Dacă m-ar fi nimerit, ar fi fost o crimă perfectă. Nu era nici o mașină împrejur care să-l urmărească. Avusese noroc, nu erau nici măcar taxiuri pe-acolo, în acel moment.

Am ajutat-o pe Charlotte să se ridice și să se scuture de praf. Era albă la față și vădit tulburată, dar vocea îi era îndeajuns de calmă. Doi plimbăreți se apropiară de noi; ne văzuseră căzând și voiau să ne ajute. Înainte să ajungă lângă noi, am luat glonțul strivit, care căzuse în praful de la baza zidului. Era un proiectil de calibrul 45. Le-am mulțumit celor doi buni samariteni, explicându-le că ne împiedicaserăm și căzuserăm, dar eram în regulă, apoi ne-am continuat drumul.

Charlotte rămase tăcută câteva clipe, apoi rosti:

— Se pare că te apropii de adevăr, Mike. Cineva încearcă să te scoată din joc.

— Știu. Și știu și cine e acest cineva: prietenul nostru comun, George Kalecki.

Am râs scurt.

— E speriat. De-acum nu va mai dura prea mult și împuțitul o să cedeze. Dacă n-ar fi disperat, n-ar fi îndrăznit să încerce să mă elimine ziua-n amiaza mare.

— Mike, nu e de râs. N-a fost deloc amuzant ce s-a întâmplat.

M-am oprit și i-am cuprins umerii. O simțeam tremurând ușor, încă sub imperiul incidentului.

— Îmi pare rău, draga mea. Sunt obișnuit să se tragă asupra mea. Dar ar fi putut să te nimerească și pe tine. Dă-mi voie să te conduc acasă, să-ți schimbi hainele astea. N-aș zice că trânta aia ți-a priit.

Charlotte nu spuse prea multe în timp ce conduceam spre casa ei. Începu să vorbească, apoi se răzgândi și păstră tăcerea. În cele din urmă, am întrebat-o:

— Ce te frământă, Charlotte?

Ea se încruntă ușor.

— Oare Kalecki te vrea mort din pricina promisiunii pe care i-ai făcut-

o lui Jack, după ce-a fost ucis?

— Poate. Cel puțin, ăsta mi se pare motivul cel mai plauzibil.

— N-o fi pentru că tu știi cel mai mult despre întreaga afacere?

M-am gândit câteva clipe înainte să-i răspund:

— Nu cred. Poliția știe la fel de multe ca mine. Ce ne deosebește, eventual, e motivația personală a implicării mele.

Restul drumului s-a scurs în tăcere. Se făcuse aproape ora zece când am ajuns la apartamentul ei. N-am mai așteptat ascensorul. Am urcat pe scări și am apăsat butonul soneriei. Nimeni nu veni să ne deschidă, iar Charlotte se apucă să scotocească în poșetă în căutarea cheii.

— La naiba, spuse ea, am uitat că azi e ziua liberă a menajerei.

Am intrat, iar clopoțelul se făcu auzit la deschiderea ușii.

— Pregătește ceva de băut, Mike. Eu am să fac un duș.

Charlotte așeză pe măsuță o sticlă de whisky și apoi intră în bucătărie, de unde reveni cu niște gheață și bere de ghimbir.

— E-n regulă. Te superi dacă am să dau mai întâi un telefon?

— Deloc, simte-te ca acasă, îmi spuse ea.

L-am sunat pe Pat și-am fost nevoit să aștept până când operatorul apelă mai multe numere de interior, încercând să-i dea de urmă.

— Pat?

— Da, Mike. Dă-i drumul.

— Am o veste pentru tine. Kalecki nu și-a luat picioarele la spinare, e încă în oraș.

— De unde știi?

— A încercat să-mi facă felul ceva mai devreme.

Pat m-a ascultat cu atenție în timp ce i-am istorisit detaliile și, după ce am terminat, m-a întrebat:

— Ai apucat să vezi numărul mașinii?

— Nu. Era un model mai vechi de Caddy, de prin ’41. Albastru închis, cu accesorii cromate. S-a îndreptat spre centru.

— E în regulă, Mike. Am să dau sfoară-n țară. Ai luat proiectilul cu tine, da?

— La naiba, bineînțeles că l-am luat! E de calibrul 45. Probabil ar fi mai bine să-i lăsăm pe cei de la balistică să-l verifice. De data asta n-a folosit un proiectil cu încărcătură explozivă, ci un glonț normal. Cred c-am să trec pe la tine mai spre după-amiază.

— Așa să faci, încuviință Pat. Voi fi aici tot restul zilei.

Apoi adăugă:

— Încă ceva, Mike.

— Da?

— Am verificat proiectilele care i-au ucis pe Kines și pe Eileen Vickers.

— Au fost trase cu aceeași armă, nu-i așa? Cea cu care…

— Exact, Mike. E același ucigaș.

— La dracu'!

Am închis și am scos glonțul din buzunar. Poate că avea să se potrivească cu celelalte, poate nu. Mă gândeam la arma pe care Kalecki o avea ascunsă în valiza de sub pat. Cea pentru care se lăudase că avea permis. Mi-aș fi dorit, în clipa aceea, să fi luat arma pentru o comparație balistică, în loc să mă bazez pe nasul și pe ochii mei ca să stabilesc dacă fusese sau nu folosită recent.

Am înfășurat bucata de metal într-o foaie de hârtie și mi-am vârât-o înapoi în buzunar, apoi am preparat rapid două cocteiluri. Am strigat-o pe Charlotte, anunțând-o că băuturile erau gata, iar ea mi-a replicat, cerându-mi să i-o aduc pe a ei.

Poate c-ar fi trebuit să mai zăbovesc puțin, sau să fi bătut la ușă. N-am făcut nici una, nici alta. Charlotte se afla lângă pat, complet goală. Văzând-o așa, am simțit cum sângele începe să-mi fiarbă și paharele începură să-mi tremure în mâini. Era mai frumoasă decât mi-o imaginasem, avea o piele atât de fină. Părea chiar mai surprinsă decât mine. Luă halatul de pe pat și îl trase la piept, dar nu îndeajuns de repede încât să nu observ cum întreg trupul i se înfiorase.

Și eu, și ea încercam acum să ne recăpătăm suflul.

— Mike, rosti ea.

Vocea îi tremura ușor, iar privirea îi era ațintită în ochii mei. M-am întors cu spatele, în vreme ce își îmbrăca halatul. Apoi m-am întors din nou spre ea și i-am întins paharul.

Amândoi ne-am golit paharele dintr-o singură înghițitură. Tăria alcoolului nu spori însă cu nimic focul răscolitor pe care-l simțeam alergându-mi prin vine. Îmi venea să-ntind mâna și să o cuprind în brațe și să o strâng la piept până ce aș fi sufocat-o. Ne-am așezat paharele pe comodă. Eram foarte aproape unul de altul atunci. Era unul dintre acele

momente unice, irepetabile.

Se repezi în brațele mele, îngropându-și fața la pieptul meu. I-am dat capul pe spate și i-am sărutat ochii. Gura i s-a deschis pentru mine și-am sărutat-o apăsat. Știam că-i provoc durere, dar ea nu se retrase. Îmi răspunse la sărut cu buzele, cu brațele, cu întregul trup. O simțeam la fel de înflăcărată precum eram eu însumi, încercând cu disperare să se apropie și mai mult de mine, deși distanța dintre noi era deja inexistentă.

Brațul meu îi înconjura umerii, așa că mi-am pierdut mâna în părul ei și am tras-o la piept, strivind-o de mine. Nu mai simțisem niciodată ceva similar; pe de altă parte, nu mai fusesem niciodată îndrăgostit. Își desprinse buzele de ale mele și se lăsă moale în brațele mele, răsuflând greu, cu ochii închiși.

— Te vreau, Mike! șopti ea.

— Nu, i-am răspuns.

— Ba da. Trebuie.

— Nu.

— Dar de ce, Mike? De ce?

— Nu, iubito, e un moment prea frumos ca să-l stricăm. Nu acum. Va veni și vremea noastră, dar trebuie să se întâmple la momentul potrivit.

Am luat-o în brațe și am purtat-o afară din încăpere. Dacă aș mai fi stat fie și numai o secundă în dormitorul acela, mi-aș fi pierdut mințile. Am sărutat-o din nou, fără s-o las din brațe, apoi am așezat-o lin în dreptul băii și i-am zburlit părul.

— Du-te, fă dușul ăla, i-am șoptit la ureche.

Ea îmi zâmbi, cu pleoapele grele ca de somn și intră, închizând ușa în urma ei, fără zgomot. Am luat paharele și, vreme de-o clipă, privirea mi-a zăbovit, tânjind, asupra patului. Poate că eram într-adevăr nebun. Nu știu. Am revenit în salon.

Am așteptat până când am auzit apa dușului curgând în baie, apoi am luat telefonul. Secretara lui Charlotte mi-a răspuns numaidecât.

— Sunt Mike Hammer, vă sun din nou, am spus. Urmează să mă întâlnesc cu un prieten și i-am spus să sune la cabinet înainte. Voiam să vă rog ca, dacă va suna, să-i spuneți unde-am plecat.

— Ah, dar nu va fi nevoie, îmi răspunse ea. Prietenul dumneavoastră a sunat deja, i-am spus că vă poate găsi în parc. Nu v-a găsit?

— Încă nu, probabil urmează să ajungă aici, am mințit eu.

Așadar, eram urmărit, mi-am spus, în vreme ce puneam receptorul înapoi în furcă. Bătrânul George! S-a luat după mine, m-a pierdut și-apoi și-a dat cumva seama că o să mă văd cu Charlotte – deștept băiat, n-am ce zice. Mi-am preparat încă o băutură și m-am întins pe canapea. Mi-a pus o „codiță" iar eu habar n-am avut. Nu reușeam să-mi dau seama cum de știuse că intenționam să mă văd cu Charlotte. Sau poate că sentimentele mele pentru ea erau chiar atât de evidente? Se spune că așa se întâmplă când te îndrăgostești… Și totuși, ce coincidență! Kalecki își alesese exact locul și momentul potrivit pentru a-mi veni de hac. Dacă n-aș fi plonjat, Kalecki m-ar fi nimerit în plin. Trăsese de la câțiva pași distanță. M-aș fi mirat ca poliția să-l poată prinde, oricâte efective ar fi mobilizat. Aș fi putut să pun pariu că avea o mulțime de ascunzători pregătite în care se putea retrage, la nevoie. George nu era vreun ageamiu. La drept vorbind, nu-mi făceam griji că poliția avea să-l găsească înaintea mea. Era pus deoparte, pentru mine, oricât de ciudă avea să-i fie lui Pat ulterior.

Charlotte reveni, curată și îmbrăcată, într-un timp record. Nici unul dintre noi nu aduse vorba despre cele întâmplate mai devreme, dar amândoi eram conștienți că acele momente ocupau prim-planul minții celuilalt. Își prepară o băutură și veni să se așeze lângă mine, pe canapea.

— De unde-ai știut că o să vin azi?

Ea-mi răspunse cu un zâmbet fermecător:

— Mike, dragule, te așteptam din prima clipă în care te-am văzut. Greșesc cu ceva?

— Câtuși de puțin, din punctul meu de vedere.

— Chiar dacă mi-ai spus că preferi să fii tu cel care își „vânează" prada?

— Nu e valabil în cazul tău. De data asta, timpul e prea important, nu ne putem permite să-l pierdem.

Se cuibări în brațele mele, în timp ce-i povesteam despre convorbirea avută cu secretara ei de la cabinet. Nu-i plăcu deloc ce auzi.

— Nu te străduiești deloc să fii prudent, Mike. Dacă individul care te urmărește e Kalecki, să știi că nu-i un începător. Te rog, Mike, ai grijă. Dacă ți s-ar întâmpla ceva, nu știu ce-aș…

— Ce-ai face?

— Of, Mike, nu vezi că te iubesc?

Am mângâiat-o pe cap și i-am suflat, la ureche:

— Ba da, prostuțo, văd. Și cred că se vede că și eu simt același lucru.

— Da, se vede, spuse ea.

Ne-am zâmbit unul altuia. Mă simțeam ca un licean.

— Acum, hai să trecem la treabă, căci în curând va trebui să mă întorc la cabinet, propuse ea. Ai venit să mă vezi cu un scop, nu doar de curtoazie, nu-i așa? Despre ce voiai să vorbim?

A fost rândul meu să-mi exprim uimirea.

— Cum naiba ți-ai dat seama de asta? am întrebat.

Charlotte îmi mângâie mâna.

— De câte ori trebuie să-ți reamintesc cu ce mă ocup? Sunt psihiatru și îmi practic meseria. Asta nu înseamnă că sunt în stare să citesc gândurile, dar sunt capabilă să-i observ pe oameni, să le analizez comportamentul și să le determin motivațiile intime. Iar lucrul ăsta e cu atât mai simplu de realizat atunci când persoana în cauză te interesează cu adevărat, adăugă ea, cu un zâmbet șiret pe față.

— Ai câștigat.

Am expirat câteva rotocoale de fum și-apoi am continuat:

— Vreau să știu tot ce-mi poți spune despre Hal Kines.

Auzindu-i numele, se schimbă la față, revenind brusc cu picioarele pe pământ.

— M-am gândit că despre asta voiai să mă întrebi, după ce mi-ai dat vestea. Ei bine, știi deja că era student la medicină. În anul al doilea, mai exact. Din câte mi-ai spus, adevăratul lui scop era să facă rost de femei pentru o rețea de prostituție. Nu-i o metodă cam neobișnuită?

— Nu chiar. Nu pentru cine e cât de cât la curent cu felul în care procedează astfel de oameni, i-am răspuns. Ca să le aibă cu adevărat la mână pe fete, proxeneții trebuie să le rupă de casa părintească înainte să le prindă în plasă. Presupun că păstrează dovezi incriminatoare despre ocupația lor, cu care apoi le șantajează. Prin urmare, ce le rămâne de făcut bietelor fete? Au fost trădate, alungate de-acasă, nu mai au pe nimeni de la care să ceară un sprijin, iar singura poartă deschisă e cea a celei mai vechi meserii din lume. Așa câștigă o pâine, au un acoperiș deasupra capului și o modalitate să facă bani, uneori chiar sume consistente. Apoi, odată prinse în plasă, nu mai pot să renunțe, chiar dacă ar vrea. E o metodă laborioasă de recrutare a „mâinii de lucru”, dar afacerea e de mare amploare și aduce bani frumoși. Cu o metodă ca asta, Hal putea să pună mâna pe fetele pe care le

voia fără să își asume vreun risc personal prea mare.

— Înțeleg.

Reflectă o vreme la spusele mele, apoi își continuă povestea.

— Ca să revin… Am ținut o conferință la școală, la invitația consiliului de administrație și, după ce am studiat dosarele și lucrările celor care intenționau să se specializeze în psihiatrie, am ales mai mulți studenți cărora urma să le prezint metodologia mea de lucru. Hal Kines a fost unul dintre ei. Era foarte conștiincios și știa exact ce are de făcut. Era cu mult peste nivelul colegilor lui. La început, i-am pus agerimea pe seama unei înclinații naturale și a faptului că crescuse într-o familie de medici; acum îmi dau seama că era, pur și simplu, antrenat pentru ceea ce făcea. După șaisprezece ani petrecuți dându-se drept student, inevitabil căpătase îndemânare și anumite deprinderi.

— Da, presupun că ai dreptate, am întrerupt-o. Ce poți să-mi spui despre contactele lui din afara școlii?

— Locuia la trei cvartale de mine, într-un apartament închiriat la un hotel. Cât timp a fost student, presupun că a locuit la cămin. În weekenduri venea la cabinet și stătea cu George Kalecki. Hal nu prea vorbea despre viața lui personală, părea să fie preocupat numai de profesiune. Într-o zi s-a amestecat într-o bătaie și Jack Williams l-a ajutat.

Am încuviințat.

— Da, despre povestea aceea am aflat chiar de la Hal. Cum se purta? A încercat vreodată să-ți facă avansuri?

— Nu, n-a fost nimic de genul ăsta, niciodată. Crezi că ar fi încercat să mă recruteze și pe mine pentru rețeaua lui de proxeneți?

— Blestematul…

M-am oprit, observând că ochii îi râdeau văzându-mi reacția.

— Mă îndoiesc. Ești prea deșteaptă ca să te lași prinsă în plasă. Cred că păstra relația cu tine ca să aibă un pretext de a rămâne în oraș; ori poate chiar intenționa să studieze psihiatria, ca pe un mijloc prin care să-și atingă scopurile.

— Nu te-ai gândit că poate motivul pentru care a rămas a fost intenția de a-l ucide pe Jack?

Ideea asta nu era nouă pentru mine, mă gândisem la această posibilitate toată ziua.

— Se poate. M-am gândit la asta. Poate că se afla aici fiindcă Jack îl

demascase deja și îl obligase să rămână. Jack era un om blând, dar nu când venea vorba despre astfel de lucruri. Cum nu mai lucra în poliție, nu-și putea permite să-l scoată din circulație oficial; în schimb, putea să-l țină aproape și să-l oblige să nu o întindă.

— Dar atunci… cine l-a ucis pe Jack? Hal?

— Mi-aș da ambele picioare și o mână să aflu asta, am spus. Doar un braț să-mi rămână, să pot apăsa pe trăgaci. Și, cât de curând, sper să am un răspuns.

— Dar pe Hal și pe fata asta, Eileen, cine ar fi putut să-i omoare?

— Unul și același ucigaș. Din câte mă gândesc, aș spune că Hal Kines a mers acolo cu gândul să o ucidă pe fată, însă, înainte de a-și pune planul în aplicare, ucigașul i-a lichidat pe amândoi.

— Dar, dacă așa s-au petrecut lucrurile, de unde-a știut Jack că Hal Kines intenționa să meargă acolo ca s-o ucidă pe fată?

— E o idee, Charlotte. Poate că Jack știa, pur și simplu, că Hal Kines o să se afle acolo dintr-un anumit motiv. Tu ce zici?

— Poate. Fie așa, fie a știut că ucigașul o să fie acolo. Însă până atunci criminalul nu omorâse încă pe nimeni, așadar urma să se afle acolo dintr-un alt motiv. Cam complicat, nu?

— Nu, câtuși de puțin, am râs eu. Pe măsură ce lucrurile par mai încâlcite, și misterul va începe să se risipească. Oricare ar fi fost acel motiv, a implicat, se pare, o mulțime de oameni. Trei dintre ei sunt morți, unul gonește prin oraș încercând să mă omoare, iar adevăratul asasin se relaxează undeva, râzând pe săturate pe seama noastră, a tuturor. Dar las' să râdă! N-o să mai râdă prea multă vreme. Suntem prea mulți cei care lucrează pentru rezolvarea acestui caz și, mai devreme sau mai târziu, unul dintre noi va sfârși prin a afla ceva. Omuciderea e greu de ascuns. Pat a impus un ritm rapid anchetei. Îl vrea pe ticălos la fel de mult precum îl vreau eu, dar să fiu al naibii dacă am să-l las să-l prindă înaintea mea. Am de gând să i-o iau înainte de-acum. N-are decât să țină aproape, dar, când voi fi față în față cu ucigașul și îi voi trage un glonț în măruntaie, voi fi doar eu acolo. Proiectilul va intra curat, în partea moale a pântecelui. Un glonte cu cămașa de oțel va fi la fel de eficient ca zece proiectile explozive.

Charlotte asculta cu atenție, cu ochii mari. Mă studia, de parcă ar fi ascultat confesiunea unui ucigaș și-ar fi încercat să-i analizeze procesele de gândire. M-am oprit brusc și i-am dat un ghiont prietenesc.

— Acum ai să crezi că-s dus cu sorcova, aș putea să pun pariu.

— Nu, Mike, nicidecum. Duritatea asta… ți-a rămas din vremea războiului?

— Am fost așa de când mă știu, i-am răspuns. Urăsc șobolanii care omoară de plăcere. Războiul doar m-a învățat niște șmecherii pe care nu le știam. Poate că de-aia am și supraviețuit.

M-am uitat la ceas. Se făcuse târziu.

— Dacă vrei să ajungi la pacient, ar cam fi timpul să te grăbești.

Charlotte încuviință.

— Mă conduci înapoi la cabinet?

— Bineînțeles. Ia-ți haina și putem pleca.

Am condus încet, astfel încât să petrecem maximum de timp posibil împreună. Am flecărit vrute și nevrute, fără să pomenim despre caz sau despre ceea ce aproape că se petrecuse în apartamentul ei. Am ajuns pe Park Avenue, am luat colțul și, înainte de-a opri, Charlotte m-a întrebat:

— Când am să te revăd, Mike?

— Curând, am răspuns. Dacă șmecherul care-a sunat azi la cabinet ca să-mi dea de urmă va încerca figura asta din nou, cere-i secretarei să-i spună că urmează să ne întâlnim aici, la colț. Apoi încearcă să îmi dai de urmă și poate că vom reuși să-i întindem ticălosului o capcană. A fost Kalecki, sunt sigur de asta; secretara ta o să-i recunoască vocea dacă mai sună.

— E-n regulă, Mike. Ce fac dacă mă caută domnul Chambers?

— Dacă se întâmplă una ca asta, confirmă-i cele întâmplate, dar nu-i pomeni despre telefonul primit la cabinet. Dacă avem o șansă să-l prindem, aș vrea să o fac eu, fără să amestec poliția.

Se aplecă spre mine și mă sărută, apoi coborî din mașină. În vreme ce se îndepărta, înainte să treacă de colțul străzii, i-am admirat forma perfectă a gambelor. Era o femeie perfectă. Și era a mea. Îmi venea să chiui și să țopăi de bucurie.

Cel din mașina din spate m-a claxonat, așa că am băgat în viteză și-am demarat. Vreo două străzi mai încolo, oprisem la un semafor, când mi-am auzit numele strigat de pe partea cealaltă a străzii. Nu vedeam cine era cel care mă strigase, din pricina mașinilor oprite în paralel cu mine, dar am văzut o siluetă purtând un costum maroniu făcând slalom printre ele ca să ajungă la rabla mea. Am deschis portiera, iar individul a urcat.

— Bună, Bobo! i-am spus. Ce cauți prin părțile astea?

Bobo era din cale-afară de încântat de întâlnirea noastră.

— Doamne, Mike, chiar că mă bucur să te văd. Lucrez aici. Nu aici-aici, ci peste tot în zonă.

Cuvintele i se revărsau din gură ca apa dintr-un robinet stricat.

— Unde te duci?

— Păi tocmai mă gândeam s-o pornesc spre centru, dar dacă ai de mers undeva pot să te duc eu. Încotro mergeai?

Bobo se scărpină în cap.

— Păi să vedem… Aș putea merge mai întâi în centru. Trebuie să livrez o scrisoare lângă Canal Street.

— Perfect! Te las acolo.

Semaforul și-a schimbat culoarea, iar eu am apucat-o pe Broadway, apoi am cotit spre stânga. Bobo se distra făcând cu mâna fetelor pe care le vedea pe stradă. Intuiam cam cum se simțea, așa că l-am lăsat în pace.

— Ai mai auzit ceva despre Kalecki? l-am întrebat.

Clătină din cap.

— Nu. Da' să știi că cred c-a pățit ceva. M-am întâlnit azi cu unul dintre băieții pe care-i știam și mi-a spus că nu mai lucrează pentru domnul Kalecki.

— Vreo noutate pe la Big Sam?

— Nu. Oricum, de când i-ai bătut pe ăia doi nimeni nu-mi mai spune nimic. Se tem că te-aș putea trimite să-i bați.

Bobo râse, plin de voie bună.

— Lumea a-nceput să mă creadă și pe mine un dur, așa ca tine. Proprietăreasa mea a auzit de întâmplare și mi-a zis să mă feresc de tine. Spune tu, nu-i haios, Mike?

Nu eram foarte iubit prin părțile alea.

— Da, tare haios, am spus. Cum mai stai cu albinele?

— Ooo, bine, bine, bine. Mi-am luat o regină. Da' să știi că nu-i adevărat ce mi-ai spus. O regină a albinelor n-are nevoie de nici un rege. Scrie în carte.

— Nu? Și-atunci cum se înmulțesc albinele?

Întrebarea mea îl nedumeri.

— Păi… Cred că depun ouă sau cam așa ceva, mormăi el.

Canal Street era chiar în față, așa că l-am lăsat pe Bobo să coboare atunci când am oprit la primul semafor. El mi-a trimis o bezea și apoi a

pornit, cu pași grăbiți și nu prea, spre capătul străzii. Era un băiat de treabă. Un tip inofensiv, dar drăguț, la urma urmei.

Capitolul 10

Pat mă aștepta la poligonul de trageri din sediul poliției. Un polițist în uniformă mă conduse la subsol și mi-l arătă pe Pat, care înjura de zor rezultatul tragerii atunci când l-am bătut pe umăr.

— Probleme, prietene? i-am rânjit.

— La dracu'! Cred că am nevoie să schimb țeava armei ăsteia.

Mai trase un foc spre țintă, care avea forma aproximativă a unui om, și o nimeri undeva în zona umărului.

— Ce nu-ți place, Pat?

— La dracu', o lovitură ca asta doar l-ar da pe spate.

Pat era un perfecționist. Iritat de faptul că izbucnisem în râs, îmi întinse arma.

— Poftim, încearcă și tu.

— Nu cu aia.

Mi-am scos revolverul de calibru 45 și am tras de manetă. Ținta s-a urnit și-a început să se deplaseze spre poziția de tragere. Arma mi-a tresărit în mână în vreme ce trăgeam trei focuri consecutive. Pat a oprit ținta și a examinat cele trei găuri apărute în capul siluetei.

— Nu-i rău.

Mi-a venit să-i trag una, auzindu-l.

— De ce nu recunoști că sunt un expert? l-am întrebat. Uite, așa se trage astfel încât să conteze fiecare glonț.

— Pff, ai exersat mai mult, atâta tot.

Mi-am vârât revolverul la locul lui, sub haină, iar Pat își puse propria armă în buzunar și-mi arătă înspre ascensor.

— Hai să urcăm. Vreau să ne uităm nițel la tubul acela de cartuș. L-ai adus?

Am scos proiectilul de calibrul 45 și l-am despachetat din bucata de hârtie, apoi i l-am întins. Câtă vreme urcam, Pat l-a studiat atent, dar o simplă examinare vizuală n-avea să fie de ajuns pentru a ne convinge de un anumit lucru. În plus, un glonte care izbește un zid de piatră e mult mai deformat decât unul care trece printr-un corp omenesc.

Laboratorul de balistică era gol, ne stătea pe de-a-ntregul la dispoziție. Pat a montat proiectilul într-un suport complicat, iar eu am stins luminile. În

fața noastră se afla un ecran mare, pe care erau proiectate imaginile mărite ale celor două proiectile: unul dintre ele provenea din arma ucigașului lui Jack, celălalt era glonțul tras asupra mea de Kalecki. Suvenirul meu avea o serie de urme, de la suprafața interioară a țevii.

Pat roti glonțul cu ajutorul dispozitivului, încercând să găsească urme care să se potrivească cu ale celuilalt. La un moment dat, i se păru că nimerise peste ceea ce căuta, dar o suprapunere a imaginilor îi dovedi că se înșelase. După mai multe rotiri ale tubului cartușului, Pat stinse ecranul, opri dispozitivul și aprinse lumina.

— Căutăm degeaba, Mike. Proiectilul n-a fost tras cu aceeași armă. Dacă tot Kalecki a tras și primele dăți, a făcut-o în mod cert cu alt pistol.

— Asta nu-i o variantă plauzibilă. Dacă a păstrat arma după prima crimă, n-ar fi avut nici un motiv să se descotorosească acum de ea.

Pat îmi dădu dreptate și telefonă unuia dintre oamenii săi. Îi dădu glonțul, îi ceru să-l fotografieze și apoi să-l depună ca probă la dosar. Ne-am așezat și i-am povestit în detaliu felul în care decursese atacul asupra mea, apoi i-am descris cum vedeam eu lucrurile în ceea ce privea moartea lui Kines. El nu vorbi mai deloc. Pat e unul dintre polițiștii care preferă să înmagazineze informația în minte. Nu uită niciodată vreun detaliu. Lasă informația să dospească până când iese singură la suprafață, atunci când are nevoie de ea.

Am fost mereu uimit de faptul că în poliție există oameni ca el. Însă de-abia când lași la o parte uniformele și pătrunzi mecanismele complicate ale branșei poți să-i descoperi pe cei care gândesc cu adevărat. Aceștia au la dispoziție tot echipamentul de care au nevoie să-și facă meseria și au o grămadă de informatori. Poliția e mereu calul de bătaie al presei, zic eu, dar tot ea e cea care face jocurile. Nu-i scapă mare lucru din tot ce se întâmplă. Există corupție, desigur, ca în orice organizație de asemenea amploare, dar există și oameni ca Pat, pe care nu-i poți cumpăra nici cu toți banii din lume. Aș fi fost și eu unul dintre ei, dacă n-ar fi existat toate acele reguli și regulamente care te leagă de mâini și de picioare când vine vorba de acțiune.

Când am terminat, Pat se întinse și-mi spuse:

— Eu n-am ce să mai adaug la ce mi-ai spus. Mi-aș fi dorit să am informații noi. Mi-ai fost de mare ajutor, Mike. Acum am să te rog să-mi mai spui ceva. Mi-ai înșirat faptele, de data asta aș vrea să-ți cunosc

părerea. Cine crezi tu că e făptașul?

— Asta, prietene, e întrebarea de șaizeci și patru de dolari, i-am răspuns. Dacă aș fi avut o idee limpede în privința asta, ai fi avut deja cadavrul criminalului. Încep să cred că ar putea fi cineva din afara cercului nostru de suspecți. La naiba, omule, uită-te câte cadavre s-au strâns deja. În plus, Kalecki umblă liber și e înarmat. Poate că el a fost. Motive ar fi avut. Sau poate că făptașul e omul din spatele lui Kalecki. Ar putea avea legătură cu rețeaua de prostituție. Sau cu pariurile ilegale cu care s-a ocupat și poate încă se mai ocupă Kalecki. Se prea poate ca Jack să fi descoperit ceva în zona aceea. Sau poate c-a fost o răzbunare. Hal a nenorocit destule femei de-a lungul vieții lui. Să presupunem că una dintre acestea a aflat cum a procedat și s-a hotărât să-i facă felul. Când a aflat că Jack se pregătea să-l aresteze, l-a ucis, apoi l-a ucis pe Hal și a împușcat-o pe Eileen ca s-o împiedice să spună ce văzuse. Sau poate că n-a fost una dintre fete, ci tatăl sau fratele, sau poate chiar actualul iubit al uneia dintre ele. Sunt o mulțime de posibilități.

— M-am gândit și eu la asta, Mike. Dacă ar fi să pun un pariu, cred că asta e cea mai plauzibilă idee.

Se ridică.

— Vreau să vii cu mine până sus. Avem aici o prietenă de-a ta pe care o să-ți facă plăcere s-o revezi.

O prietenă? N-aveam nici cea mai vagă idee despre cine vorbea. Când l-am întrebat, s-a mulțumit să zâmbească și mi-a spus să am răbdare. M-a condus apoi într-o încăpere mică, în care se aflau doi detectivi și o femeie. Cei doi o bombardau cu întrebări, fără să primească vreun răspuns. Femeia era așezată cu spatele spre ușă și n-am recunoscut-o decât atunci când am ajuns față în față cu ea.

Prietenă pe naiba! Era matroana bordelului, cea care dispăruse în noaptea în care Hal și Eileen fuseseră uciși.

— De unde ați cules-o, Pat?

— Nu departe de-aici. Bântuia pe străzi la patru dimineața și o patrulă a adus-o la secție, bănuind-o de ceva necurat.

M-am întors spre individă. Privea în gol, extenuată după ore de interogatoriu. Avea brațele încrucișate la pieptul generos, într-o atitudine ce se voia sfidătoare, dar am simțit-o pe punctul să cedeze.

— Mă mai ții minte? am întrebat-o.

M-a privit cu pleoapele grele de oboseală, apoi a răspuns, cu o enormă lehamite în glas:

— Da, te mai țin minte.

— Cum ai reușit să ieși din clădire în timpul raziei?

— Du-te dracului!

Pat își trase un scaun în fața ei și îl încălecă invers, rezemându-se de spătar. Intuise încotro băteam încă din prima clipă.

— Dacă refuzi să ne spui, riști să fii acuzată de crimă, rosti el calm. Și avem toate mijloacele pentru a face ca acuzația să nu poată fi atacată.

Auzindu-l, ea își desfăcu brațele și-și umezi buzele. Reușise s-o sperie. Apoi momentul de slăbiciune trecu, iar ea îi râse în față.

— Du-te dracului și tu. Nu i-am ucis eu.

— Poate că nu, dar adevăratul ucigaș a plecat de-acolo pe aceeași cale. De unde știm că nu tu i-ai arătat drumul? Asta te face complice la crimă, ceea ce e aproape același lucru cu apăsarea trăgaciului.

— Asta-i o nebunie!

Seriozitatea calmă pe care i-o remarcasem la prima noastră întâlnire dispăruse. Nu mai părea deloc o doamnă respectabilă. Părul îi era cam dezordonat, iar în lumina puternică din încăpere tenul își dezvăluia toate imperfecțiunile. Avea pielea albă, cu pori vizibili. Înghiți în sec, apoi își dezveli dinții.

— Am… am fost singură.

— N-are importanță. Acuzația va rămâne în picioare.

Mâinile îi căzură în poală. Tremurau vizibil.

— Nu. Am fost singură. Eram la ușă când a venit poliția. Știam că e o razie. Am fugit pe ieșirea de urgență. Am plecat.

— Unde-i ieșirea asta? am intervenit.

— Sub scări. E acolo un buton montat în structura de lemn.

Am procesat rapid informația.

— E-n regulă, deci ai văzut poliția venind. Când ai fugit spre scări, cu siguranță l-ai văzut pe ucigaș coborând. Cine era?

— N-am văzut pe nimeni, credeți-mă! Of, de ce nu-mi dați pace?

Orice urmă de tupeu îi dispăruse. Se lăsă moale în scaun și-și îngropă fața în mâini.

— Scoateți-o de-aici! le ceru Pat celor doi detectivi.

Apoi se întoarse către mine.

— Ce părere ai?

— Sună destul de rezonabil, i-am spus. Femeia ne-a văzut venind și-a întins-o. Dar ucigașul a avut un dram de noroc. Noi am spart ușa la aproximativ două minute după ce s-a tras cu pistolul. Camerele sunt izolate fonic și nimeni n-a auzit focurile. Ucigașul probabil intenționa să se amestece cu mulțimea și să plece la terminarea spectacolului, sau chiar mai devreme, dacă ușa n-ar fi fost păzită. Cobora scările și ne-a auzit venind. Apoi a văzut-o pe matroană luând-o la sănătoasa, iar ăsta e momentul în care și-a dat seama că planurile sale inițiale s-au dus pe apa sâmbetei. A stat pitit îndeajuns de mult încât cotoroanța să nu-l bage de seamă, apoi s-a strecurat pe urmele ei, prin pasajul secret. Când o să-l examinăm, aș putea să pun pariu că vom descoperi că ușa se închide îndeajuns de lent. Noi am luat-o la goană în sus, pe scări, iar oamenii tăi au avut grija clienților, îți mai amintești? Având în vedere felul în care a fost organizat dispozitivul de blocare a străzii, a trecut ceva timp până când polițiștii și-au ocupat posturile, iar criminalul a avut timp să se îndepărteze. Eram grăbiți și n-am apucat să planificăm blocada dinainte.

S-a dovedit că avusesem dreptate. Ne-am întors la bordel și am căutat panoul care ascundea pasajul secret. Era exact acolo unde ne spusese matroana. Nu era, de altfel, foarte bine ascuns. Butonul care declanșa deschiderea se afla în centrul unui motiv floral sculptat în lemn. Acesta acționa un motoraș de mică putere, conectat la un circuit electric care permitea blocarea sau schimbarea sensului. Am intrat în pasaj împreună cu Pat. Lumina care se strecura prin crăpăturile peretelui era suficientă ca să vedem pe unde călcam. Pasajul fusese disimulat în momentul celei mai recente renovări. Pornea spre spatele clădirii cale de vreo trei metri, apoi cotea în unghi drept spre stânga, iar o serie de trepte coborau spre subsol, unde, între două ziduri, înainta spre o ușă care dădea în subsolul clădirii vecine. Atunci când ușa era închisă, părea că face parte din perete.

Era destul de plauzibilă ideea că locatarii din clădire habar n-aveau de existența acestui pasaj. De-acolo, continuarea era cât se poate de simplă. Din subsol se ieșea într-o curte care dădea spre stradă. Timpul total de parcurgere a întregului traseu era de sub un minut. Am străbătut cu atenție pasajul, la lumina unor lanterne puternice, dar n-am mai găsit nici un indiciu folositor. În general, atunci când cineva se grăbește, există șanse să piardă ceva sau măcar să lase urme. De data asta, n-am avut noroc să se

întâmple așa. Ne-am întors în salonul de așteptare și ne-am aprins câte o țigară.

— Ei?

— Ei… ce, Pat?

— Ei, cred că ai avut dreptate în privința desfășurării evenimentelor, râse el.

— Așa se pare. Ce ai aflat despre trecutul lui Kines?

— Deocamdată am primit rapoarte de la douăzeci și șapte de școli. N-a petrecut niciodată mai mult de un semestru la vreuna dintre ele, cu excepția celei din urmă. De cele mai multe ori, o lună i-a fost de ajuns. La fiecare școală de la care a plecat au fost mai multe fete care au abandonat studiile. Dacă faci un calcul, se adună un număr impresionant. O duzină de oameni au stat călare pe telefoane toată ziua și încă n-au ajuns nici la jumătate.

Am reflectat la cele aflate, l-am mai blestemat o dată pe Hal, apoi am întrebat:

— Ce avea în buzunare în momentul în care l-au examinat băieții tăi?

— Nu mare lucru. Vreo cincizeci și ceva de dolari în bancnote, ceva mărunțiș, permisul de conducere și talonul mașinii. Erau și câteva legitimații de membru în diferite cluburi studențești. Nimic compromițător. I-am găsit și mașina. Era curată, cu excepția unei perechi de chiloței de mătase în torpedou. Apropo… Cum a reușit să intre aici, câtă vreme tu erai cu ochii în patru, afară?

Am întârziat răspunsul, gândindu-mă la chipurile celor care intraseră în clădire.

— M-a păcălit. N-a venit singur, sunt convins de asta. Singurul fel în care ar fi putut intra fără să-l observ ar fi fost să se deghizeze, îndesându-și niște perne pe sub haine sau ceva de genul ăsta…

Am pocnit din degete.

— Gata, mi-aduc aminte! La un moment dat a venit un grup de cinci sau șase persoane, iar imediat după aceea alți câțiva, pe care nu i-am văzut prea bine din cauza grupului mai mare. S-au amestecat unii cu alții la ușă, în vreme ce se înghesuiau să intre, dornici să aștepte cât mai puțin în stradă, unde ar fi putut fi văzuți.

— Crezi că a venit singur? mă întrebă Pat, nerăbdător să-mi afle răspunsul.

Am clătinat din cap.

— N-am de unde să știu, Pat. Mi s-ar părea al naibii de ciudat să fi venit aici împreună cu ucigașul, fiind conștient că avea să fie lichidat.

Începea să se însereze, așa că am decis să încheiem pentru acea zi. Ne-am despărțit în fața clădirii, iar eu am plecat spre casă, să mă împrospătez nițel. Cazul începea să mă irite din ce în ce mai mult. Mă simțeam de parcă aș fi încercat să trec de-o ușă închisă, cu un buldog agățat de turul pantalonilor.

Până în prezent explorasem o mulțime de piste; de-acum îmi mai rămăsese doar una pe care nu o cercetasem încă. Voiam să aflu ce era cu semnul în formă de căpșună de pe șoldul unei anumite gemene.

Mi-am comandat cina de la un local aflat la colțul străzii și-am consumat-o în combinație cu o bere. Se făcuse aproape ora nouă atunci când am sunat la apartamentul surorilor Bellemy. Mi-a răspuns o voce blândă.

— Domnișoara Bellemy?

— Da.

— Sunt Mike Hammer.

— O! exclamă ea, apoi, după o ezitare de o secundă, continuă: Vă ascult.

— Stau de vorbă cu Mary sau cu Esther?

— Sunt Esther Bellemy. Cu ce vă pot ajuta, domnule Hammer?

— Ne-am putea întâlni în seara asta? am întrebat. Aș vrea să vă pun câteva întrebări.

— Nu s-ar putea la telefon?

— Nu prea cred. Ar dura prea mult. Pot să vă deranjez acasă?

— E în ordine, am să vă aștept.

I-am mulțumit și mi-am luat rămas-bun, apoi mi-am luat haina și am coborât la mașină.

Esther era o copie leită a surorii sale. Dacă exista vreo diferență, eu n-am reușit s-o percep. Prima oară când le întâlnisem nu avusesem timp să le privesc mai atent. Cel mai probabil, diferența consta în personalitatea lor. Mary era, categoric, nimfomană. Acum aveam să aflu cum era sora ei.

M-a întâmpinat îndeajuns de cordial. Purta o rochie simplă, care-i dezvăluia abil silueta plăcută vederii. La fel ca Mary, era bronzată și părea să fi dus o viață sportivă. Părul îi era diferit. Esther îl avea prins în vârful

capului, o freză la modă. Era singurul lucru care nu-mi era pe plac la ea. Pentru mine, unei fete cu părul prins așa nu-i lipsesc decât găleata, mopul și o bucătărie în care să facă curățenie. Fizicul ei compensa însă din plin acest mic defect.

M-am așezat pe același divan unde stătusem și la vizita anterioară. Esther se apropie de bar și scoase două pahare și o sticlă de scotch. Aduse gheață din bucătărie, turnă băuturile și spuse:

— Despre ce doriți să discutăm, domnule Hammer?

— Spuneți-mi Mike, i-am replicat, pe un ton politicos. Detest formalitățile.

— Prea bine, Mike.

Ne-am gustat băuturile, apoi am întrebat:

— Cât de bine îl cunoșteai pe Jack?

— Nu l-am cunoscut îndeaproape. Era genul de relație de prietenie în care, după ce-am fost prezentați, ne-am tot întâlnit în diverse ocazii, dar nu am ajuns foarte apropiați.

— Dar George Kalecki? Cât de bine îl cunoști?

— Mai deloc. Nu mi-a plăcut niciodată omul.

— Același lucru mi l-a spus și sora ta. N-a încercat niciodată să-ți facă avansuri?

— Ei, hai să fim serioși!

Se gândi câteva clipe, apoi continuă:

— În seara petrecerii părea morocănos dintr-un anumit motiv. Nu era deloc sociabil. Nu se purta câtuși de puțin ca un gentleman. Lipsa lui de maniere mi s-a părut respingătoare.

— Nu mi se pare nimic neobișnuit, având în vedere că individul e un fost interlop notoriu, încă activ în anumite cercuri rău-famate.

În momentul în care ea se așeză picior peste picior, din minte mi se șterseră instantaneu toate întrebările pe care intenționam să i le pun. Când oare vor învăța femeile să poarte fuste îndeajuns de lungi încât să nu le stârnească bărbaților gânduri necurate? Sau oare le poartă dinadins?

Esther îmi observă privirea ațintită asupra picioarelor ei și, cu un gest instinctiv, își trase fusta în jos, un gest complet inutil din punctul meu de vedere.

— Să continuăm, propuse ea.

— Cu ce te ocupi, dacă nu sunt prea indiscret? am întrebat.

Cunoșteam răspunsul, dar simțisem nevoia să întreb ceva, orice. În ochi i se ivi o sclipire ghidușă.

— Eu și sora mea avem o rentă dintr-un fond de acțiuni. Tata ne-a lăsat moștenire partea lui dintr-o companie de morărit din Sud. De ce mă întrebi? Ești în căutarea unei soții cu o zestre consistentă?

Am ridicat din sprâncene a mirare.

— Nu. Crede-mă, dacă aș fi în căutare de așa ceva, aș veni mai des pe-aici. Și unde locuiești? Mi s-a spus că aveți o moșie de dimensiuni impresionante, nu-i așa?

— Aproximativ douăsprezece hectare de pășune și încă patru de pădure. În centrul proprietății se află o casă cu douăzeci și două de camere, înconjurată de o piscină, mai multe terenuri de tenis și, de obicei, o duzină de porci în călduri care nu obosesc niciodată să-mi repete cât sunt de frumoasă, doar-doar vor avea o șansă să pună laba pe jumătate din toate astea.

Am fluierat admirativ.

— La naiba, mie cineva mi-a spus că aveți o căsuță modestă…

Esther râse, bine-dispusă, un râs baritonal, venit din adâncul gâtului, și își dădu capul pe spate, ceea ce-mi oferi priveliștea sânilor ei, tresăltând, plini de viață.

— Ai vrea să-mi faci o vizită, Mike?

N-a fost nevoie să mă gândesc prea mult. I-am răspuns pe dată:

— Bineînțeles că aș vrea. Când anume?

— Sâmbăta asta, poate? Am invitat mai mulți prieteni ca să ne uităm la un meci de tenis, în nocturnă. Vine și Myrna Devlin. Biata fată, măcar atâta pot să fac și eu pentru ea. E devastată, de la moartea lui Jack.

— Nu-i o idee rea. Pot s-o conduc eu pe Myrna. Mai vin și alții pe care s-ar putea să-i cunosc?

— Charlotte Manning. Sunt convinsă că v-ați cunoscut deja.

— Da, ne-am cunoscut, am rânjit.

Îmi înțelese aluzia și își flutură un deget dojenitor.

— Nu-ți face vise deșarte, Mike.

Am încercat să-mi stăpânesc un zâmbet.

— Și cum am să mă distrez, oare, într-o casă cu douăzeci și două de camere, dacă nu-mi e îngăduit să visez? am zgândărit-o nițel.

Sclipirea veselă din privire i se stinse, înlocuită de o altfel de lucire.

— De ce crezi că te-am invitat să-mi fii *mie* oaspete? spuse ea.

Mi-am așezat paharul pe măsuță, apoi m-am ridicat și, ocolind masa, m-am așezat alături de ea.

— Nu știu. De ce?

Îmi cuprinse gâtul cu brațele și-mi trase gura spre a ei.

— Ce-ar fi să aflăm?

Gura ei o întâlni pe-a mea, iar strânsoarea brațelor ei deveni mai puternică. M-am aplecat asupra ei, lăsându-mi corpul să-l mângâie pe-al său. Și-a frecat fața de obrazul meu și i-am simțit răsuflarea fierbinte pe gât. De câte ori o atingeam, era cuprinsă de un tremur. Și-a eliberat o mână din îmbrățișare și-am auzit foșnetul rochiei care i se desfăcea. I-am sărutat umerii, iar tremurul i s-a preschimbat într-un cutremur. La un moment dat, i-am simțit dinții înfigându-se în gâtul meu. Am strâns-o și mai tare în brațe, iar ea a icnit, cu răsuflarea tăiată. Se zvârcolea lipită de mine, încercând să-și elibereze patima rămasă prizonieră în adâncurile ei.

Mâna mea căută și găsi întrerupătorul lămpii de lângă divan, iar încăperea se cufundă în beznă. Eram doar noi. Sunete abia auzite. Nici un cuvânt, nu aveam nevoie de cuvinte. Un geamăt sau două. Foșnetul pernelor și sunetul acut al unghiilor ei în contact cu stofa divanului. Zornăitul unei catarame și pocnetul unui pantof cu toc în contact cu pardoseala. Răsuflări întretăiate și umezeala unui sărut interminabil.

Apoi liniște.

După un timp am aprins din nou lampa și mi-am lăsat privirea să cutreiere liberă pe trupul ei.

— Ești o mică mincinoasă, am râs.

Ea se îmbufnă.

— De ce spui asta?

— Nu văd nici un semn în formă de căpșună… Mary.

Ea chicoti din nou și-mi zburli părul.

— M-am gândit eu că am reușit să-ți trezesc interesul îndeajuns încât să pornești în căutarea lui.

— Ai merita să te pedepsesc pentru asta.

— Cum?

— Las-o baltă. Probabil ți-ar face plăcere.

M-am ridicat de pe divan și am preparat o băutură, în vreme ce Mary se aranja. Mi-a luat paharul din mână și l-a golit dintr-o sorbire. Am întins

mâna să-mi iau pălăria, gata de plecare.

— Invitația pentru sâmbătă rămâne valabilă? am întrebat.

— Bineînțeles, se strâmbă ea. Și ai grijă, să nu întârzii.

În seara aceea am stat treaz până târziu, în compania unei lăzi de bere. Asemenea atleților într-o cursă, ne apropiam de ultima tură de stadion. Cu un pachet de țigări și cu berea la îndemână, mi-am tras fotoliul lângă geamul deschis și-am început să mă gândesc. Aveam deja trei cadavre, iar ucigașul era încă liber.

Am alcătuit în minte o listă a întrebărilor care nu-și găsiseră încă răspunsul. În primul rând, ce anume avea sau știa Jack astfel încât să merite să moară? Să fi fost vorba despre albumele acelea sau la mijloc era altceva? De ce a trebuit să moară Hal? Acesta plecase la bordel ca s-o ucidă pe Eileen, ca s-o amenințe sau ca s-o șantajeze? În cazul în care ucigașul era cineva pe care-l cunoșteam, cum reușise să intre fără ca eu să-l fi recunoscut? O mulțime de întrebări. Și o mulțime și mai mare de posibile răspunsuri. Care dintre ele era cel corect?

…Și George Kalecki. De ce devenise fugar? Dacă nu era amestecat, n-ar fi avut nici un motiv să fugă. De ce trăsese în mine? Doar fiindcă știa că vreau să-l ucid pe criminal? Posibil, chiar foarte probabil. Toate motivele indicau că el era cel pe care-l căutam.

Toți cei prezenți la petrecere ar fi avut ocazia să-l ucidă pe Jack. Cu motivul era, însă, altă mâncare de pește. Cine ar fi avut motive? Myrna. N-aș spune da, din rațiuni pur sentimentale.

Charlotte? La naiba, nu. Din nou, rațiuni sentimentale. În plus, profesia ei nu se potrivea deloc cu ideea de crimă. Era medic. Era prietenă cu Jack numai datorită problemelor Myrnei. Aici nu exista absolut nici o motivație.

Cum rămânea cu gemenele? Una era nimfomană, pe cealaltă nu avusesem încă ocazia s-o cunosc. Aveau o grămadă de bani și nici un fel de probleme despre care să fi aflat. Unde se potriveau ele în imaginea de ansamblu? Să fi avut Esther un motiv? Trebuia să aflu mai multe despre ea. Și, desigur, despre semnul din naștere în formă de căpșună. Să o fi respins Jack pe Mary? Posibil. Având în vedere firea ei, nu era exclus ca ea să se fi lăsat pradă patimii. Încercase să-l seducă pe Jack, fusese respinsă, iar ea se răzbunase ucigându-l. Dar, dacă așa se petrecuseră lucrurile, de ce să fi luat albumele?

Hal Kines. Mort.

Eileen Vickers. Moartă. În privința asta era prea târziu să se mai poată face ceva.

Era oare posibil să fi fost doi ucigași? Să-l fi ucis Hal pe Jack, apoi pe Eileen, fiind la rândul lui ucis, cu propria armă, în aceeași încăpere? Un scenariu tentant, doar că nu exista nici o urmă de luptă la locul faptei. Eileen era goală atunci când fusese ucisă. Se pregătise oare să primească un client și descoperise cu surprindere că acesta era fostul ei iubit? De ce? De ce? De ce?

Unde era ascuns adevărul despre toate acestea? Cine era făptașul? Soluția nu era de găsit nici în apartamentul lui Kalecki, nici acasă la Jack, dacă nu cumva priceperea mea în a găsi indicii nu mă înșelase.

Să fi fost oare cineva din afara acestui cerc strâmt?

La dracu'… Am terminat încă o sticlă de bere și-am așezat-o la picioarele mele. Mintea începuse să mi se moleșească, nu mai puteam gândi limpede. Mi-aș fi dorit să știu ce rol juca George Kalecki în toată povestea. Legătura lui cu întregul caz ar trebui să fie importantă. Mi se părea că următorul pas al anchetei era să-l găsesc pe Kalecki. Dacă Hal ar fi fost în viață…

M-am smuls din gânduri și mi-am tras o palmă pe picior. La naiba, cum puteam fi în halul ăsta de îngrămădit? Hal nu acționase aici, în oraș, ci la facultate. Dacă lăsase vreo urmă a faptelor sale, aceasta nu se putea afla decât acolo. Iar asta ar fi putut fi exact ceea ce-mi lipsea.

M-am îmbrăcat cât am putut de repede. Mi-am tras haina pe mine și mi-am pus un încărcător de rezervă în buzunar, apoi am sunat la garaj, cerând să-mi fie adusă mașina.

Era aproape miezul nopții. Un valet adormit trase mașina lângă bordură exact în clipa în care ieșeam din clădire. I-am îndesat o bancnotă de-un dolar în mână, am sărit la volan și-am demarat în trombă. Din fericire, la ora aceea târzie traficul era aproape inexistent. Am trecut pe roșu la câteva semafoare și am cotit apoi pe autostrada West Side, îndreptându-mă spre nord. În mod normal, drumul până în campusul universitar ar fi durat vreo trei ore, dar nu intenționam să pierd chiar atât de mult timp.

În două rânduri, câte-o mașină a poliției autostrăzii a ieșit din vreo parcare laterală și a pornit pe urmele mele, însă a rămas în urmă, nerezistând vitezei cu care goneam. M-am temut că aveau să comunice prin radio cu colegii aflați în fața mea și că aveam să mă trezesc în cale cu un

baraj menit să mă oprească, dar nu s-a întâmplat nimic de felul ăsta.

M-am luat după indicatoare și am ieșit de pe autostradă pe un drum de țară neîntreținut, cu atâtea gropi încât am fost nevoit să încetinesc. La trecerea în districtul vecin, însă, structura drumului s-a schimbat. Devenise pietruit și neted, așa că am început din nou să gonesc cu pedala apăsată până la refuz.

Packsdale se afla la cinci mile distanță. Conform panoului camerei de comerț de la intrarea în orășel, era o așezare cu treizeci de mii de locuitori, capitală a districtului. Măi-măi! Nu mi-a fost greu să găsesc campusul colegiului. Se afla pe culmea unui deal, la o milă și jumătate de oraș. Ici-colo se zărea câte-o lumină, probabil cele de pe coridoare. Am apăsat tare pe frână, exact la timp pentru un derapaj controlat pe o alee cu pietriș care urca vreo treizeci de metri spre o casă cu etaj cu aspect impresionant. Proprietarul fusese, pesemne, militar. De-a lungul aleii era înfipt un panou în negru și galben care anunța cu cine aveam să am de-a face: „Dl. Russell Hilbar, Decan”.

Ferestrele casei erau întunecate, dar asta nu m-a determinat să mă răzgândesc. Mi-am înfipt degetul în butonul soneriei și nu l-am mai ridicat până când în casă nu s-au aprins luminile și dinăuntru s-au auzit pași grăbiți apropiindu-se de ușă. Îmi deschise un valet, care, la vederea mea, rămase cu gura căscată. Își îmbrăcase jiletca peste o cămașă de noapte oferindu-mi cea mai ridicolă priveliște pe care îmi fusese vreodată dat să o admir. În loc să mă prezint și să aștept să fiu invitat înăuntru, l-am împins deoparte și am intrat, gata să dau pe spate un individ înalt, cu o mutră distinsă, îmbrăcat într-un halat maro închis.

— Ce înseamnă asta, domnule? Cine sunteți?

Mi-am fluturat legitimația, iar el a studiat-o atent, de la distanță.

— Sunt Mike Hammer, detectiv particular, din New York.

— Nu vi se pare că sunteți cam departe de jurisdicția dumneavoastră? se răsti el. Ce doriți de la mine?

— Ați avut un student pe nume Harold Kines, nu-i așa? Vreau să-i văd camera.

— Mi-e teamă că nu se poate. Poliția locală se ocupă de acest caz. Sunt convins că se descurcă singuri. Iar acum, dacă nu e cu supărare…

Nu l-am lăsat să-și termine propoziția.

— Ascultă aici, amice, i-am spus, împungându-l în piept cu degetul

arătător. Se prea poate ca, în acest moment, în campus să se afle un criminal în libertate. Iar dacă nu e încă un criminal, ar putea deveni, dacă nu-ți pui mintea la contribuție și nu-mi spui unde-i pot găsi camera. Iar dacă nu-mi spui, am adăugat, am să te pocnesc atât de tare încât o să-ți împrăștii măruntaiele în toată încăperea asta!

Russell Hilbar făcu un pas înapoi și se rezemă de spătarul unui scaun. Pălise și părea gata să leșine.

— N-am crezut niciodată că… bâigui el. Camera domnului Kines e la parter, în aripa de est. Numărul camerei e 107, e chiar în colțul dinspre sud-est al clădirii. Dar cei de la poliția locală au sigilat-o până la închiderea anchetei și nu am cheia.

— La naiba cu poliția locală! O să mă descurc. Stinge luminile și nu ieși din casă. Și să nu te-atingi de telefon!

— Dar studenții… Cum au să…?

— Mă descurc eu cu studenții, i-am spus, în timp ce închideam ușa în urma mea.

Ajuns afară, m-am orientat, încercând să mă lămuresc care era aripa de est. Am ajuns la concluzia că o clădire mai scundă, dreptunghiulară, era căminul studențesc. Nu mă înșelasem. Iarba deasă estompa sunetele pașilor mei. M-am apropiat tiptil de clădirea respectivă. M-am rugat în gând să nu mă fi înșelat și să nu fi ajuns prea târziu. Pe cât posibil, am rămas în umbră, înaintând de-a lungul gardului viu plantat lângă zid.

Fereastra era înaltă, cam la înălțimea umărului meu. Mi-am lipit urechea de geam, dar n-am reușit să detectez nici un sunet, așa că am decis să-mi asum riscul. Mi-am vârât degetele sub marginea geamului și am împins în sus. Geamul lunecă lin, fără vreun sunet. Mi-am luat avânt și, dintr-un salt, am fost pe pervaz, iar de-acolo am alunecat pe burtă, în încăpere.

Căderea asta mi-a salvat viața. Două împușcături au răsunat dinspre colțul încăperii. Proiectilele au lovit fereastra, care s-a făcut țăndări, iar așchii de lemn mi-au împroșcat fața. Timp de o fracțiune de secundă, încăperea a fost luminată de lucirea roșiatică a focurilor de armă.

Mâna mi s-a strecurat fulgerător sub haină și am apucat arma. Am tras aproape concomitent cu celălalt, apăsând de trei ori pe trăgaci, în succesiune rapidă. Am simțit o arsură în coaste și ceva smucindu-mi haina. Din capătul celălalt al încăperii a mai venit un foc, dar nu era îndreptat spre

mine. Glonțul s-a înfipt în pardoseală, iar cel care a tras s-a prăbușit, la rândul său.

De data asta nu mi-am mai asumat nici un risc. Am traversat dintr-un salt distanța care ne despărțea și am aterizat deasupra trupului inert. Am lovit cu piciorul arma și-am auzit-o lunecând într-o parte, pe podea. Abia apoi am aprins lumina.

George Kalecki era mort. Cele trei focuri trase de mine îl nimeriseră în piept, de jur împrejurul inimii. Avusese însă timp să facă ceea ce-și propusese: într-un colț al camerei, într-o cutie verde de tablă, mai fumega încă o grămăjoară de cenușă.

Capitolul 11

În clipa următoare se auziră bătăi furioase în ușă și un vacarm de voci.

— Valea de la ușă și țineți-vă gura! le-am strigat.

— Cine-i acolo? întrebă o voce.

— Unchiu-tău Charlie! i-am replicat Acum gata cu gălăgia. Chemați-l pe decan aici imediat și spuneți-i să sune la poliție!

— Păziți fereastra, băieți! răcni vocea de adineauri. Ușa e închisă așa că probabil a intrat pe-acolo. Așa, Duke, ia și pușca! Nu putem ști cine e individul.

Studenți nebuni! Dacă vreunul dintre ei, mai nevricos, punea mâna pe pușca de care pomenise, eram mort. Mi-am scos capul pe geam chiar când patru dintre ei soseau în goană, de după colțul clădirii. Văzându-mă, s-au oprit brusc, stârnind un norișor de praf. I-am făcut semn puștiului aflat în capul grupului, cel care ținea în mână o pușcă calibrul 22 cu repetiție.

— Tu! Vino-ncoa!

Se apropie de fereastră ținând pușca ațintită în față, de parcă s-ar fi pregătit să împungă pe careva cu baioneta. Era mort de spaimă. Mi-am scos insigna și i-am băgat-o sub nas.

— Vezi insigna asta? i-am spus. Sunt polițist. New York. Nu vă amestecați în ceva ce nu vă privește. Dacă vrei să faci ceva util, organizează un grup care să patruleze în jurul campusului și care să nu lase pe nimeni să iasă de aici până nu sosește poliția. Ai priceput?

Puștiul a încuviințat din cap, entuziasmat. Se bucura că avea un motiv să o șteargă de acolo. În clipa următoare dădea ordine în gura mare colegilor săi. Avea stofă de militar.

Decanul și-a făcut apariția în fugă, gâfâind ca o gloabă bolnavă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă, cu răsuflarea tăiată.

— Tocmai am împușcat un individ. Cheamă poliția și asigură-te că studenții stau departe de locul ăsta.

Își luă tălpășița cu vioiciunea unei turme de țestoase, lăsându-mă singur. Doar vocile animate de dincolo de ușă îmi țineau companie. Aveam ceva de făcut și trebuia să termin înainte ca țărănoii de la poliția locală să debarce.

L-am lăsat pe George să zacă acolo unde căzuse. În schimb, i-am studiat arma. Era un revolver calibrul 45, la fel ca al meu; de fapt, era chiar cel pe care-l descoperisem în valiza lui, am recunoscut o zgârietură pe partea inferioară a patului armei.

Cutia verde de tablă a fost următoarea pe care am studiat-o. Am răscolit cu băgare de seamă cenușa, încercând să-mi dau seama ce anume arsese acolo. La fundul cutiei am găsit coperta înnegrită a unui carnețel, care însă s-a prefăcut în pulbere atunci când am atins-o. Cenușa asta rezultase din arderea uneia sau a mai multor cărți sau agende. Aș fi dat un milion de dolari să aflu ce conținuseră.

Nu era nimic lizibil, într-atât de temeinic le arsese George. Am aruncat o privire pe podea, în jurul locului de unde luasem cutia. Erau câteva urme de cenușă și acolo. Între acestea, o bucată de hârtie pe care puteau fi încă văzute niște șiruri de cifre. M-am întrebat cum reușise să ascundă lumina flăcărilor. Din exterior, ar fi luminat încăperea la fel de mult ca becul din tavan.

Am aflat câteva clipe mai târziu. Pe jos, ceva mai încolo, era un preș. L-am întors pe cealaltă parte și am descoperit că era înnegrit de fum. Pe țesătura pârlită rămăsese lipită o jumătate dintr-o foaie de hârtie. Ar fi fost dovada perfectă într-un proces de omucidere. De acolo reieșea că George fusese cel care apăsase pe trăgaci într-un caz de crimă și se preciza chiar și locul unde puteau fi găsite dovezile în acest sens: într-o cutie de valori de la o bancă din centru. Erau notate acolo chiar și numărul cutiei de valori și cifrul de deschidere. Cheia cutiei era în grija unuia dintre funcționarii băncii.

Așadar, George fusese un ucigaș. Dintotdeauna mă gândisem că nu se dădea în lături de la așa ceva în vremurile de odinioară. Acum aveam și dovada, care justifica pe deplin și legitima apărare în care mă aflasem împușcându-l. Am introdus bucata de hârtie pe jumătate arsă într-un pliculeț pe care-l aveam la mine pentru astfel de cazuri, mi-am scris adresa și numele pe el și i-am lipit un timbru.

De data asta, am folosit ușa. Am deschis-o, rupând sigiliul cu o lovitură de umăr și a fost cât pe ce să răstorn un grup de juni curioși. I-am fugărit și am căutat din priviri o cutie poștală. Am găsit-o la capătul coridorului. Am vârât plicul prin fantă și m-am întors în cameră să aștept sosirea polițiștilor.

Lucrurile începeau să se lege. Până acum crezusem că George Kalecki era marele șef al rețelei, dar iată că se dovedea că nu fusese decât o mică rotiță dintr-un angrenaj. Tartorul fusese, de fapt, Hal Kines. Metodele sale de acțiune erau la fel de subtile ca acelea pe care le folosea pentru a-și recruta fetele. Mai întâi, căuta indivizi cu un trecut dubios, în cazul cărora știa că nu avea să-i fie greu să obțină dovezi compromițătoare. De îndată ce-și aduna informațiile, le prezenta respectivului individ, probabil sub forma unor copii, și îl determina astfel să lucreze pentru el. Eram convins că, dacă am fi știut ce scria în hârtiile arse de Kalecki, am fi putut destrăma, om cu om, cea mai jegoasă rețea interlopă din lume.

Era prea târziu acum, dar aveam măcar un punct de plecare. Poate că aveam să găsesc copii ale agendelor lui Kines în cutia de valori, dar mă cam îndoiam că urma să dea peste mine norocul ăsta. Cel mai probabil, Hal păstra dovezile care îi priveau pe diverși indivizi în cutii de valori separate. În felul ăsta, dacă voia să strângă cu ușa pe vreunul dintre oamenii săi, putea să trimită poliției un denunț pentru investigarea unui singur individ, în vreme ce restul erau lăsați în pace. Tipul gândise temeinic sistemul, pe termen lung.

Mă simțeam bine fiindcă reușisem să-l scot din joc pe Kalecki, deși nu pe el îl voiam. Dacă mai continua așa, până la urmă n-avea să mai rămână nici un suspect. Cu siguranță ucigașul fusese cineva din afară, nu se putea altfel. Cineva pe care-l cunoșteau, poate, doar cei care erau deja morți.

Poliția locală își făcu apariția cu o zarvă demnă de un discurs inaugural al președintelui. Șeful, un fermier rubicond și roșu la față, năvăli în încăpere cu mâna pe un revolver și mă declară arestat pe loc. Două minute mai târziu, după o demonstrație de dat din mâini, răcnit și înghiontit de care nu mă crezusem în stare, se retrase la fel de repede precum venise și proclamă dez-arestarea mea. Pentru a-i menaja orgoliul rănit, i-am dat voie să-mi inspecteze permisul de portarmă, legitimația de detectiv particular și alte câteva acte de identificare.

I-am îngăduit, de asemenea, să asculte convorbirea mea cu Pat. Polițiștii locali nu prea respectă autoritățile din afara zonei lor de jurisdicție. De cum ajunse la telefon, Pat amenință că avea să îi telefoneze guvernatorului dacă poliția locală refuza să colaboreze cu mine. I-am dat apoi câteva detalii, îndeajuns încât să-i dau de lucru pentru o vreme, apoi am pornit înapoi spre New York.

La întoarcere nu m-am mai grăbit la fel de tare. Era deja dimineață atunci când am oprit în fața sediului poliției și am urcat în biroul lui Pat. Abia îmi mai țineam ochii deschiși. Însă Pat mă aștepta nerăbdător. I-am descris în detaliu schimbul de focuri, cât de repede am putut, iar el a trimis imediat o mașină cu o echipă la fața locului, pentru a face fotografii și a cerceta rămășițele arse din cutie, în speranța că, poate-poate, aveau să mai poată recupera ceva.

Nu prea aveam chef să merg acasă, așa că am sunat-o pe Charlotte. Se trezise deja și tocmai se îmbrăca pentru o ședință de terapie programată devreme.

— Mai poți rămâne acasă încă un pic, până ajung acolo? am întrebat-o.

— Sigur că da. Vino repede, abia aștept să-mi povestești ce s-a întâmplat!

— Ajung în cincisprezece minute, i-am mai spus înainte să închid.

Până la urmă sfertul meu de oră se preschimbă în treizeci de minute. Charlotte era în pragul ușii, în vreme ce menajera, Kathy, era ocupată să șteargă praful. Charlotte îmi luă pălăria și haina, iar eu m-am îndreptat spre cea mai apropiată canapea. M-am trântit, răsuflând ușurat, iar ea s-a aplecat să mă sărute. Abia dac-am avut energia să-i răspundă la sărut. S-a așezat lângă mine și i-am povestit tot. Charlotte se pricepea să asculte. Când am terminat, mi-a mângâiat fruntea și obrajii.

— Pot să te ajut cu ceva? m-a întrebat.

— Da. Spune-mi cum definești o nimfomană.

— Aha! Deci ai vizitat-o din nou? exclamă ea, indignată.

— Din motive profesionale, draga mea.

M-am întrebat în sinea mea când o să fiu în stare să nu mai folosesc replica asta.

Charlotte râse.

— E-n regulă. Înțeleg. Cât despre întrebarea ta, să știi că există două tipuri de nimfomanie; cea dezvoltată din cauza mediului înconjurător și cea înnăscută. Unele persoane sunt pur și simplu hipersexuale din pricina unor probleme cu glandele. În alte cazuri, poate fi vorba despre niște copii a căror sexualitate a fost reprimată în copilărie și care, atunci când devin adulți, iar restricțiile absurde dispar, își fac de cap. De ce vrei să știi?

Am evitat să-i răspund și i-am replicat cu o altă întrebare:

— O femeie care e nimfomană din motive emoționale poate să devină

și agresivă?

— Adică dacă ar putea ucide, ca urmare a supraîncărcării emoționale? Aș spune, din capul locului, că răspunsul e negativ. Persoana în cauză va găsi un debușeu mai la îndemână pentru a-și canaliza emoțiile.

— Ca de exemplu? am insistat.

— Ei bine, dacă o nimfomană investește emoțional enorm într-o persoană, fiind ulterior respinsă, nu-l va ucide pe cel care a refuzat-o, ci pur și simplu va găsi pe altcineva, mai dispus să se implice emoțional. E mai rapid și, bineînțeles, mai eficient. Dacă s-a simțit cumva umilită în urma respingerii, noua cucerire îi va restaura orgoliul.

Înțelesesem explicațiile primite, dar mai aveam o nelămurire.

— E oare cu putință ca ambele surori să fie nimfomane?

Charlotte îmi răspunse cu râsul ei adorabil.

— Ar fi posibil, dar nu așa merg lucrurile, în general. Vezi tu, eu le cunosc îndeajuns de bine. Nu foarte bine, dar suficient încât să le pot evalua caracterul. Mary e fără speranță. Și îi place așa cum e. Aș îndrăzni să afirm că se distrează mult mai mult decât sora ei, dar Esther a fost martora prea multor escapade de-ale ei și a trebuit să o ajute adesea să iasă din diverse încurcături, așa încât are tendința de a se feri de poveștile de amor. Esther e o persoană atrăgătoare. E la fel ca sora ei, doar că nu-i înnebunită după bărbați. Atunci când întâlnește un bărbat, Esther îl tratează absolut firesc.

— Va trebui să o întâlnesc, am spus, somnoros. Apropo, mergi și tu la moșia lor în weekendul ăsta?

— Bineînțeles, Mary m-a invitat. Am să ajung ceva mai târziu, dar voi fi acolo pentru a asista la partida de tenis. Din păcate, va trebui să mă întorc imediat după aceea. Vii și tu?

— Da. Am promis c-o aduc și pe Myrna. De fapt, va trebui să o sun și să o anunț că mergem împreună.

— Perfect.

Acesta a fost ultimul cuvânt pe care l-am mai auzit, căci m-am cufundat într-un somn mai adânc decât oceanul.

Când m-am trezit, m-am uitat deîndată la ceas. Era aproape patru după-amiaza. Kathy mă auzi mișcându-mă prin cameră și își făcu apariția, purtând o tavă cu o omletă cu șuncă și o carafă de cafea.

— Iaca și micu' dejun al dumitale, Mistah Hammah. Don'șoara Charlotte mi-a dat sarcină să am grijă mare de dumneata până ce se întoarce

dumneaei acasă.

Kathy mă mai servi cu un zâmbet larg care-i dezveli dantura albă, apoi ieși, lăsând tava pe masă.

Am devorat omleta și am dat pe gât trei căni de cafea. Apoi i-am telefonat Myrnei, iar ea mi-a spus că puteam să trec să o iau în jurul orei zece, sâmbătă. Am închis și m-am apucat să cercetez rafturile bibliotecii ca să-mi găsesc ceva de citit în timp ce așteptam. Citisem mare parte dintre cărțile de ficțiune din biblioteca Charlottei, așa că mi-am aruncat un ochi și la rafturile cu cărți de specialitate. Una dintre ele era o bijuterie numită *Hipnoza ca tratament pentru bolile mintale.* Am răsfoit-o. Prea multă vorbărie. Era detaliată procedura prin care unui pacient îi putea fi indusă starea de relaxare și apoi hipnoza și sugera diverse modalități de tratament. În felul acesta pacientul putea ulterior să-și urmeze schema de tratament și de unul singur.

Ar fi fost o șmecherie utilă, dacă aș fi avut cum să învăț să o practic. Mi-am imaginat cum ar fi fost să pun ochii pe o tipă drăguță, iar apoi… Hmm, implicațiile erau sordide. Și apoi, nu eram chiar atât de disperat. Am ales o altă carte, una cu o mulțime de ilustrații. Asta era intitulată *Psihologia căsătoriei.* Frate, era o nebunie! Dacă n-ar fi fost scrisă într-un limbaj mult prea tehnic, chiar mi-ar fi făcut plăcere să o citesc. Mi-aș fi dorit ca astfel de cărți să fie scrise și pe limba omului de rând.

Charlotte reveni pe când ajunsesem la ultimul capitol. Îmi luă cartea din mâini și văzu ce citeam.

— Te documentezi cu gândul la cineva anume? mă întrebă ea.

I-am răspuns cu un rânjet tâmp.

— Cel mai bine e să mă lămuresc cum stau lucrurile câtă vreme încă mai pot să o fac. Nu pot să promit c-am să mai rezist prea mult.

Mă sărută, apoi îmi prepară un whisky cu sifon. L-am dat pe gât, apoi am rugat-o pe Kathy să-mi aducă haina și pălăria. Charlotte păru dezamăgită de graba mea.

— Chiar trebuie să pleci atât de devreme? Credeam că rămâi la cină.

— Nu în seara asta, iubito. Am să-i dau de lucru croitorului meu și-aș vrea să mă împrospătez nițel. Presupun că n-ai lame de bărbierit p-aici…

I-am arătat apoi gaura pe care glonțul lui Kalecki o făcuse în pulpana hainei mele. Charlotte păli, realizând cât de aproape fusese să mă nimerească.

— Ești rănit, Mike?

— La naiba, nu. Am simțit arsura glonțului în coaste, dar nici măcar nu m-a zgâriat.

Mi-am tras în sus cămașa ca să-i arăt, apoi m-am îmbrăcat. Tocmai atunci, telefonul începu să sune și ea ridică receptorul.

Se încruntă ascultându-și interlocutorul, apoi rosti:

— Ești sigur? E-n regulă, am să mă interesez.

După ce a așezat receptorul în furcă am întrebat-o ce se întâmplase.

— E vorba de un client. A răspuns cum trebuia la tratament, apoi a recăzut în starea inițială. Cred că am să-i prescriu un sedativ și am să îl consult mâine dimineață.

Se îndreptă spre birou.

— Eu o să plec acum. Poate ne vedem mai târziu. Deocamdată, aș vrea să mă tund, înainte să mă apuc de orice altceva.

— Foarte bine, dragule, îmi spuse, apropiindu-se și îmbrățișându-mă. E o frizerie chiar aici la colț.

— Aș putea merge acolo, n-am preferințe, i-am răspuns, printre săruturi.

— Să te grăbești să te întorci, Mike.

— Fii convinsă că așa am să fac.

Din fericire, frizerul era liber. Un tip tocmai se ridica de pe scaun atunci când am intrat. Mi-am atârnat haina pe cuier și i-am luat locul.

— Tunde-mă, i-am spus frizerului.

După ce s-a holbat nițel la pistolul meu, frizerul mi-a pus pelerina și a trecut la treabă. Cincisprezece minute mai târziu, ieșeam din frizerie mai ferchеș decât un fante de pe bulevard. Am urcat în rabla mea și am pornit către Broadway.

Am auzit sirenele, dar n-am știut că erau Pat cu echipa lui până când mașina de poliție nu m-a depășit cu toată viteza și l-am văzut prin geamul portierei. Era prea preocupat ca să mă observe. Mașina de poliție a traversat intersecția în vreme ce un polițist a oprit traficul de pe strada laterală. Mult mai în față, o altă mașină de poliție cu sirenele pornite îi croia pârtie printre vehiculele care se dădeau la o parte din calea ei.

A fost mai degrabă o bănuială, de același fel cu aceea care mă pusese pe urmele lui George Kalecki. Și aceasta se dovedi de bun augur, dar de asta aveam să-mi dau seama mai târziu. De îndată ce polițistul de la colț ne

făcu semn să ne continuăm drumul, am țâșnit înainte, urmând vacarmul creat de sirenele polițiștilor. Am cotit pe Lexington Avenue și, în depărtare, am văzut mașina în care se afla Pat trecând de pe o bandă pe alta; apoi a încetinit și am apucat s-o văd dispărând pe o stradă laterală.

De data asta a trebuit să parchez cu o stradă mai încolo. Câte-o mașină de poliție bloca traficul la ambele capete ale străzii cu pricina. I-am arătat legitimația și insigna polițistului de la colțul străzii. Acesta m-a lăsat să trec și m-am grăbit să mă strecor prin micul grup de oameni adunat în fața unei farmacii. Pat se afla acolo, împreună cu, se pare, întreaga secție de criminalistică. L-am salutat din cap pe Pat, urmărindu-i privirea până am ajuns la silueta prăvălită pe trotuar. Sângele se revărsase din unica gaură făcută de glonț în spatele victimei, îmbibând haina ponosită și colorând-o într-o nuanță închisă de maro. Pat îmi dădu permisiunea să mă apropii și i-am întors fața, pentru a vedea cine era cel ucis.

Am fluierat uimit. Bobo Hopper n-avea să mai crească albine de-acum încolo.

Pat arătă spre cadavru.

— Îl cunoșteai?

— Da, am încuviințat. Îl știam bine. Îl cheamă Hopper, Bobo Hopper. Un băiat tare de treabă, chiar dacă era cam încet la minte. N-a făcut nimănui vreun rău în viața lui. A fost unul dintre agenții de pariuri ai lui Kalecki.

— A fost împușcat cu o armă de calibrul 45, Mike.

— Poftim?! am izbucnit.

— Mai e ceva. Acum avem de-a face și cu droguri. Vino încoa'!

Pat mă conduse în interiorul farmaciei, unde farmacistul, un tip mărunțel și dolofan, ținea piept unui pluton de polițiști, condus de un individ solid, îmbrăcat într-un costum bleumarin. Îl cunoșteam, poate chiar mai bine decât mi-aș fi dorit. Nu putea să mă suporte, de când îi suflasem de sub nas un caz important. Era inspectorul Daly, de la Narcotice.

Daly se întoarse spre mine.

— Ce cauți aici? vru el să afle.

— Același lucru pe care-l cauți și tu, din câte îmi pot da seama.

— În cazul ăsta, poți să te-apuci să faci pași încă din clipa asta. Nu vreau să-și bage nasul nici un privat în treburile mele. Hai, valea!

— O clipă, inspectore.

Pat intervenise pe tonul acela care impune atenția celor din jur. Daly îl

respecta pe Pat. Erau soiuri diferite de polițiști. Daly avansase greu, treaptă cu treaptă, în vreme ce Pat avusese parte de promovări fulger, datorită abordării științifice pe care o practica în cazurile de crimă. Însă, deși preferau metodologii diferite, Daly avea onestitatea de a-i recunoaște meritele lui Pat și era dispus să-i dea ascultare.

— Mike are un motiv special pentru a fi interesat de acest caz, continuă Pat. Datorită lui am ajuns atât de departe. Aș vrea să fie la curent cu ce se întâmplă, în continuare.

Daly mă privi o vreme, încruntat, apoi ridică din umerii lui lați.

— E în regulă, n-are decât să rămână, din partea mea. Dar bagă de seamă, de data asta să nu ascunzi vreo probă, se răsti el la mine.

Ultima dată când fusesem implicat într-un caz la care lucrase și el fusesem nevoit să păstrez pentru mine ce aflasem, dar ascunderea dovezilor avusese drept rezultat arestarea unui traficant de droguri important pe care, altminteri, n-am fi putut pune mâna. Daly nu uitase însă acea întâmplare.

Șeful de la Narcotice își reluă răcnetele la adresa sărmanului farmacist, iar de data asta am putut să aud fiecare cuvințel:

— Ia-o de la capăt. Povestește-mi tot și încearcă să-ți mai amintești și altceva!

Hărțuit până când ajunsese să nu mai știe nici cum îl cheamă, farmacistul își frângea mâinile, privind de la un chip la altul în mulțimea de polițiști din fața lui. Probabil că Pat afișa cea mai blândă expresie, căci acestuia alese omul să i se adreseze:

— Nu făceam nimic special. Mă rog, cred că măturam sub tejghea. Atâta tot. Omul ăsta a intrat și mi-a spus să-i prepar o rețetă. Părea tare îngrijorat. Mi-a întins o cutie stricată care n-avea nimic scris pe capac. Mi-a spus apoi că-și va pierde slujba și nimeni nu o să mai aibă încredere în el dacă nu-i pot prepara rețeta. Atunci a scăpat cutia și un trecător a călcat pe ea și tot ceea ce conținea s-a împrăștiat pe trotuar. Din cutia strivită s-a revărsat un praf alb. Am luat cutia cu mine și m-am dus în spate. Am gustat-o și apoi am testat substanța. Eram deja aproape sigur ce era, dar tot am dus testul până la capăt și a ieșit pozitiv. Heroină. Mi-am spus că nu se poate una ca asta și, ca oricare bun cetățean, am telefonat la poliție. Mi-au spus să nu-l las să plece, să îl țin de vorbă, dar de unde puteam eu să știu că nu e vreun gangster și nu o să mă împuște?

Ajungând în acest punct cu povestea, mărunțelul se înfioră, ezitând o

clipă înainte să continue.

— Am familie… Am încercat să trag de timp, dar tipul mi-a spus să mă grăbesc și și-a băgat mâna în buzunar. M-am gândit că poate are un pistol acolo. Ce era să fac? Am umplut o altă cutie cu acid boric, i-am cerut un dolar și a plecat. Am ieșit și eu de după tejghea, să văd încotro avea să o apuce, dar, înainte să fi ajuns la ușă, l-am văzut cum s-a prăbușit pe trotuar. A fost împușcat. Era mort de-a binelea. Am sunat la poliție, apoi ați venit dumneavoastră.

— Ai văzut pe cineva plecând în fugă? întrebă Pat.

El clătină din cap.

— Nu era nimeni. La ora asta nu prea iese lumea, strada era pustie.

— Ai auzit împușcătura?

— Nu. Asta chiar n-am înțeles-o. Eram prea speriat. Am văzut sângele care i se scurgea din rană și-am fugit înapoi înăuntru.

Pat își mângâie bărbia, reflectând.

— Dar vreo mașină? N-a trecut nici una în momentele alea?

Mărunțelul cel dolofan își miji ochii și se încruntă, gândindu-se. Vru să spună ceva, apoi se opri, apoi reluă, cu mai multă încredere de data asta:

— Ba da, acuma că mi-ați amintit… Mi se pare că a trecut una chiar înainte. Da, acum sunt sigur.

Din acest moment a început să turuie.

— Mergea foarte încet, de parcă tocmai demarase. A trecut prin dreptul farmaciei, apoi, pe când am ieșit, dispăruse. Nici măcar nu m-am mai uitat în urma ei, într-atât de tare m-am speriat.

Daly își însărcinase un om să noteze tot ce spunea farmacistul. Eu și Pat auzisem însă destul. Am cercetat cadavrul și am aproximat direcția din care venise glonțul. Judecând după poziția în care zăcea, ucigașul din mașină se îndrepta, cel mai probabil, spre strada Kensington în momentul în care apăsase pe trăgaci. Cutia cu acid boric, acum înroșită de sânge, se afla sub mâna lui Bobo. I-am pipăit buzunarele; erau goale. În portofel n-avea decât opt dolari și o legitimație de la bibliotecă. Din buzunarul interior i-am scos o broșură despre creșterea albinelor.

— Cred că a folosit un amortizor, observă Pat. Aș pune pariu zece la unu că avem de-a face cu aceeași armă.

— N-aș paria împotriva ta, am fost eu de acord.

— Și ce putem deduce din asta, Mike?

— Sincer, habar n-am. Dacă George Kalecki ar fi fost în viață, asta l-ar fi implicat și mai mult. Mai întâi prostituție, acum droguri… Desigur, admițând că Bobo mai lucra încă pentru Kalecki. El susținea că nu mai lucrează pentru Kalecki și l-am crezut. L-am considerat prea slab de minte ca să fie capabil să mintă. Acum nu mai sunt așa de sigur.

Am privit amândoi cadavrul o vreme, în tăcere, apoi am pornit împreună de-a lungul străzii. Mi-a venit în minte ceva.

— Pat.

— Mda?

— Mai ții minte când George Kalecki susținea că s-a tras asupra lui și a încercat să dea vina pe mine?

— Da. Ce-i cu asta?

— Arma cu care s-a tras a fost a ucigașului. A celui pe care-l căutăm. De ce? Poți să-mi dai un motiv? Kalecki se afla acolo cu un scop și s-a mutat apoi în centru ca să se protejeze. Asta trebuie să aflăm: de ce s-a tras asupra lui Kalecki.

— Asta nu va fi prea ușor de aflat, Mike. Singurii care ne-ar putea lămuri sunt morți.

Am rânjit.

— Nu chiar toți. Mai e cineva: ucigașul. El știe de ce. Ai ceva anume de făcut acum?

— Nimic ce n-ar putea fi amânat. Cazul de față va fi în parohia lui Daly o vreme de-acum încolo. De ce mă-ntrebi?

L-am luat de braț și l-am condus după colț, unde îmi lăsasem mașina. Am urcat și-am pornit către apartamentul meu.

Poștașul tocmai sosise atunci când am ajuns. Mi-am descuiat cutia poștală și am scos de-acolo plicul pe care mi-l trimisesem de la colegiu. L-am desfăcut și i-am explicat lui Pat că fusesem nevoit să procedez așa pentru ca bucata de hârtie pe jumătate arsă să nu ajungă în mâinile polițiștilor locali, iar el fu de acord că procedasem corect.

Pat știa ce avea de făcut în continuare. Trei apeluri telefonice fură de ajuns pentru ca, în momentul în care am ajuns la bancă, paznicul de la intrare să ne conducă direct în biroul directorului. Între timp, acesta primise deja, prin telefon, ordinul judecătoresc care ne permitea să inspectăm conținutul unei anumite cutii de valori, cea al cărei număr figura pe hârtia pe jumătate arsă pe care o găsisem.

Totul era acolo, în cutie. Destule dovezi încât George Kalecki să fie spânzurat, și nu o dată, ci de mai multe ori. Acum eram de-a dreptul mulțumit că-i făcusem felul. Individul era un șobolan cu acte-n regulă. Era amestecat în chiar mai multe mizerii decât aș fi putut bănui. Cutia de valori conținea fotocopii ale unor cecuri, scrisori, câteva documente în original; destule dovezi care ar fi fost suficiente pentru a-l condamna pe Kalecki pentru fiecare infracțiune posibilă din spectrul prostituției și proxenetismului, plus încă vreo câteva noi. Nimic altceva însă. Acolo unde se afla acum, Kalecki nu avea însă nevoie de un tribunal. Hal Kines îl îmbrobodise bine de tot, astfel încât ar fi sfârșit pe scaunul electric dacă încerca să-l tragă pe sfoară.

Pat parcurse întregul material de două ori, apoi mătură întreg conținutul cutiei de valori într-un plic uriaș, semnă hârtiile necesare pentru cei de la bancă și ieși. Când am ajuns afară, l-am întrebat:

— Ce ai de gând să faci cu toată mizeria asta?

— Am s-o studiez amănunțit. Poate c-am să reușesc să descopăr cine a emis cecurile, deși sunt la purtător și nesemnate. Dar tu? Încotro?

— Cred c-am să o iau spre casă, cum mă gândeam la început. De ce, ai altă propunere?

Pat râse.

— Vezi tu, mă gândeam că s-ar putea să-mi ascunzi câte ceva din ce ai aflat, așa că nu intenționam să-ți spun despre asta, dar, fiindcă ai dat cărțile pe față, am să-ți dezvălui și eu ceva.

Scoase din buzunar un carnețel și-l deschise.

— Uite niște nume: Henry Strebhouse, Carmen Silby, Thelma B. Duval, Virginia R. Reims, Conrad Stevens. Ce știi despre ei?

Pat se opri și ridică ochii, așteptându-mi reacția.

— Strebhouse și Stevens au avut parte de stagii la mititica, am spus. Pe ceilalți nu-i știu. Cred c-am văzut numele don'șoarei Duval prin ziare, la rubrica mondenă.

— Așa e, l-ai văzut. Văd că nu te descurci, așa că am să-ți spun eu. Toți ăștia sunt, la ora actuală, internați în sanatorii publice sau private. Dependență de droguri.

— Drăguț, am mustăcit eu. Cum s-a aflat despre ei?

— Brigada de moravuri a făcut un raport.

— Da, bănuiam c-ar putea fi vorba de așa ceva, dar interesant mi se

pare că n-a apărut nimic prin ziare. Ah, ia stai, m-am prins: încă nu s-a descoperit cine era furnizorul, nu-i așa? Care-i șmecheria?

Pat mă răsplăti cu un rânjet strâmb.

— Asta ar vrea și Daly să afle. Nici unul dintre ei nu e dispus să spună cine îi aprovizionează, nici măcar sub amenințarea cu închisoarea. Din păcate pentru noi, unii dintre ei au relații la nivel înalt, așa că nu putem încerca să le smulgem informații prin metode forte. Tot ce am reușit să aflăm e că marfa le era livrată de un individ mărunțel și nu prea inteligent, care habar nu avea ce transporta.

— Bobo! am exclamat eu.

— Exact. Ei ar putea să-l identifice, dacă vor vrea. Dar e posibil ca vestea morții lui să-i facă, dimpotrivă, să-și țină gura mai abitir ca înainte.

— La naiba, iar câtă vreme se află la dezintoxicare nu pot fi presați să spună mai multe. Avem mâinile legate, se pare. Există o legătură, Pat, trebuie să existe una. Uite cum se leagă toate! La prima vedere, cazul pare să fie în ceață, dar nu e. Bobo și Kalecki… Kalecki și Hal Kines… Hal și Eileen… Eileen și Jack. Fie am dat de o rețea foarte extinsă, fie am fost martorii unei reacții în lanț. Jack a descoperit un fir, iar ucigașul a trebuit să se descotorosească de el. Dar ucigașul mai avea și altele de ascuns. Așa a început un cerc vicios. Frate, chiar că am dat peste ceva mare!

— Exact cum spui. Iar noi ne aflăm taman la mijloc. Ce facem mai departe?

— Habar n-am, Pat. Văd o oarecare luminiță, anumite piese încep să se așeze la locurile lor.

— Care piese?

— Prefer să nu intru în detalii. Mărunțișuri. Nu indică nimic special, dar mă conving că ucigașul a avut o motivație foarte puternică.

— Așadar, încă ne întrecem, Mike?

— Bineînțeles! Cred că suntem pe ultima sută de metri, dar terenul a devenit alunecos și ne întârzie. Va trebui să ne târâm până aproape de linia de sosire, înaintea sprintului final. N-ai să mi-o iei înainte, Pat! am rânjit.

— Vrei să punem pariu? Care-i miza?

— O cină cu o friptură strașnică.

— Așa să fie!

Ne-am despărțit. El a luat un taxi înapoi spre birou, eu m-am dus acasă. Am urcat și, pe când îmi scoteam pantalonii, mi-am dat seama că-mi lipsea

portofelul. Frumos! Aveam vreo două sute de dolari acolo și nu-mi puteam permite să-i pierd. Mi-am îmbrăcat la loc pantalonii și-am coborât înapoi la mașină. Nu era nici acolo. M-am gândit puțin. Să-l fi uitat la frizer? Nu, acolo plătisem cu niște mărunțiș pe care-l avusesem în buzunarul lateral. La naiba!

Am urcat în mașină, am întors și-am pornit spre sud, spre apartamentul Charlottei. Ușa de la intrare era deschisă, așa că am intrat și am urcat. Am sunat de două ori la ușă, dar nu mi-a răspuns nimeni. Era cineva acasă, căci auzeam o voce fredonând *Swanee River*. Am bătut și, în sfârșit, mi-a deschis Kathy.

— Ce se întâmplă? S-a stricat soneria? am întrebat-o.

— Cre'că da, Mistah Hammah. Așa cred. Da' intrați, intrați!

Abia intrasem, când Charlotte veni în fugă să mă întâmpine. Purta un halat pătat și o pereche de mănuși de cauciuc.

— Bună, iubitule, îmi zâmbi ea. Da' știu că te-ai grăbit să te întorci. Bun, bun, bun!

Își încolăci brațele în jurul gâtului meu și își lăsă capul pe spate, așteptând un sărut. Kathy rămăsese locului și ne privea încântată, zâmbind cu toți dinții.

— Du-te! i-am spus, rânjind.

Kathy își întoarse spatele, într-un acces de discreție, ca s-o pot săruta pe șefa ei. Charlotte oftă și își lăsă capul pe pieptul meu.

— De data asta ai de gând să rămâi?

— Nu.

— Dar… de ce nu? Abia ai sosit.

— Am venit doar să-mi iau portofelul.

Ne-am îndreptat împreună spre canapea. Mi-am vârât mâna printre perne, scotocind. L-am găsit imediat. Îmi alunecase din buzunarul de la șold în timp ce dormeam și se rătăcise acolo.

— Presupun că acum mă vei acuza că ți-am furat toți banii, se îmbufnă, în joacă, Charlotte.

— Haha, ce prostie!

I-am sărutat creștetul blond.

— Ce meștерești în ținuta asta? am întrebat, împungându-i halatul cu degetul.

— Developam niște poze. Vrei să le vezi?

Mă conduse în încăperea pe care o folosea drept cameră obscură și stinse lumina. O luminiță roșie se aprinse în același timp, deasupra chiuvetei. Charlotte introduse un film în tăvița cu revelator și, câteva minute mai târziu, scoase fotografia unui tip așezat pe un scaun, cu brațele parcă lipite de marginile metalice ale acestuia și o expresie încordată pe chip.

— Cine e?

— Un pacient de la clinică. De fapt, e chiar unul dintre pacienții lui Hal Kines de la spitalul orașului, pe care l-a adus la cabinet pentru a fi tratat.

— Dar ce-a pățit? Pare speriat.

— E într-o stare indusă cunoscută în limbajul comun drept hipnoză. De fapt, hipnotizarea constă doar în a-i induce pacientului o stare de relaxare și încredere. În cazul de față, pacientul era cunoscut drept cleptoman. Nu s-a aflat însă că suferea de această afecțiune decât în momentul în care a fost internat la spital, după ce fusese găsit rătăcind pe străzi, aproape mort de foame. După ce am reușit să-i stabilizăm starea mentală, am aflat că avusese o copilărie atroce, plină de lipsuri, fiind nevoit să fure dacă voia să obțină ceva. Prin intermediul unui prieten, am reușit să îi găsesc o slujbă și i-am explicat care era problema lui și cauzele acesteia. Din momentul în care a înțeles aceste lucruri, n-a mai avut probleme. Acum e bine.

Am așezat fotografia înapoi pe raftul de uscare și am aruncat o privire în jur. Charlotte cheltuise o avere pentru a-și dota camera obscură. Mi-era clar că dacă aveam de gând să am o soție pe care s-o ajut să-și satisfacă o pornire atât de costisitoare era cazul să mă apuc de o meserie mai bănoasă.

Charlotte părea să-mi fi citit gândurile.

— După ce o să mă iei de nevastă o să renunț la toate astea și o să-mi developez pozele la farmacia din colț, îmi spuse ea, zâmbind.

— Nu, ne vom descurca noi cumva.

Mă înhăță și se agăță de mine. Am sărutat-o atât de apăsat încât, de astă dată, mi-am simțit eu buzele strivite. M-am întrebat cum de mai putea să respire, într-atât o strânsesem de tare în brațe.

Ne-am îndreptat spre ușă braț la braț.

— Ce facem diseară, Mike? Unde mergem?

— Nu știu. Poate la un film?

— Sună bine, mi-ar plăcea.

Am deschis ușa și am arătat spre clopoțelul soneriei.

— Cum de nu mai sună?

— Ei, drăcie, făcu Charlotte, pipăind sub covorașul de la intrare cu vârful degetelor. Kathy a dat cu aspiratorul și, ca de fiecare dată, a scos soneria din priză.

M-am aplecat și am vârât ștecherul înapoi în priză.

— Ne vedem pe la opt, pisicuțo, i-am spus la despărțire.

Ea așteptă până când eram gata să iau colțul în casa scărilor, apoi îmi trimise o bezea și închise ușa.

Capitolul 12

Croitorul meu ajunse în pragul unei crize când văzu gaura lăsată de glonț în pulpana hainei. Cred că-l scotea din minți ideea de a fi fost pe punctul să piardă un client atât de bun. Se rugă de mine să am mare grijă, apoi îmi promise că haina avea să fie ca nouă peste o săptămână. Mi-am luat celălalt costum și m-am dus acasă.

În vreme ce deschideam ușa, am auzit soneria telefonului. Am aruncat costumul pe spătarul unui fotoliu și-am înșfăcat receptorul. Era Pat.

— Tocmai am primit raportul referitor la glonțul care l-a ucis pe Bobo Hopper, Mike.

— Hai, spune.

Eram nerăbdător să aflu.

— A fost aceeași armă.

— Așa cum am bănuit. Altceva?

— Da. Am aici și arma lui Kalecki. Glonțul nu se potrivește. Singurele proiectile care-au fost trase cu ea te-au avut pe tine drept țintă. Am verificat seria armei și am aflat astfel c-a fost vândută undeva în sud. A mai trecut prin alte două mâini înainte să aterizeze la o prăvălie de amanet de pe Third Avenue, de unde a ajuns la un tip pe nume George K. Masters.

Așadar, acum știam cum își procurase Kalecki arma. Nu era de mirare că, până în momentul în care dădusem peste ea, arma nu fusese înregistrată nicăieri. Kalecki nu era decât numele lui mijlociu. I-am mulțumit lui Pat și am închis. De ce folosea Kalecki un alt nume decât cel din acte? Poate fiindcă numele său adevărat îl lega de o anumită crimă comisă mai demult și se temea să nu fie descoperit? În orice caz, răspunsul la această întrebare avea să rămână un mister, în afara situației în care Pat înțelegea ceva din dovezile pe care le găsisem în cutia de valori. În orice caz, însă, un cadavru nu poate fi dat în urmărire penală.

Am mâncat, am făcut un duș și tocmai mă îmbrăcam când telefonul a sunat din nou. De data asta era Myrna. Voia să mă roage să o iau ceva mai devreme a doua zi dimineața. Eu n-aveam nimic împotrivă și i-am spus și ei acest lucru. Vocea îi părea încă destul de afectată și mă bucuram că-i puteam fi de ajutor măcar cu atât. Poate că ieșirea la țară, în natură, urma să-i facă bine. Biata de ea avea nevoie de ceva care să-i alunge gândurile

negre. La drept vorbind, mi-era teamă ca nu cumva să se apuce iar de droguri ca să-și scoată din minte moartea lui Jack. Myrna era însă fată deșteaptă și existau și alte căi de a-și alina suferința. Într-o bună zi avea să-și găsească un tip de treabă, iar Jack avea să rămână doar o amintire. Așa e în firea lucrurilor, și poate că-i mai bine așa.

Charlotte mă întâmpină în fața clădirii. Bătu din picior, nerăbdătoare, de parcă m-ar fi așteptat de vreo oră.

— Mike, ai întârziat, se răsti ea. Cinci minute! Vreau o explicație!

— Ușurel, nu-i cazul să sari cu biciul, am râs eu. A fost aglomerat.

— Mă așteptam la o scuză ca asta. Aș putea să pun pariu că iar ai încercat să afli cum anume poți stârni o nimfomană.

Diavoliță!

— Taci și urcă. Altfel o să pierdem începutul filmului.

— Unde mergem?

— Mi-e poftă să văd un film polițist bun, dacă ești și tu de acord. Poate am să mai prind vreo șmecherie detectivistică nouă.

— E-n regulă. Să mergem, Macduff!

În cele din urmă, am găsit un cinematograf în fața căruia coada de la bilete nu era lungă cât o zi de post și ne-am petrecut următoarele două ore și jumătate urmărind o poveste fantastică despre o crimă misterioasă, cu un scenariu mai plin de găuri decât un cașcaval elvețian, dar și un western cu o acțiune lentă ca un tren de Long Island în plină iarnă.

Când am ieșit, simțeam că făcusem bătături la șezut. Charlotte a sugerat să luăm o gustare, așa că ne-am oprit la o tonetă și ne-am cinstit cu sandvișuri cu ouă, apoi am intrat într-un bar să bem ceva. Am cerut o bere și, când Charlotte a comandat același lucru, am ridicat sprâncenele a mirare.

— Dă-i drumul, comandă orice vrei, am bani la mine.

Ea chicoti.

— Prostuțule, dar îmi place berea! Mi-a plăcut dintotdeauna.

— Atunci, mă bucur să aflu asta. Dar mi-e greu să te înțeleg. Ai o pasiune costisitoare, fotografia, și pe de altă parte bei bere. Poate că, până la urmă, nu-mi va fi chiar atât de greu să te întrețin.

— Ei, dacă vom fi strâmtorați, n-am decât să mă reapuc de lucru.

— Nici să nu te gândești! Soția mea nu va trebui să muncească niciodată. O vreau acasă, ca să știu mereu de unde s-o iau.

Charlotte își puse halba de bere pe masă și mă privi, cu o lucire vicleană în ochi.

— Ți-a trecut cumva prin minte că încă nu m-ai cerut de nevastă? De ce ești așa de convins că aș vrea să mă mărit cu tine?

— E-n regulă, pisicuțo, am spus, luându-i mâna într-a mea și ducând-o la buze. Vrei să fii soția mea?

Ea începu să râdă, dar ochii i se umplură de lacrimi și își lipi obrazul de umărul meu.

— Of, Mike… Da. Da! Te iubesc atât de mult!

— Și eu te iubesc, pisicuțo. Acum bea-ți berea. Mâine seară, la petrecerea gemenelor, o să ne strecurăm departe de mulțime și o să facem planuri pe mai departe.

— Sărută-mă.

Doi tipi așezați ceva mai încolo, la bar, se zgâiau la noi. I-am ignorat și am sărutat-o.

— Când îmi primesc inelul? vru ea să afle.

— Curând. Săptămâna asta sau cel târziu săptămâna viitoare am de încasat niște cecuri și-atunci vom putea merge împreună la Tiffany's să-ți alegi inelul. Ce zici?

— E minunat, Mike, minunat! Sunt așa de fericită!

Ne-am terminat berile, am mai luat un rând, apoi am pornit spre ieșire. Cei doi șmecheri de adineauri au fluierat când am trecut prin dreptul lor. Am lăsat brațul Charlottei, apoi mi-am pus palmele pe lateralele capetelor lor și i-am pocnit unul de altul, ca pe niște pepeni. Amândoi stăteau țepeni pe scaunele lor înalte și, în oglinda de la bar, le-am văzut ochii, ca niște bile de agat. Barmanul rămăsese cu privirea ațintită asupra mea și cu gura căscată. I-am făcut cu mâna, am luat-o pe Charlotte de braț și am ieșit. În urma mea, cei doi șmecheri se prăbușiră la podea, moi ca niște cârpe ude.

— Protectorul meu, șopti Charlotte, strângându-mi brațul.

— Ei, na, am spus, rânjind, căci mă simțeam chiar bine.

Când am ajuns, Kathy dormea, așa că ne-am strecurat în apartament în vârful picioarelor. Charlotte prinse cu mâna clopoțelul soneriei, dar chiar atunci am auzit cum menajera încetase să mai sforăie. Probabil că doar își schimbase poziția, revenind pe spate, căci sforăiturile se făcură din nou auzite.

Charlotte își scoase haina și mă întrebă:

— Vrei ceva de băut?

— Nu.

— Dar ce ai vrea?

— Pe tine.

În clipa următoare era în brațele mele, sărutându-mă. Îi simțeam sânii vibrând de pasiune. Am ținut-o strâns la piept.

— Spune-mi, Mike.

— Te iubesc.

Mă sărută din nou. Am împins-o deoparte și mi-am luat pălăria.

— Ajunge, iubito, i-am spus. La urma urmei, sunt bărbat. Încă un sărut ca ăsta și n-am să mai fiu capabil să mă stăpânesc până după ce ne vom fi căsătorit.

Ea zâmbi poznaș și se aruncă asupra mea, în așteptarea următorului sărut, dar am ținut-o la distanță.

— Dar dacă te rog eu, Mike?

— Nu.

— Atunci hai să ne căsătorim cât mai curând. Mâine!

Nu mi-am putut stăpâni un zâmbet. Era adorabilă.

— Nu va fi mâine, iubito, dar nu va mai dura mult. Nici eu nu pot să mă abțin la nesfârșit.

Ea ținu din nou clopoțelul, în vreme ce deschideam ușa. Am sărutat-o scurt și m-am strecurat afară. Presimțeam că n-aveam să dorm prea mult în noaptea aceea. Când Velda urma să audă vestea asta, urma să se facă foc și pară. Mă îngrozea ideea să-i spun.

Ceasul începu să sune la șase dimineața. Am oprit soneria, m-am ridicat în capul oaselor și m-am întins. Am privit pe fereastră: soarele strălucea, avea să fie o zi frumoasă. Pe noptieră am zărit o sticlă de bere pe jumătate plină. Am luat o înghițitură. Era răsuflată ca o glumă proastă.

Am făcut un duș și m-am înfășurat într-un halat. Am căutat în cămară ceva de mâncare. Singura cutie de cereale purta urmele dinților unui șoarece care mi-o luase înainte. Prin urmare, am luat niște cartofi și câteva cepe, le-am curățat și le-am dat drumul într-o tigaie cu niște untură, lăsându-le să se prăjească cât timp mi-am făcut o cafea.

Cartofii s-au cam ars, în cele din urmă, dar mi s-au părut buni de tot. Chiar și cafeaua mi-a ieșit mai bună decât de obicei! Peste o lună aveam să-mi iau micul dejun față-n față cu soția mea. Și ce mai soție!

Myrna era deja trează când am sunat-o. Îmi spusese că avea să fie gata de plecare la opt și mi-a reamintit să nu cumva să întârzii. I-am promis să ajung la timp, apoi am sunat-o pe Charlotte.

— `Neața bună, leneșo! i-am spus, căscând.

— Nici tu nu-mi pari cu mult mai treaz la ora asta.

— Te înșeli, sunt chiar foarte treaz. Ce faci?

— Încercam să ațipesc. După ce m-ai lăsat așa cum m-ai lăsat azi-noapte, n-am mai reușit să adorm vreme de încă vreo trei ceasuri, doar am stat în pat, cu ochii deschiși.

M-am simțit bine auzind asta.

— Știu prea bine ce vrei să spui. Pe la ce oră crezi că ai să ajungi la surorile Bellemy?

— După-amiaza târziu, dacă nu cumva reușesc să scap mai repede. Măcar o să ajung la timp să nu pierd meciul. Mai ții cumva minte cine joacă?

— Am uitat. Doi jucători faimoși din străinătate, „importați" de Mary și Esther. Abia aștept să vii, așa că încearcă să te grăbești.

— Așa am să fac, iubitule.

Mi-a transmis un pupic prin telefon, i-am transmis și eu unul, apoi am închis.

Știam că la ora aceea Velda nu avea cum să fi ajuns deja la birou, așa că am sunat-o acasă. Când a ridicat receptorul, am auzit sfârâitul șuncii în tigaie.

— Bună dimineața, Velda. Aici Mike.

— Ia te uită! Cum de ești treaz atât de devreme?

— Am o întâlnire importantă.

— Are legătură cu cazul?

— Ar putea avea, dar nu sunt sigur, așa că nu-mi pot permite să o ratez. Dacă mă sună Pat peste zi, spune-i că poate să mă găsească la moșia de la țară a surorilor Bellemy. Are numărul lor de telefon.

Velda nu-mi răspunse imediat. Am știut că încerca să-și dea seama ce anume plănuiam să fac.

— E-n regulă, spuse ea în cele din urmă. Doar ai grijă ce faci. E ceva de rezolvat câtă timp ești plecat?

— Nu. Nu cred.

— Chiar așa, câtă ai să lipsești, de data asta?

— Până luni, poate chiar mai puțin.

— Prea bine. Ne vedem luni, Mike. La revedere.

Mi-am luat un scurt rămas-bun și am pus receptorul în furcă. Din nou mi-a venit în minte cât de mult detestam ideea de a-i spune Veldei despre Charlotte. Speram să nu plângă. La naiba, așa-i viața. De data asta, Velda era cea care pierduse. Dacă Charlotte n-ar fi apărut în viața mea, probabil aș fi sfârșit împreună cu ea. Mereu am simțit că aș vrea asta, dar n-am găsit timpul necesar. Ei, asta era…

Când am ajuns, Myrna era îmbrăcată și gata de plecare. Își făcuse un mic bagaj, pe care l-am dus la mașină. Nu arăta prea bine. Avea cearcăne și pometii îi erau puțin prea proeminenți. Își cumpărase o rochie nouă, înflorată, anume pentru această ocazie; împreună cu albastrul deschis al pardesiului de lână, chipul îi părea frumos, dar numai dacă nu priveai prea îndeaproape.

N-am vrut să-l pomenesc pe Jack, așa că am vorbit despre vreme și alte nimicuri. Știam că văzuse titlurile din ziare care anunțau că-l împușcasem pe Kalecki, dar ea evită subiectul.

Era o zi frumoasă. După ce-am ieșit din oraș, drumurile erau destul de libere, astfel încât am condus relaxat, cu vreo optzeci de kilometri pe oră, fără să fie nevoie să-mi fac griji în privința patrulelor de pe autostradă. Am trecut pe lângă un teren viran unde niște puști încinseseră un meci de fotbal. Am văzut cum ochii Myrnei s-au umplut de lacrimi când am trecut pe lângă niște cabane mici și cochete. M-a trecut un fior. Suferea și nu știam ce să fac ca să-i alin durerea.

Am adus vorba despre meciul de tenis din acea seară și, încet-încet, am reușit să-i abat gândurile de la tristețea care amenința să o cuprindă. La scurt timp după aceea am intrat pe aleea privată care ducea la conacul familiei Bellemy. Crezusem că aveam să ajungem devreme, dar cel puțin două duzini dintre oaspeți ne-o luaseră înainte, judecând după șirul de mașini parcate, care se întindea pe alee și în jurul casei. Una dintre gemene ne ieși în întâmpinare. N-am știut care dintre ele până când nu m-a salutat:

— Bună, pămpălăule.

— Bună, Mary, am spus, zâmbind.

Era îmbrăcată cu un tricou și un șort, care nu lăsau prea mult loc imaginației. Ambele piese de vestimentație erau atât de strâmte încât liniile armonioase ale trupului ei erau perfect vizibile, iar ea era perfect conștientă

de asta. Nu-mi puteam desprinde privirea de la picioarele ei. Tot drumul până la conac nu încetă să se frece, aparent întâmplător, de mine.

Asta trebuia să înceteze. Am schimbat locul cu Myrna, folosindu-mă de ea ca de o barieră, iar Mary a chicotit, ghicindu-mi intenția. Odată ajunși la conac, a lăsat-o pe Myrna în grija unei menajere, apoi s-a întors spre mine.

— Nu ți-ai adus niște haine mai comode, potrivite pentru sport?

— Ba da. Dar sportul pe care intenționez să-l practic se va desfășura, în totalitate, în preajma barului.

— Aiurea! Du-te și schimbă-te în niște pantaloni mai lejeri. În spatele casei urmează să se desfășoare o partidă de golf, iar o mulțime de puștani sunt în căutare de parteneri pentru un meci de tenis.

— Pentru numele lui Dumnezeu, mă iei drept vreun sportiv?

Mary făcu un pas înapoi și mă măsură din cap până-n picioare.

— De arătat, cu siguranță arăți a sportiv.

— Și ce fel de sport ai spune tu că practic? am glumit.

— Sporturi care se desfășoară în pat.

Se vedea după ochii ei că nu glumește.

M-a condus înapoi la mașină, să-mi iau hainele. Când ne-am întors în casă, m-a împins într-o încăpere vastă, al cărei centru era ocupat de un pat uriaș.

Mary abia aștepta să închid ușa, se pare. S-a repezit asupra mea, cu gura deschisă. N-am avut de ales, căci era gazda mea de azi, așa că am sărutat-o.

— Acum șterge-o, vreau să mă schimb, i-am spus.

Se îmbufnă.

— De ce?

— Nu obișnuiesc să mă dezbrac în fața femeilor.

— De când? întrebă ea, cu un zâmbet poznaș.

— Era întuneric atunci, am argumentat. În plus, acum e prea devreme pentru așa ceva.

Mă răsplăti cu un zâmbet sexy, iar privirea ei părea că mă imploră să o dezbrac.

— Fie cum vrei tu… pămpălăule.

Închise ușa în urma ei, dându-mi apoi ocazia să-i aud hohotul de râs gutural.

De-afară se auzea o gălăgie de zile mari, așa că am scos capul pe fereastră, să văd care-i era cauza. Chiar dedesubt, doi bărbați slăbănogi se încăierau ca două mimoze, în vreme ce alți patru, cam de același calibru, îi încurajau. Ce nebunie de loc! Cei doi băieți se trântiră la pământ, apoi schimbară câteva palme. Am rânjit. Asistam la un meci între doi fătălăi, hotărâți să afle care dintre ei era regina balului. Am umplut o carafă cu apă de la chiuvetă și am golit-o exact deasupra capetelor lor blonde.

Intervenția mea surpriză puse capăt luptei. Cei doi scoaseră câte-un țipăt ascuțit, săriră în picioare și o rupseră la fugă. Spectatorii ridicară privirea, mă văzură și mă răsplătiră cu un cor de râsete sănătoase. Intervenția mea fusese un succes.

Mary mă așteptа afară. Stătea rezemată de ușa de la intrare, fumând o țigară. Purtam acum un pantalon sport și un tricou. Myrna ni s-a alăturat în același moment, ținând în mână o rachetă de tenis. Dezamăgirea lui Mary, care m-ar fi vrut doar pentru ea, era ușor de sesizat. Am traversat peluza către terenurile de tenis, cu Mary agățată de brațul meu. Înainte să ajungem la destinație, o copie fidelă a lui Mary se desprinse dintr-un grup de tenismeni și ne făcu cu mâna. Era Esther Bellemy.

La fel ca sora ei, ar fi făcut orice bărbat să saliveze. M-a recunoscut imediat și mi-a întins mâna. Avea o strângere de mână fermă, iar atitudinea îi era deopotrivă relaxată și rezervată. Am înțeles pe dată la ce se referise Charlotte atunci când îmi spusese că Esther era altfel decât sora ei. Totuși, între cele două nu părea să fie loc de gelozii sau resentimente. Esther avea, la rândul ei, admiratorii săi. Am fost prezentați unei mulțimi de oameni, ale căror nume le-am uitat de cum le-am auzit. Apoi, Mary m-a condus la un teren de tenis liber, pentru o partidă în doi.

Tenisul nu era punctul meu forte, așa cum avea să constate Mary în curând. După zece minute de haos, în care am trimis o mulțime de mingi peste gard, ne-am lăsat păgubași. Am adunat mingile într-o cutie, am lăsat deoparte rachetele și ne-am așezat pe o bancă. Mary și-a întins picioarele bronzate și imposibil de lungi, în vreme ce eu mă străduiam să-mi recapăt suflul irosit.

— De ce ne pierdem timpul aici, Mike? Camera pe care ți-am rezervat-o e atât de frumoasă…

Câtă eleganță și subtilitate!

— Te grăbești prea tare, Mary. De ce nu-i semeni mai mult surorii tale?

Ea chicoti scurt.

— Poate că-i seamăn.

— În ce privință?

— Ei, o nimica toată, bănuiesc. Dar să știi că și Esther își ține ochii deschiși. Nu mai e fecioară.

— De unde știi?

Mary râse și-și adună genunchii la piept.

— I-am văzut agenda.

— Aș putea să pun pariu că agenda ta are mult mai multe pagini, i-am spus.

— Aha, a mea e mult mai groasă.

Am luat-o de mână și-am ridicat-o de pe bancă.

— Haide, arată-mi unde e barul.

Am urmat o alee pietruită înapoi spre conac, în care am intrat printr-o ușă dublă, vitrată. Barul era amenajat într-o cameră a trofeelor plină de cupe și medalii, cu lambriuri de stejar și pereții decorați cu fotografii de mari dimensiuni înfățișându-le pe surorile Bellemy câștigând felurite competiții sportive, de la golf la sărituri cu schiurile. Se vedea limpede că erau foarte active. Era de mirare că nu căutau deloc publicitatea în această privință. M-am întrebat cum se iscase zvonul că erau în căutare de soți. Probabil, de soți capabili să le satisfacă apetitul.

Presupun că Mary se lămurise în sfârșit că eram, din acest punct de vedere, o cauză pierdută. M-a lăsat în grija unui barman plictisit care stătea la capătul tejghelei lungi de vreo 10 metri, citind o revistă de benzi desenate, de unde se ridica doar ca să-mi umple paharul deîndată ce se golea.

În câteva rânduri am avut parte de companie, dar nu pentru multă vreme. Myrna a trecut să mă vadă, am stat un pic de vorbă, apoi a plecat. Diverse tipe au încercat să se mai bage în seamă, dar au fost repede luate de-acolo de prietenii lor, deși chiar aceștia le aduseseră la bar. Unul dintre fătălăii pe care-i stropisem a încercat să mă ia la rost. L-am apucat de guler și de turul pantalonilor și l-am azvârlit afară. Mă cam plictiseam. Mi-aș fi dorit să vină odată Charlotte. Crezusem că aveam să mă distrez cu Mary, însă, în comparație cu Charlotte, ea era de-a dreptul neinteresantă. Mary voia un singur lucru: sex. Charlotte voia și asta, dar și o mulțime de alte lucruri.

Am reușit să mă strecor afară fără ca barmanul să-și dea seama și am căutat încăperea care-mi fusese rezervată. M-am schimbat în hainele de oraș, mi-am pipăit arma de la subțioară și m-am trântit pe pat. Acum mă simțeam din nou eu însumi.

Se pare că băutura avusese un efect mai puternic decât crezusem. N-am intrat în comă alcoolică, ci doar am adormit, chiar foarte rapid. Următorul lucru pe care mi-l amintesc e că cineva mă scutura și, deasupra mea, se afla cel mai frumos chip din lume. De-abia îmi deschisesem ochii când Charlotte m-a sărutat, apoi mi-a zburlit părul de pe frunte.

— Așa mă întâmpini? Credeam că o să mă aștepți la poartă, cu brațele deschise.

— Bună, frumoaso! am spus.

Am tras-o în pat, peste mine, și am sărutat-o.

— Cât e ceasul?

Ea se uită la ceas.

— E șapte și jumătate.

— Sfinte Sisoe! Am dormit, practic, toată ziua!

— Așa se pare. Acum îmbracă-te și vino jos, e ora cinei. Vreau s-o văd pe Myrna.

Ne-am ridicat și am condus-o la ușă. Apoi m-am spălat pe față și am încercat să-mi netezesc nițel haina șifonată. Când am considerat că devenisem relativ prezentabil, am coborât, la rândul meu. Mary m-a zărit mi-a făcut semn să mă apropii.

— În seara asta vei sta lângă mine, a decretat ea.

Salonul începuse să se aglomereze. Mi-am găsit locul la masă, marcat cu un cartonaș inscripționat cu numele meu. Charlotte era așezată chiar vizavi și asta m-a binedispus. Avea să fie o seară distractivă, cu condiția ca Mary să nu aibă idei de joacă pe sub masă.

Charlotte se așeză în fața mea, zâmbind. Myrna era așezată lângă ea. Cât timp fură servite aperitivele, cele două stătură de povești, râzând din când în când la vreo glumă știută doar de ele.

Am aruncat o privire în jurul mesei, cu gând să-mi dau seama dacă știam pe cineva. Doar un chip mi se păru vag cunoscut, dar n-aveam idee de unde. Era un tip scund, uscățiv, îmbrăcat cu un pulovăr ușor de flanelă gri închis. Discuta doar cu femeia corpolentă aflată vizavi de el. Era prea mare zarvă în jurul mesei, așa că n-am prins nici măcar o replică din

discuția lor, dar l-am surprins aruncând din vreme în vreme câte-o privire spre mine.

La un moment dat și-a întors fața înspre mine pe de-a-ntregul și l-am recunoscut. Era unul dintre bărbații pe care-i văzusem intrând în bordelul matroanei June, în noaptea raziei.

I-am dat un ghiont lui Mary, care și-a întrerupt conversația cu individul așezat lângă ea și s-a întors către mine.

— Cine e individul slăbănog de la capătul mesei? am întrebat-o, îndreptându-mi furculița înspre acesta.

Mary se lămuri despre cine vorbeam și îmi răspunse:

— E Harmon Wilder, avocatul nostru. El se ocupă să ne investească banii. De ce mă-ntrebi?

— Din pură curiozitate. Mi s-a părut că-l știu de undeva.

— Păi… ar cam trebui să-l știi. Odinioară a fost unul dintre cei mai buni avocați specializați în criminalistică, înainte să renunțe și să-și deschidă un cabinet cu o specializare mai prozaică, dar mai lucrativă.

— Aha! am spus, apoi m-am întors înapoi la farfuria mea.

Charlotte mi-a căutat pe sub masă piciorul și l-a atins cu vârful piciorului ei. Am privit spre peluza de dincolo de ferestre, scăldată în lumina lunii. Era o seară perfectă. Abia așteptam să se termine cina.

Mary încercă să mă atragă într-o conversație plină de subînțelesuri și aluzii. Am surprins-o pe Charlotte săgetând-o din priviri, i-am făcut cu ochiul și i-am retezat destul de abrupt cheful de conversație lui Mary. Aceasta înțelese, în sfârșit, că între mine și Charlotte se înfiripase ceva, dar nu se abținu să-mi șoptească la ureche:

— Pun eu mâna pe tine la noapte, uriașule, după ce pleacă ea.

A scos un mic țipăt surprins atunci când i-am răspuns cu un cot bine țintit în coaste.

Cina se încheie atunci când unul dintre meseni se răsturnă cu scaunul, în capătul opus al mesei. Imediat după aceea se iscă mare tam-tam când cei doi tenismeni care urmau să joace în meciul demonstrativ din acea noapte se ridicară și rostiră un toast pentru victorie, ținând în mână câte un pahar cu lapte.

Am reușit să mă strecor prin îmbulzeală până lângă Charlotte și Myrna și, la braț cu ele, ne-am îndreptat spre terenurile de tenis. Pe aleea care ducea la conac se vedeau venind o mulțime de mașini, probabil vecinii care

fuseseră invitați doar la meci. Luminile instalației de nocturnă fuseseră aprinse și o tribună fusese înălțată, probabil în cursul după-amiezii, câtă vreme dormisem.

Mulțimea oaspeților surorilor Bellemy se îmbulzi să ocupe locurile din tribună, iar noi trei ne-am trezit rămași pe dinafară. Charlotte și Myrna își întinseră batistele pe iarbă, la marginea terenului și, încetul cu încetul, așteptând începerea meciului, ne-am trezit că o mulțime de oameni le urmaseră exemplul, așa că ne aflam acum în primul rând al unei alte mulțimi de spectatori. Nu mai asistasem niciodată la un meci de tenis, dar, din câte aflasem despre acest sport, n-aș fi crezut că era pe placul atâtor oameni.

La un megafon, cineva făcu anunțul de începere, iar cei doi jucători își ocupară locurile și trecură la treabă. În ceea ce mă privea, m-am distrat mai degrabă urmărind mișcarea unanimă a capetelor spectatorilor din tribună, de la dreapta la stânga și înapoi, decât meciul în sine.

Cei doi sportivi erau cu adevărat buni. Transpirau nevoie mare, alergând cu disperare pentru a lovi mingea. Din vreme în vreme, câte un schimb mai spectaculos de mingi stârnea urale în rândul spectatorilor. Cocoțat pe o bancă mai înaltă, un arbitru anunța scorul prin megafon.

Myrna nu părea în apele ei, își apăsa palma pe frunte la intervale scurte de timp. Apoi, în pauza dintre seturi, se scuză față de mine și Charlotte, spunând că nu se simte prea bine și că vrea să meargă la garderobă să-și ia o aspirină.

De-abia plecase când Mary își făcu apariția, așezându-se din nou lângă mine și reluându-și strategia de cucerire. Mă așteptam ca Charlotte să reacționeze în vreun fel, dar ea se mulțumi să zâmbească cam acru, lăsându-mă să duc de unul singur greul luptei.

Mary o bătu pe umăr:

— Îmi dai voie să-ți împrumut bărbatul pentru câteva clipe? Aș vrea să-l prezint unor prieteni.

— Sigur că da, dă-i drumul.

Charlotte îmi făcu amuzată cu ochiul și se prefăcu îmbufnată, dar știa că-i aparțineam. De acum înainte, Charlotte nu trebuia să-și mai facă griji, măcar în această privință. Oricum, dispoziția mea nu-i era tocmai favorabilă lui Mary, în acel moment. Fusese mult prea plăcut să-mi petrec timpul acolo, în preajma Charlottei.

Ne-am strecurat printre spectatorii care se ridicaseră ca să se dezmorțească sau să-și schimbe locul în pauza dintre seturi. Mary mă conduse de cealaltă parte a terenului, apoi porni spre pădure.

— Unde-s cei pe care voiai să mi-i prezinți? am întrebat.

Mâna ei o căută pe a mea, în întuneric.

— Nu fii prostuț! îmi replică ea. Voiam să fim doar noi doi, o vreme.

— Uite ce e, Mary, am spus. N-are rost. Noaptea trecută a fost o greșeală. Charlotte și cu mine ne-am logodit. Nu mai pot să-mi permit să fac nebunii cu tine. N-ar fi drept, nici față de Charlotte, nici față de tine.

Ea mi se agăță de braț.

— Ah, dar nu-i nevoie să mă iei de nevastă. Nu asta-mi doresc. Ar strica toată distracția!

Ce puteam să fac cu o astfel de femeie?

— Ascultă-mă, i-am spus. Ești o fată grozavă și-mi placi mult, dar în clipa asta nu faci decât să complici lucrurile și nu am nevoie de așa ceva.

Ea se desprinse de la brațul meu. Eram acum la poalele unui copac mare și era întuneric beznă. Luna, care strălucise în plină splendoare până adineauri, se ascunsese după un nor. Am continuat să-i vorbesc, încercând să o conving să nu mai insiste, dar ea nu-mi răspundea. O auzeam fredonând frânturi dintr-o melodie și îi auzeam răsuflarea, în întunericul care ne înconjura, dar atât.

Când obosisem deja tot argumentând, ea-mi spuse:

— Dacă-ți promit să te las în pace, îmi mai dai un sărut?

Am răsuflat ușurat.

— Da, drăguță. Un sărut, ultimul.

Am întins brațele ca să o cuprind și să o sărut și am avut parte de surpriza vieții mele. În beznă, diavolița își dezbrăcase toate hainele.

Sărutul acela a fost mai fierbinte ca lava unui vulcan. N-am putut s-o împing deoparte și, la drept vorbind, nici n-am mai vrut s-o fac. S-a agățat de mine ca o umbră, zvârcolindu-se și trăgând de mine. Larma mulțimii care urmărea jocul ce se desfășura la o sută de metri depărtare se estompase și nu mai auzeam decât vuietul din urechile mele.

Când ne-am întors, meciul era pe terminate. Mi-am șters de pe buze rujul ei și mi-am scuturat hainele de praf. Mary și-a zărit sora și a avut bunăvoința să mă lase singur o vreme. Am profitat și, ocolind mulțimea, am căutat-o din priviri pe Charlotte. Era acolo unde o lăsasem, doar că se

săturase să stea jos. Era în picioare și împărțea o Coca Cola cu un june înalt. Asta m-a cam scos din sărite.

Frumos îmi stătea! Să fac o criză de gelozie după ce tocmai făcusem ceea ce făcusem! Am strigat-o și ea a venit spre mine.

— Pe unde ai umblat?

— Am fost la luptă, am mințit eu. Am purtat o bătălie pentru a-mi salva onoarea.

— Se cam vede. Și care-a fost rezultatul? Sau e mai bine dacă nu te întreb?

— Am învins, dar mi-a luat ceva timp. Tu ai fost aici, cât am lipsit?

— Da. Ca orice soție care se respectă, am stat acăsică în vreme ce soțul umbla brambura cu alte femei, râse ea.

Strigătul arbitrului care anunța încheierea meciului răsună simultan cu urletul ce se auzi dinspre conac. Țipătul acoperi însă larma care ar fi trebuit să urmeze finalului de partidă, se repetă de câteva ori, sfâșiind noaptea, apoi se stinse într-un geamăt.

Am dat drumul mâinii lui Charlotte și-am pornit în fugă spre clădire. Barmanul era în pragul ușii. Avea fața albă ca varul și abia putea să articuleze vreun cuvânt. A arătat spre capul scărilor, iar eu am pornit în sus ca din pușcă, urcând câte trei trepte odată.

Aflată la primul etaj, garderoba fusese amenajată într-o încăpere cât o sală de bal. O menajeră zăcea pe podea, leșinată. Dincolo de ea se afla Myrna, cu o gaură de glonț în piept. Încă avea mâinile strânse pe piept, ca și cum ar fi vrut să se apere.

I-am luat pulsul. Era moartă.

Jos, mulțimea se agita, umplând peluza. I-am răcnit barmanului să închidă ușile, apoi am pus mâna pe telefon și am sunat la postul de pază de la intrare. I-am cerut paznicului să închidă porțile și să nu lase pe nimeni să plece. Am închis și am coborât în fugă. Am dat nas în nas cu trei bărbați în salopete, cei despre care am crezut că erau grădinari, și i-am întrebat cine erau.

— Grădinar, îmi confirmă unul dintre ei.

Cel de-al doilea era omul bun la toate de la conac, iar al treilea, ajutorul acestuia.

— Aveți vreo armă pe-aici? i-am întrebat.

Răspunsul fu afirmativ.

— Sunt șase puști de vânătoare și un revolver de calibrul 30, în bibliotecă, răspunse omul bun la toate.

— Mergeți și luați-le, le-am poruncit. Sus a fost comisă o crimă, iar ucigașul e undeva pe-aici. Patrulați în jurul proprietății și împușcați pe oricine încearcă să scape. S-a înțeles?

Grădinarul a încercat să-mi explice că nu era treaba lor, dar când mi-am scos insigna, el și ceilalți doi au pornit deîndată spre bibliotecă, au luat puștile și, un minut mai târziu, înarmați, au ieșit în goană.

Mulțimea era adunată în fața intrării. Am ieșit și mi-am ridicat mâinile, cerând liniște. Le-am spus ce se întâmplase și, drept răspuns, am auzit câteva țipete îngrozite, o mulțime de comentarii nervoase și, în general, o larmă care vădea înfiorarea generală.

Mi-am ridicat din nou mâna.

— Pentru binele vostru, ar fi mai bine să nu încercați să plecați. Am trimis oameni să păzească perimetrul, care au ordin să tragă dacă cineva încearcă să fugă. V-aș sfătui să-i găsiți pe cei lângă care-ați stat în timpul jocului și să vă pregătiți un alibi. Nu încercați să inventați nimic, pentru că n-o să țină. Rămâneți aici, lângă terasă, ca să puteți fi găsiți în orice moment.

Charlotte se apropie de mine, palidă, și mă întrebă:

— Cine a murit, Mike?

— Myrna. De-acuma, biata fată n-o să mai aibă nici o grijă. E moartă. Iar ucigașul e pe-aici, pe undeva.

— Cu ce pot să te ajut, Mike?

— Încearcă să dai de urma surorilor Bellemy și adă-le-ncoace.

Charlotte plecă să le caute, iar eu i-am făcut semn barmanului să se apropie. Tremura ca varga.

— Spune-mi, cine-a intrat aici?

— N-am văzut pe nimeni, șefu'. A intrat o fată. Da' n-a mai ieșit, că-i cea de sus, care-i moartă.

— Ai fost aici tot timpul?

— Da, domnu'. Tot timpu'. Am fost la dispoziția celor care-au intrat să bea ceva. Iar dup-aia m-am dus la bar.

— Dar pe ușa din spate n-a intrat nimeni?

— E-nchisă ușa aia, șefu'. Numai p-aici se poate intra. Da' n-a venit nimeni, numa' fata aia de sus, care-i moartă.

— Nu-mi tot repeta chestia asta! m-am răstit. Răspunde-mi doar la ce te întreb. Ai plecat de-aici, fie și doar pentru un minut?

— Nu, șefu', nici măcar un minut.

— Cum adică „nici măcar"?

Puștiul părea speriat. Nu prea știa cum era mai bine să răspundă.

— M-am dus o dată doar, șefu', cât să-mi iau ceva de băut. O bere, atâta tot. Să nu-i spuneți, vă rog, don'șoarei Bellemy…

— La dracu'!

Minutul acela fusese de-ajuns pentru ca ucigașul să poată intra, nevăzut de nimeni.

— Cât de repede te-ai întors? Stai o clipă! Du-te la bar și adu-mi o bere. Să vedem cât timp îți ia.

Barmanul execută ordinul și, cincisprezece secunde mai târziu, se întoarse cu o bere în mână.

— Te-ai mișcat și-atunci la fel de repede? Ia gândește-te! Ai băut berea aici, sau în spatele barului?

— Aici, șefu', îmi răspunse el și-mi arătă o sticlă de bere goală așezată pe podea.

I-am strigat să nu se miște de-acolo, apoi am dat o fugă spre partea din spate a conacului. Clădirea fusese construită în două etape diferite, această parte fiind alipită ulterior construcției inițiale. Singurele căi de acces în partea din spate erau o ușă vitrată dublă care dădea spre bar, o ușă de trecere și ușa de serviciu. Ferestrele erau ferecate, la fel și ușa de trecere. Ușa dublă era de asemenea încuiată. Am căutat alte posibile căi de intrare, dar n-am găsit nici una. Se putea, așadar, ca ucigașul să se mai afle încă în clădire.

Am alergat pe scări în sus, la etaj. Menajera tocmai își revenea din leșin și am ajutat-o să se ridice. Era albă la față și respira cu greutate, așa că am condus-o să se așeze pe ultima treaptă a scărilor, exact când Charlotte își făcea apariția, însoțită de gemene.

În acel moment menajera nu era capabilă să răspundă la vreo întrebare. I-am strigat lui Charlotte să-l cheme cât mai repede cu putință pe Pat Chambers și să-l trimită la etaj. Poliția locală putea să mai aștepte, avea să o cheme Pat. Mary și Esther o luară pe menajeră din brațele mele și o sprijiniră să ajungă la parter, într-un fotoliu.

Am intrat în încăperea unde avusese loc crima și-am închis ușa în

urma mea. Nu mi-am făcut griji în privința amprentelor, pentru că ucigașul nu lăsase niciodată vreuna.

Myrna era îmbrăcată cu paltonul ei albastru și nu-mi puteam da seama de ce anume. Era o noapte prea caldă pentru așa ceva. Zăcea în fața unei oglinzi înalte. Am privit cu atenție rana. Fusese făcută de un proiectil de calibrul 45. Din nou, arma criminalului. Eram în genunchi și căutam glonțul când am observat, pe covor, urme de pulbere albă. De jur împrejur, marginea covorului fusese răvășită, de parcă cineva încercase să adune acea pulbere. Am scos din buzunar un pliculeț și am adunat câteva particule. Am pipăit cadavrul. Era cald încă. Pe de altă parte, la această temperatură ambiantă, *rigor mortis* nu avea să se instaleze decât mai târziu.

Mâinile Myrnei erau încleștate atât de strâns încât mi-a fost greu să-i desfac degetele. Încercase să stăvilească sângele și fibre din țesătura paltonului îi rămăseseră prinse sub unghii. Murise de-o moarte grea, dar rapidă. Zeul Morții fusese milostiv, de astă dată.

Am pipăit pe sub haină și, în pliurile țesăturii, am găsit glonțul, calibrul 45, așa cum bănuisem. Ucigașul pe care-l căutam era aici. Trebuia doar să-l găsesc. Habar nu aveam ce motiv avusese să o ucidă pe Myrna. Era la fel de neimplicată în acest caz precum eram eu însumi. Care să fi fost mobilul? Ce mobil necunoscut ar fi putut să provoace moartea atâtor oameni? Cei la care a ajuns ucigașul nu aveau nimic de oferit și erau atât de diferiți unul față de celălalt.

Jack. Da, el ar fi putut avea oricând o legătură cu criminalul; Myrna însă… nicidecum. Dar Bobo? Nimic nu mă putea convinge că era implicat în vreun fel. Care fusese motivația criminalului în cazul lui? Da, transporta droguri. Dar care era legătura cu crimele anterioare? Nu supraviețuise îndeajuns pentru a spune unde anume trebuia să ducă acele droguri sau cui.

Am închis ușa în urma mea, încet, din respectul cuvenit celor morți. Esther Bellemy o așezase pe menajeră într-un fotoliu, la baza scărilor și încerca să o liniștească. Mary tocmai își umplea paharul cu whisky, cu mâinile tremurând. Charlotte reveni, aducând o compresă rece, pe care o așează pe fruntea menajerei.

— Crezi c-ar putea vorbi acum? am întrebat-o pe Charlotte.

— Da, cred că da. Dar fii blând cu ea.

Am îngenuncheat în fața fotoliului și i-am atins ușor mâna femeii.

— Te simți mai bine?

Ea încuviință din cap.

— E-n regulă. Vreau să-ți pun doar câteva întrebări, apoi am să te las să te odihnești. Ai văzut pe cineva venind sau plecând de aici?

— Nu, domnule. Eu… eram în spate, făceam curățenie.

— Ai auzit împușcătura?

Ea clătină din cap. I-am făcut semn barmanului să se apropie.

— Dar tu? Ai auzit ceva?

— Nu, domnu', n-am auzit nimica.

De vreme ce nici unul dintre ei nu auzise împușcătura, era limpede că folosise un amortizor. Iar dacă ucigașul era încă prin preajmă, aveam să găsim arma, pentru că un instrument de asemenea dimensiuni nu-i tocmai ușor de ascuns.

Am revenit la menajeră.

— Spune-mi, ce te-a făcut să urci la etaj?

— Aveam de călcat niște haine. Doamnele le-au lăsat de-a valma pe pat. Atunci am văzut cadavrul.

Își îngropă fața în mâini, plângând pe mutește.

— Nu mai am decât o întrebare: ai atins ceva acolo, în încăperea aceea?

— Nu. Am leșinat.

— Charlotte, duceți-o în pat. Vezi dacă poți găsi ceva care să o adoarmă. E foarte tulburată.

Charlotte și Esther o ajutară să se ridice și mai degrabă o purtară pe brațe decât o conduseră spre un pat dintr-o încăpere alăturată. Mary Bellemy golea pahar după pahar de whisky. N-avea să mai rămână în picioare multă vreme. L-am tras deoparte pe barman.

— Am să urc la etaj acum. Nu lăsa pe nimeni să intre fără să mă întrebi, m-ai auzit? Dacă nu te ții de treaba asta, o să am grijă să sfârșești și tu la pușcărie.

N-a fost nevoie de mai multe insistențe. Tipul bâlbâi ceva de neînțeles, apoi se grăbi să încuie ușa de la intrare.

Criminalul era pe undeva pe aproape. Fie ieșise pe ușa din față, fie scăpase pe vreo fereastră de la etaj. În rest, toate căile de acces erau încuiate. Cu excepția intervalului foarte scurt în care barmanul plecase din încăpere, cineva fusese tot timpul acolo. Acel scurt răstimp ar fi fost de-ajuns pentru a-i îngădui criminalului să intre, dar nu și să iasă, oricum nu

fără ca barmanul să-l vadă. Dacă barmanul ar fi văzut cumva ceva și i s-ar fi cerut să tacă, aș fi știut. Puteam să jur că spunea adevărul. În plus, probabil că ucigașul nu și-ar fi asumat riscul să fie dat de gol și l-ar fi lichidat.

Din capul scărilor se deschidea un coridor în formă de T. De-o parte și de cealaltă a acestuia erau uși către ceea ce se dovediră a fi camere de oaspeți. Am încercat fiecare fereastră și le-am găsit pe toate încuiate. Am parcurs ambele ramuri ale T-ului, încercând să-mi dau seama pe unde ieșise ucigașul. Am intrat în fiecare încăpere, cu arma în mână și degetul pe trăgaci, așteptând și sperând.

Camera în care fusese ucisă Myrna a fost ultima în care am intrat și mi-am dat seama că pe aici scăpase cel pe care-l căutam. Fereastra putea fi ridicată ușor. Am privit în jos: erau vreo cinci metri până la o alee pietruită. Dacă ar fi sărit, și-ar fi rupt cu siguranță picioarele. De jur-împrejurul clădirii, pe sub fereastră, trecea însă un brâu îngust. Avea o lățime de vreo douăzeci de centimetri și era curat: nici urmă de praf, de o parte sau alta a ferestrei. Am aprins un chibrit și-am căutat urme de pași pe suprafața brâului de beton, dar n-am găsit nimic, nici cea mai mică zgârietură. Misterul ăsta mă scotea din minți.

Cei douăzeci de centimetri n-ar fi fost de ajuns pentru a permite cuiva să pășească de-a lungul fațadei de cărămidă. Am încercat s-o fac. Am ieșit pe fereastră și am coborât pe brâul de beton, încercând să mă îndepărtez mai întâi cu fața spre perete, apoi cu spatele; în ambele cazuri a fost cât pe ce să cad. Doar o persoană antrenată ar fi putut înainta pe-acolo, cineva cu sânge de pisică în vine.

Am intrat înapoi în încăpere și am închis fereastra, apoi am revenit pe hol. La ambele capete ale coridorului se afla câte-o fereastră care oferea o bună perspectivă asupra împrejurimilor. Inițial nu mi-a venit în minte, apoi am scos capul pe fereastră și-am văzut o scară de incendiu, chiar alături de deschiderea acesteia. Frumos! Criminalul o împușcase pe Myrna, apoi ieșise pe fereastră, până pe brâul de beton, pe care înaintase până la scara de incendiu. Aveam de-a face cu un acrobat. De parcă nu mi-ar fi fost de-ajuns durerile de cap.

Am coborât la parter și i-am luat lui Mary sticla din mână taman la timp să salvez băutura, apoi am ajutat-o să se așeze într-un fotoliu. Era moartă de beată.

Jumătate de oră mai târziu, nu făcusem nici un progres. Am auzit zgomot de pași afară și i-am strigat barmanului să descuie ușa.

Pat și echipa lui intrară, însoțiți de câțiva polițiști locali. Nu-mi puteam da seama cum reușea tipul ăsta să evite încurcăturile birocratice legate de jurisdicție. Am urcat împreună cu Pat la etaj, povestindu-i detaliile incidentului.

Mi-am terminat expunerea în timp ce el se apleca asupra cadavrului. Medicul legist intră în încăpere, o declară pe biata fată decedată și se apucă să-și ia note pentru raport.

— Cât timp a trecut de când a fost ucisă? întrebă Pat.

Legistul mustăci o vreme, apoi se pronunță:

— Aproximativ două ore. Pe căldura asta e mai greu de dat o apreciere exactă. O să-ți pot spune mai multe după autopsie.

Două ore. Se întâmplase în timp ce eu îmi făceam de cap în desiș cu Mary Bellemy.

— Sunt aici toți oaspeții? mă întrebă Pat.

— Cred că da. Cel mai bine ar fi să-i ceri o listă a invitaților lui Esther Bellemy și să verifici. Am pus paznici la poartă și de jur împrejurul moșiei.

— E-n regulă. Hai să mergem jos.

Pat îi înghesui pe toți cei de-afară în încăperea principală din cealaltă parte a clădirii, ca sardelele-n conservă. Esther îi dădu lista oaspeților, iar Pat se apucă să le citească numele cu voce tare. De fiecare dată când cineva își auzea numele, se așeza pe podea. Polițiștii îi urmăreau cu atenție, ca nu cumva vreunul dintre ei să se așeze înainte să-i vină rândul. Cam jumătate dintre cei din încăpere erau deja așezați atunci când Pat strigă un nume ce-mi era cunoscut:

— Harmon Wilder!

Nici un răspuns. Încercă încă o dată:

— Harmon Wilder!

Nici un răspuns, nici de data asta. Amicul meu cel pirpiriu dispăruse. Pat îi făcu semn din cap unuia dintre oamenii săi, care se îndreptă țintă spre un telefon. Vânătoarea de oameni putea să înceapă.

După alte șase nume, Pat strigă:

— Charles Sherman!

Îl strigă pe individ de încă trei ori și nimeni nu-i răspunse. Numele acesta nu-mi era cunoscut. M-am apropiat de Esther.

— Cine-i acest Sherman?

— E asistentul domnului Wilder. A fost aici în timpul meciului, l-am văzut cu ochii mei.

— Ei bine, acum nu mai e.

I-am pasat informația lui Pat și noul nume fu transmis patrulelor și secțiilor de poliție din zonă. Pat continuă să citească lista de nume. Când sfârși, în picioare mai rămăseseră vreo douăzeci de indivizi. Pișcotari. Genul de indivizi care se strecoară peste tot. Numărul total al celor înghesuiți în casă trecea de două sute cincizeci.

Pat repartiză un anumit număr de indivizi fiecărui polițist, iar un grup îmi reveni și mie. Fiindcă fusesem prezent în momentul crimei, mi-au fost repartizați întregul personal, cele două gemene, Charlotte și încă vreo zece pe care nu-i știam. Pat și-i rezervase pe cei douăzeci de pișcotari. De îndată ce sarcinile fură împărțite, își drese glasul și făcu semn mulțimii să facă liniște.

— Fiecare dintre cei aici de față este suspect de comiterea crimei, rosti el. Desigur, sunt conștient că nu e posibil ca toți să fiți implicați. Vă veți prezenta la oamenii mei pe măsură ce o să vă strige numele. Veți discuta în privat cu ofițerii la care ați fost repartizați. Vrem să vă cunoaștem alibiurile, cu cine ați fost în timpul meciului și unde anume v-ați aflat în urmă cu două ore și cincizeci de minute, completă el, uitându-se la ceas. Dacă puteți să vă amintiți în compania cui v-ați aflat și puteți garanta pentru persoana în cauză, faceți-o. Astfel, vă puteți confirma propriul alibi. Vreau adevărul și nimic altceva. Dacă încercați să vă falsificați alibiul, vom ști imediat. Asta-i tot.

I-am adunat pe cei din grupul meu și i-am însoțit pe terasă. Cei din personal fuseseră împreună și își confirmară spusele unii altora. Cei zece pe care nu-i știam mă asigurară că se aflaseră în prezența altor persoane și le-am consemnat declarațiile. Mary fusese cu mine, așa că nu avea rost să o chestionez. Esther stătuse lângă arbitru aproape tot timpul meciului și toți confirmau că o văzuseră acolo. Le-am trimis la plimbare și gemenele s-au îndepărtat, Esther susținând-o pe Mary, care era doar pe jumătate conștientă. O lăsasem la urmă pe Charlotte, intenționat, ca să putem rămâne singuri pe terasă.

— E rândul tău, pisicuțo, am spus. Ia spune, pe unde mi-ai fost?

— Da’ știi că ai tupeu? îmi replică ea, râzând. Am fost exact acolo

unde m-ai lăsat.

— Ei, haide, nu te supăra! Ți-am spus, iubito, am fost prins în capcană.

Am sărutat-o, iar după aceea, ea mi-a spus:

— Gata, te-am iertat. Acum pot să-ți spun unde am fost. Cam jumătate din timp am împărțit o Coca Cola cu un tânăr foarte simpatic pe nume Fields, iar în rest am schimbat câteva replici spirituale cu un domn mai vârstnic. Nu știu cum se numește, dar era unul dintre cei care nu erau pe listă. Avea o barbă stufoasă.

Mi-l aminteam pe individ. Pe lista mea i-am pus numele de „Barbă stufoasă". Charlotte m-a însoțit când m-am întors în încăpere. Pat aduna listele de la colegii săi, care se apropiau, la rândul lor, de final, și le confrunta pentru a verifica veridicitatea răspunsurilor. În câteva cazuri se produseseră încurcături de nume, dar și acestea au fost apoi lămurite. Când am avut toate listele, ne-am apucat să le comparăm.

Nici măcar unul dintre cei chestionați nu era lipsit de un alibi. Chiar și Wilder și Sherman fuseseră văzuți de alții, așa că n-ar fi avut, se pare, motive să fugă. La unison cu Pat, ne-am apucat să proferăm un șir lung de înjurături, care de care mai colorate. După ce ne-am răcorit, Pat și-a instruit oamenii să ceară adresele tuturor, iar apoi să-i anunțe că aveau tot interesul să poată fi contactați în orice moment, dacă nu voiau să aibă probleme.

Avea dreptate. Era practic imposibil să-i mai rețină pe invitați acolo. Se pare că urmăream, din nou, o pistă care nu ducea nicăieri.

Majoritatea oaspeților se urcară în mașini și plecară imediat. Pat însărcinase un polițist să le aducă hainele tuturor din garderobă, pentru ca nu cumva locul crimei să fie deranjat. Am urcat împreună cu Charlotte, ca să-și recupereze haina. Polițistul i-a identificat haina albastră cu guler alb din blană de lup, iar eu am ajutat-o să o îmbrace.

Mary era încă sub influența alcoolului, așa că nu ne-am mai obosit să ne luăm rămas bun de la ea. Esther era la ușă, la parter; calmă ca întotdeauna, își lua la revedere de la oaspeți și avea câte-un cuvânt bun chiar și pentru musafirii nepoftiți.

I-am strâns mâna și i-am spus că aveam să ne revedem curând, apoi am plecat, împreună cu Charlotte. Ea venise cu trenul, nu cu mașina, așa că am urcat împreună în rabla mea și am pornit spre casă.

Nici unul dintre noi nu se grăbi să rupă tăcerea. Cu fiecare kilometru parcurs, furia mea sporea. Cercul se închisese. Începuse cu Jack și se

sfârșise tot cu el. Ucigașul ajunsese în cele din urmă și la Myrna. Era curată nebunie! Nu exista nici o logică, iar motivațiile presupuse de mine se dovediseră niște aiureli.

Am auzit un scâncet lângă mine și am văzut-o pe Charlotte care își ștergea ochii plini de lacrimi. Nu era de mirare. Myra îi fusese dragă.

I-am cuprins umerii și-am strâns-o lângă mine. Probabil totul i se părea un coșmar. Eu eram învățat cu moartea în preajmă, ea nu. Urma oare să căpătăm niște răspunsuri în momentul în care Wilder și Sherman aveau să fie găsiți? Oamenii nu o șterg englezește atunci când n-au nimic de ascuns. Să fi fost acesta răspunsul la întrebare? Era oare vreunul dintre cei doi outsider-i, cheia misterului? Era o posibilitate. Una chiar mare de tot.

Vânătoarea de oameni era lucrul la care poliția se pricepea cel mai bine. Speram să-i prindă. Să nu le piardă urma. Dacă încercau să fugă, n-aveau decât să-i împuște. Chiar nu-mi păsa dacă n-aveam să fiu eu cel care-i prindea, important era să fie opriți. La naiba cu gloria. Voiam doar să se facă dreptate.

M-am smuls din gânduri în clipa în care am oprit în fața clădirii în care locuia Charlotte. M-am uitat la ceas: era trecut de miezul nopții. I-am deschis portiera.

— Nu vrei să urci?

— Nu în seara asta, iubito, i-am răspuns. Vreau să merg acasă și să mă gândesc.

— Înțeleg. Haide, sărută-mă de noapte bună.

Și-a întins obrazul și i l-am sărutat. Doamne, cât îmi era de dragă! Abia așteptam să se termine totul și să ne putem căsători.

— Ne vedem mâine?

Am clătinat din cap.

— Nu prea cred. Dar, dacă o să am timp, te sun.

— Te rog, Mike, încearcă să vii. Altfel n-o să ne putem vedea decât marți.

— De ce? Ce se întâmplă luni?

— Esther și Mary urmează să se întoarcă în oraș și am promis că luăm cina împreună. Să știi că Esther e mult mai afectată decât pare. Mary va trece peste povestea asta în scurtă vreme, dar sora ei e altfel. Știi cum sunt femeile când dau de probleme…

— E-n regulă, fetițo. Dacă nu ne vedem mâine, te sun luni și ne

întâlnim marți. Poate mergem să căutăm inelul ăla.

Am sărutat-o încă o dată, lung, și am privit-o cum urca treptele și dispărea în clădire.

Mă aștepta o perioadă de gândire intensă. Prea mulți își pierduseră viețile. Ajunsesem în punctul hotărâtor: acum ori niciodată. Mi-am dus mașina în garaj, am parcat-o și am urcat la culcare.

Capitolul 13

Duminică a fost o zi pierdută. M-au trezit ploaia care bătea în geam și ceasul deșteptător, făcându-mi praf timpanele. Am tras un pumn ceasului, blestemând momentul în care-l pusesem să sune, deși nu trebuia să mă trezesc la o oră anume.

Era una dintre zilele acelea în care nu trebuia să fac duș sau să mă bărbieresc. Mi-am ars din nou micul dejun, ca de obicei, și l-am înfulecat fără să catadicsesc să mă îmbrac. Am stivuit farfuriile murdare în chiuvetă și m-am privit în oglindă: un chip bărbos și boțit se zgâia la mine. În zilele de felul ăsta arăt mai rău decât oricând.

Din fericire, aveam frigiderul plin cu bere. Mi-am luat două sticle și un pahar, un pachet de țigări și le-am pus la îndemână, lângă fotoliu. Am deschis ușa și am luat ziarele. Am separat cu grijă paginile de divertisment și le-am aruncat la gunoi pe cele cu știri. Așa mi-am început ziua.

Apoi am încercat să dau drumul la radio, sperând că avea să mă inspire. Apoi m-am apucat să mă plimb prin încăpere, de colo-colo. Am umplut toate scrumierele până la refuz. Din când în când, mă trânteam pe fotoliu, îmi luam fruntea în mâini și încercam să mă gândesc. Însă, orice aș fi făcut, rezultatul era același: eram împotmolit, la naiba!

Ceva părea că încearcă să iasă la suprafața minții. Știam asta. O simțeam. Undeva, în cotloanele creierului, un detaliu infim se zbătea să iasă la lumină, țipa în încercarea de a se face auzit, însă, cu cât se zbătea mai tare, cu atât mai mari erau obstacolele care se înălțau în calea eliberării sale.

Nu, nu era o simplă bănuială, ci un fapt concret. Ceva mărunt, aparent neînsemnat. Dar ce? Oare ăsta era răspunsul? Era ceva care mă sâcâia îngrozitor. Am încercat cu mai multă bere. Nu. Nu… nu… nu… nu. Răspunsul refuza să se arate. Cum sunt construite, oare, mințile noastre? Cât de complicat e labirintul cunoașterii în care se pierde câte un mic detaliu? De ce? Omniprezentul „De ce?” Există un motiv pentru toate. Era acolo, dar cum să-l scot la iveală? Am încercat să gândesc pe ocolite, am încercat de-a dreptul. Am încercat chiar să-l ignor. Cu cât mai mari îmi erau eforturile, cu atât mai mare era eșecul în a dezlega misterul.

N-am simțit trecerea timpului. Am băut, am mâncat, s-a făcut seară și

am aprins luminile și am mai băut iar. Ore, minute, secunde. Am luptat și-am fost înfrânt. Așa că am luptat mai departe. Un detaliu, unul singur. Care era acesta? Care?

Deodată, m-am trezit că frigiderul se golise. Am căzut în pat, extenuat. Detaliul a rămas nedescoperit.

În noaptea aceea, am visat că ucigașul îmi râdea-n față. Un ucigaș al cărui chip nu-l puteam vedea. Am visat că ucigașul îi legase cu lanțuri pe Jack, pe Myrna și pe toți ceilalți, în vreme ce eu încercam zadarnic să străpung un perete de sticlă, înarmat cu două pistoale de calibrul 45, ca să-i eliberez. Ucigașul era neînarmat și râdea diabolic, în vreme ce eu înjuram de zor, încercând zadarnic să sparg peretele care rezista oricărui asalt. N-am reușit să trec dincolo.

M-am trezit cu un gust amar în gură. M-am spălat pe dinți, dar n-am reușit să-l îndepărtez. Am aruncat o privire afară, pe fereastră. Nici lunea nu se arăta mai frumoasă decât ziua precedentă. Turna cu găleata. Nu mai suportam ideea să stau în casă, așa că m-am bărbierit și m-am îmbrăcat, mi-am luat un impermeabil și am ieșit să mănânc în oraș. Era ora douăsprezece în momentul în care am ieșit din casă, se făcuse unu până când am terminat. Am intrat într-un bar și-am dat pe gât pahar după pahar. Când m-am uitat din nou la ceas era deja aproape șase.

Atunci mi-am vârât mâna în buzunar, în căutarea unui alt pachet de țigări, și degetele mi-au atins un pliculeț. La naiba, îmi venea să-mi trag una peste bot! L-am întrebat pe barman unde puteam găsi cea mai apropiată farmacie, iar el m-a trimis după colț.

Farmacistul tocmai se pregătea să închidă, dar am ajuns la timp. Am scos pliculețul din buzunar și l-am întrebat dacă era dispus să analizeze o substanță necunoscută pentru mine. Omul a încuviințat, fără prea mult entuziasm. Am golit conținutul pliculețului pe o foaie de hârtie, iar farmacistul s-a dus cu ea în laboratorul din spate. N-a durat mult. Când s-a întors, m-a găsit aranjându-mi cravata într-o oglindă. Mi-a înapoiat plicul, privindu-mă cam bănuitor. Scrisese un singur cuvânt pe plic.

Heroină.

M-am privit din nou în oglindă. Ce mi-a fost dat să văd mi-a înghețat sângele în vine. Mi-am văzut pupilele dilatându-se. Oglinda. Oglinda și acel unic cuvânt. Am vârât pliculețul în buzunar și i-am întins farmacistului niște bani.

Nu puteam vorbi. Simțeam cum ceva fierbe în mine și mă treceau, alternativ, valuri de căldură și fiori reci. De nu mi-ar fi fost atât de încărcat gâtlejul, aș fi putut să urlu. Atât de mult timp! Nu, nu fusese timp pierdut, fiindcă altfel nu se putea. Fericit. Eram fericit. Cum de puteam să fiu atât de fericit? Acum știam DE CE, dar cum puteam fi fericit? În cele din urmă, i-o luasem înainte lui Pat. El nu știa DE CE. Doar eu știam.

Și mai știam acum și cine era ucigașul. Și eram fericit.

Am pornit agale înapoi, spre bar.

Am mai tras încă o dată din țigară, apoi i-am făcut vânt în rigolă. M-am întors și am intrat în clădire. Cineva îmi ușurase sarcina, uitând să încuie ușa holului comun. N-avea rost să iau liftul, aveam timp destul la dispoziție. Am urcat scările fără grabă, întrebându-mă cum avea să se sfârșească totul.

Ușa era încuiată, așa cum mă așteptasem. Am reușit să o deschid de la a doua încercare. Înăuntru domnea acea pace încremenită caracteristică unei case pustii. N-avea rost să aprind lumina, eram îndeajuns de familiarizat cu acel interior și cu locurile în care se aflau cele mai multe piese de mobilier. Frunzele unei plante aflate pe-o măsuță, în spatele fotoliului, îmi atinseră gâtul. Le-am dat deoparte și m-am cufundat între pernele fotoliului. M-am așezat comod, apoi am scos revolverul din toc și-am deblocat siguranța.

Îl așteptam pe ucigaș.

Da, Jack, acesta avea să fie sfârșitul. A durat mult până să ajung aici. Dar am ajuns, în cele din urmă. Acum știam cine era criminalul. Ciudat, cum se așează lucrurile, nu-i așa? Urmărisem doar piste greșite. N-am reușit să pun faptele cap la cap, până când a apărut greșeala. Toți fac, în cele din urmă, o greșeală. Asta-i problema cu toți ucigașii ăștia cu sânge rece: planifică totul, și încă atât de bine, dar trebuie să fie atenți de unii singuri la toate detaliile, în vreme ce noi, cei care le luăm urma, suntem mai mulți. Da, o dăm în bară de mai multe ori, însă, în cele din urmă, cineva dă peste soluția logică a problemei. Doar că, de data asta, n-a fost vorba de nicio logică, ci doar de un noroc chior.

Mai ții minte ce ți-am promis, Jack? Am să-l împușc pe ucigaș chiar în pântece, acolo unde te-a împușcat și el pe tine. Am să le-arăt tuturor ce-a mâncat la cină. Va fi o lovitură fatală, dar moartea nu va veni repede. Va dura câteva minute. Ți-am promis că-l voi găsi pe criminal, Jack, oricine ar fi acesta, iar atunci când îi voi da de urmă, nu va avea parte nici de scaunul

electric, nici de funie, ci doar de un glonte-n burtă, care-i va scoate răsuflarea din plămâni și viața din trup. Nu va curge mult sânge, dar îl voi putea privi cum moare, la picioarele mele, și-am să mă bucur că mi-am ținut promisiunea pe care ți-am făcut-o. Așa trebuie să sfârșească ucigașii. O moarte grea, urâtă. Fără zornăit de fanfară. Doar zgomotul împușcăturii unui pistol de calibrul 45 fără amortizor, într-o încăpere închisă. Da, Jack, oricine ar fi cel care te-a ucis, așa va muri. La fel ca tine.

Știu cine a făcut-o. În câteva minute, ucigașul va intra aici și mă va vedea, așezat în fotoliu. Poate că va încerca să mă convingă să-i cruț viața, poate că va încerca să mă ucidă. Dar moartea nu-i va fi mai ușoară. Știu tot ce s-a întâmplat. În plus, aștept cu arma în mână. Înainte să trag, am să-l fac să asude, în timp ce-mi va spune cum s-a întâmplat, ca să mă conving că am dedus corect. S-ar putea chiar să-i acord șobolanului o șansă să mi-o ia înainte. Dar e puțin probabil să se întâmple una ca asta. Urăsc prea aprig și trag prea rapid. De aceea se spun despre mine toate câte se spun. De aceea ucigașul va trebui să mi-o ia înainte ca să aibă o șansă. Da, Jack, aproape s-a terminat. Aștept. Aștept.

Ușa s-a deschis și s-au aprins luminile. Eram tolănit prea adânc în fotoliu, ca Charlotte să mă vadă încă din prima clipă. Și-a scos pălăria în fața oglinzii. Apoi mi-a zărit picioarele și, în ciuda machiajului, am văzut cum orice urmă de culoare îi dispare din obraji.

(Da, Jack. Charlotte. Charlotte cea frumoasă. Charlotte cea fermecătoare. Charlotte, care iubea câinii și căreia-i făcea plăcere să plimbe copiii altora în parc. Charlotte, pe care nu te puteai abține să o strângi în brațe, tânjind după umezeala buzelor ei. Charlotte cea cu trupul plin de înflăcărare și viață, cu atingeri de catifea și reacții provocatoare. Charlotte, ucigașa.)

Mi-a zâmbit. Cu greu s-ar fi putut ghicit că era un zâmbet forțat, dar eu știam. *Iar ea știa că știu.* Știa de ce mă aflam acolo. Țeava revolverului de calibrul 45 era ațintită asupra pântecelui ei.

Gura ei îmi zâmbea, ochii ei îmi zâmbeau, părea încântată să mă vadă, ca de fiecare dată. Când a vorbit, părea că radiază de fericire.

— Mike, dragul meu! Ah, iubitule, mă bucur așa de mult că ai venit. Nu m-ai sunat așa cum ai promis și mi-am făcut griji. Cum ai intrat? A, azi e ziua liberă a lui Kathy, iar a plecat și a uitat ușa deschisă.

A pornit spre mine.

— Te rog, Mike, nu-ți mai curăța arma aici. Mă sperii.

— Așa și trebuie.

S-a oprit la un metru și ceva de mine, cu privirea țintă într-a mea. S-a încruntat. Chiar și-n ochi i se putea citi surpriza. Oricine altcineva nu și-ar fi dat seama că juca un rol. Iisuse, chiar era o actriță dată naibii! Nu mai întâlnisem pe nimeni ca ea. Era autorul piesei, regizoarea și actrița distribuită în toate rolurile. Replicile îi erau perfect sincronizate, forța și caracterul pe care le exprima în fiecare moment, fiecare expresie a feței, fiecare cuvânt rostit, toate alcătuiau un monument imposibil, nebunesc de perfect. Chiar și acum era capabilă să-mi strecoare o umbră de îndoială în minte. Am clătinat însă din cap, încet.

— N-are rost, Charlotte. Știu tot.

A făcut ochii mari. Am zâmbit în sinea mea. Gândurile îi alergau prin mintea copleșită de teamă. Eram convins că-și amintea promisiunea pe care i-o făcusem lui Jack. N-avea cum să uite. Nimeni n-avea cum să uite, pentru că era vorba de mine, și toată lumea știa că-mi țin mereu promisiunile. Promisesem că aveam să pun mâna pe ucigaș. Iar ucigașul… era ea. Iar eu jurasem c-am să-l împușc pe ucigaș în pântece.

S-a apropiat de o comodă și a scos o țigară dintr-o cutie, apoi și-a aprins-o, cu gesturi sigure. Atunci mi-am dat seama că-și imagina că găsise o cale de scăpare. N-am vrut să-i spun că speranțele îi erau zadarnice. Revolverul era mereu ațintit asupra ei.

— Dar…

— Nu, Charlotte, i-am spus. Lasă-mă pe mine să vorbesc. M-am prins cam greu, dar până la urmă i-am dat de capăt. Ieri mi-ar fi fost groază de momentul ăsta, dar acum nu-mi mai e. Dimpotrivă, mă bucur. Sunt mai fericit decât am fost de multă vreme încoace. Ultima crimă te-a dat de gol. Au fost atât de diferite! Comise cu atâta sânge rece încât mi-am imaginat că aveam de-a face fie cu un nebun, fie cu un ucigaș din afara cercului de cunoscuți. Ai avut noroc. Părea că nimic nu se leagă, erau atâtea complicații… O mulțime de fapte disparate, dar fiecare dintre ele avea la bază unul și același motiv.

Jack era polițist. Mereu se găsește cineva care să-i urască pe polițiști, nu-i așa? Mai ales atunci când polițistul în cauză e tot mai aproape. Dar Jack n-a știut cine e cel pe care-l urmărea până când nu ți-ai ațintit arma

asupra lui și i-ai tras un glonte în măruntaie. Așa a fost, nu-i așa?

Părea atât de jalnică, așa cum stătea acolo. În colțul ochilor i s-au ivit lacrimi, alunecându-i pe obraji. Jalnică și neajutorată. Părea că vrea să mă oprească, să-mi spună că mă înșelam, că greșeam amarnic. În ochi i se citea rugămintea, implorarea, încercarea de-a mă convinge. Am continuat, însă.

— La început ați fost tu și Hal. Ba nu, mai întâi ai fost doar tu. Totul a pornit de la profesiunea pe care ai ales-o. Ți-ai dorit avere și putere. Nu voiai lux, nimic extravagant, ci doar să ai bani și putere. De câte ori ai pătruns în mintea unor bărbați și le-ai citit fragilitatea și slăbiciunile? Ți s-a făcut teamă. Și astfel ți-ai pierdut instinctul social specific unei femei, acela de a depinde de un bărbat. Îți era teamă, așa că ai găsit o cale să-ți umpli contul din bancă, punând acumularea averii pe seama succesului profesional. O cale prin care să nu fii prinsă niciodată, însă una murdară. Poate cea mai murdară.

(Suferința i s-a șters din privire și altceva i-a luat locul. Ceva era pe cale să se întâmple. Nu știam ce, dar simțeam că urma să vină. Stătea dreaptă, ca o martiră, emanând frumusețe și încredere în sine. Și-a întors ușor fața și am văzut cum și-a înăbușit un acces de plâns. Era asemenea unui soldat înaintea bătăliei. Pântecele îi întindea țesătura fustei. Și-a lăsat brațele să cadă pe lângă trup și mâinile îi implorau, parcă, să fie ținute într-ale mele, buzele ei voiau să le reducă la tăcere pe ale mele, cu un sărut. Ceva urma să se întâmple, dar n-am îndrăznit să mă opresc, de teamă că n-aveam să mai fiu în stare să-mi duc la bun sfârșit promisiunea.)

Clienții tăi. Oameni bogați și mândri. Ai reușit să-i atragi prin felul în care arăți, prin abilitățile tale, prin faptul că ai studiat continuu. Da, i-ai tratat, le-ai vindecat tulburările minții, dar pentru asta te-ai folosit de droguri. Heroină. Le-ai prescris-o, iar ei au urmat tratamentul și au devenit dependenți, iar tu erai unica lor furnizoare și trebuiau să plătească scump ca s-o obțină. Frumoasă schemă. Înspăimântător de frumoasă. Fiind cadru medical, prin intermediul cabinetului tău puteai obține toate materialele de care aveai nevoie. Nu știu cum îți făceai livrările, dar la asta vom mai reveni.

Apoi l-ai întâlnit pe Hal Kines. O întâlnire absolut nevinovată, dar oare nu așa încep toate? A fost ceva mult prea banal, de aia mi-a fost greu să găsesc răspunsul. Nu-i așa că habar n-ai avut cu ce se ocupă, de fapt? Dar

asta până în ziua când l-ai supus unei ședințe de hipnoză, nu-i așa? El a greșit acceptând experimentul, dar n-a avut de ales, fiind nevoit să-și joace rolul. Apoi, în timp ce se afla sub hipnoză, ai adus la lumină, fără să vrei, toate aspectele sordide ale vieții lui.

Ai crezut că-l ai la mână. I-ai spus ce anume aflaseși și intenționai să-l implici în afacerea ta. Te-ai păcălit însă. Hal nu era un student oarecare. Era adult. Un adult cu o minte matură și vicleană, capabil să-și pună propriul plan în aplicare. El și-a dat seama cu ce te ocupai și intenționa să fie el cel care avea să te șantajeze. N-ai obținut așadar decât o remiză. Mai ții minte cartea de pe raftul tău, *Hipnoza ca tratament împotriva bolilor mintale?* Se vedea că fusese citită și răscitită. Știam că te pricepi la hipnoză, dar abia ieri mi-am dat seama la ce îți era de folos.

(Stătea acum chiar în fața mea. M-am simțit invadat de-un val de căldură, văzând ce se pregătea să facă. Mâinile i-au urcat de-a lungul șoldurilor, lipindu-i hainele de corp, apoi au alunecat sub sâni, cuprinzându-i în căușul palmelor. Degetele i s-au încurcat în nasturii bluzei, însă doar pentru scurtă vreme, căci aceștia se deschiseră unul câte unul.)

— Ați ținut aproape, tu și Hal. Fiecare aștepta prima mișcare a celuilalt, dar prima lovitură e mereu prea riscantă. Aici a intervenit Jack. Avea mintea brici. Omul știa să-și folosească creierul. Desigur, l-a ajutat pe Hal să scape dintr-o încurcătură minoră, dar ceva i-a stârnit atunci o bănuială și, în vreme ce pretindea că-l ajută pe Hal cu studiile lui, de fapt a început să-i investigheze trecutul. A aflat astfel cine era cu adevărat Hal; apoi s-a întâlnit întâmplător cu Eileen, care i-a confirmat ceea ce aflase. Tot de la ea a aflat și despre spectacolul care urma să aibă loc la bordel și, având în vedere că Hal era capul rețelei, și-a dat seama că avea să îl găsească acolo.

Dar hai să ne întoarcem un pic în timp. În cursul săptămânii respective, Jack ți-a spus că voia să vă întâlniți ca să discutați ceva important. Mi-ai dezvăluit chiar tu asta. Nu, Jack nu te suspecta de nimic, dar se gândise că, atâta vreme cât aveai de-a face cu Hal atât prin școală, cât și prin clinică, ai fi putut să-l ții sub observație.

În noaptea petrecerii ai zărit însă albumele pe care le colecționase Jack și ți-ai dat seama de ce se aflau în posesia lui. Te-ai temut atunci că dacă

Jack avea să-l demaște pe Hal, acesta urma să fie convins că tu erai cea care-l dăduseși de gol și avea să te toarne, la rândul lui. Cum ai procedat? Ai subtilizat cheia apartamentului lui Jack, înainte să pleci? Nu mă îndoiesc că așa a fost. Apoi l-ai atras în dormitor. L-ai împușcat și i-ai privit agonia. În vreme ce el se târa, încercând să ajungă la propria armă, ai studiat psihologia unui om aflat în față cu moartea, spunându-ți povestea și retrăgând scaunul pe care se afla arma, centimetru cu centimetru, până când trupul lui a cedat. Apoi te-ai dus acasă. Așa a fost, nu-i așa? Nu, nu trebuie să-mi răspunzi. Nu se putea altfel.

(Nu mai rămăsese nici un nasture. Încet, foarte încet, și-a scos bluza din betelia fustei, cu un fâșâit specific contactului dintre mătase și lână. Butonii au pocnit deschizându-se, iar ea și-a scuturat umerii; bluza a alunecat pe podea. Nu purta sutien. Avea umeri superbi. Mușchii ascunși îi vibrau sub curbele frumoase ale pielii și vinișoarele de la gât îi pulsau a excitare. Sânii îi erau fermi, ispititori. Catifelați, dar inspirând forță. Era atât de frumoasă! Tânără, delicioasă, excitantă. Și-a scuturat capul și părul blond i s-a revărsat în valuri strălucitoare pe umeri și pe spinare.)

— În albumele școlare pe care le-ai luat de acasă de la Jack ai găsit însemnările lui despre Eileen. Era și poza ei acolo, împreună cu cea a lui Hal. Ai știut atunci că prima crimă n-avea să fie de ajuns și ți-ai dat seama cum puteai să acoperi o crimă comițând alta. I-ai spus lui Hal ce ai aflat și l-ai trimis la bordel, să o amenințe pe Eileen. Apoi l-ai urmărit. În vreme ce spectacolul era în plină desfășurare, i-ai ucis pe amândoi, imaginându-ți că omorurile aveau să fie trecute sub tăcere de către membrii rețelei, care aveau să scape discret de cadavre, dacă voiau să-și mai continue operațiunea. În privința asta ai avut dreptate. Cineva s-ar fi ocupat de toate astea dacă noi n-am fi intervenit atât de prompt. Când am intrat în bordel, ai asistat la fuga matroanei și te-ai strecurat pe urmele ei, fără ca ea să-și fi dat seama. Coincidența și zeița Fortuna ți-au fost alături mereu. Nici eu, nici Pat nu ne-am gândit să-ți cerem să ne spui care-ți era alibiul pentru seara aceea. Dar aș putea să pun pariu că aveai unul excelent gata pregătit.

Să nu uităm de George Kalecki. El a aflat de tine. Probabil că Hal s-a îmbătat și l-a luat gura pe dinainte. De asta era atât de ciufut în noaptea petrecerii. Era îngrijorat și furios pe Hal. Ulterior, Hal ți-a spus că George știa de tine, iar tu ai încercat să-l împuști, prin fereastră, dar ai ratat. A fost

singura dată când ai ratat ținta. Ca urmare, George s-a mutat în oraș, unde putea să aibă acces mai ușor la protecția poliției. Nu le putea spune însă de ce avea nevoie de protecție, nu-i așa? Prin urmare, secretul tău era încă în siguranță. A încercat să mă tragă-n joc ca să-l rad pe ucigaș înainte ca ucigașul să ajungă la el.

După moartea lui Hal, pe când ieșeam din parc, George și-a încercat norocul cu arma în mână. Dar nu pe mine voia să mă nimerească, așa cum am crezut, ci pe tine. M-a urmărit, sperând că aveam să-l conduc la tine. Știa că o să fie următoarea ta victimă, dacă nu cumva reușea să te ucidă el mai întâi. George voia să iasă din combinațiile ilegale, dar mai întâi trebuia să se descotorosească de dovezile adunate de Hal, care l-ar fi putut trimite pe scaunul electric dacă aveau să fie descoperite vreodată. A avut ghinion. L-am găsit eu mai întâi. Dacă n-ar fi tras, nu l-aș fi ucis și am fi stat de vorbă. Mi-ar fi făcut plăcere să-l aud urlând din toți bojocii. Din nou, ai avut noroc.

(Degetele i-au alunecat spre fermoarul fustei, deschizându-l, odată cu nasturele de deasupra lui. Fusta i-a căzut la picioare. Înainte să pășească în afara ei, a împins în jos și marginea jupanului. Lent, ca să-mi dea ocazia să savurez efectul exotic al mișcărilor ei. Apoi a împins deoparte fusta și jupanul, cu vârful unui deget de la picior. Avea picioare lungi, grațioase, bronzate. Superbe picioare! Culoarea lor aurie făcea inutilă purtarea ciorapilor, care nu le-ar fi sporit cu nimic atracția. Picioare care porneau dintr-un pântece plat, rotunjindu-se în șolduri de-o perfecțiune de basm. Coapse superbe, poate ceva mai solide decât cele pe care le poți vedea prin filme. Picioare făcute pentru pasiunile nopții. Nu mai rămăsese decât un chiloțel transparent. Era blondă veritabilă.)

— A urmat Bobo Hopper. Moartea lui nu era în plan. A fost un accident. Vechea lui legătură cu George Kalecki era, din nou, o simplă coincidență. Bobo avea o slujbă de care era mândru nevoie mare. Lucra în cartierul tău, livra mesaje, mătura podele, îi mai scutea pe oameni de corvezile mărunte. Era un retardat care lucra pentru mărunțiș, dar era un om fericit. N-ar fi fost în stare nici să strivească o furnică și era pasionat de creșterea albinelor. Într-o zi, însă, a scăpat din greșeală un pachet pe care-l livra unui client la cererea ta; i-ai spus că era vorba de un medicament pe rețetă. S-a temut că o să-și piardă slujba, așa că a apelat la un farmacist să-i

refacă medicamentul. S-a dovedit că era heroină, pe care tu o trimiseseși unui client. Între timp însă, clientul te-a sunat să se plângă că marfa nu mai ajunsese la el. Eram în apartamentul tău atunci, ții minte? Atunci când eu am plecat să mă tund, tu te-ai grăbit să-ți iei mașina și ai luat-o pe drumul pe care ar fi trebuit să-l urmeze Bobo. L-ai văzut intrând în farmacie, ai așteptat să iasă și l-ai împușcat.

Nu, alibiul tău nu ține. Kathy era acasă și nu te-a văzut când ai plecat sau când te-ai întors. Ai pretins că ești în camera obscură, fiindcă știai că nimeni nu te-ar fi deranjat acolo. Ai scos din priză soneria și-ai plecat, apoi te-ai întors, fără ca menajera să-și fi dat seama de ceva. În grabă, însă, ai uitat să reconectezi soneria. Am făcut-o eu. Mai ții minte? M-am întors să-mi iau portofelul și te-am găsit acasă. Alibiul perfect, nu-i așa?

Nici măcar atunci nu mi-am dat seama, dar începusem să mă apropii de adevăr. Am știut atunci că exista un motiv care lega toate aceste crime. Pat avea o listă de narcomani dependenți. Într-o bună zi, după ce o să se vindece, o să ne spună câteva lucruri interesante despre tine.

Următoarea ta victimă a fost Myrna. Moartea ei a fost tot un accident. N-ai plănuit-o, dar era necesară. Atunci când te-am lăsat singură lângă terenul de tenis, ai profitat de ocazie. Când ți-au trecut prin minte consecințele posibile ale plecării ei de lângă noi? Presupun că imediat, la fel ca în cazul lui Bobo. Ai o minte incredibilă. Cumva, reușești să te gândești la toate, simultan. Știai cum va gândi Bobo și ce se putea întâmpla; o cunoșteai și pe Myrna. Presupun că e unul dintre talentele tale de psihiatru. Dormeam când ai ajuns la conacul surorilor Bellemy. M-ai trezit și purtai o haină de un albastru identic cu cel al hainei pe care o purta Myrna; a ta avea însă și acel guler alb, de blană. Știai, de asemenea, că femeile au prostul obicei să încerce hainele altora atunci, când sunt singure. Nu-ți puteai permite să riști una ca asta fiindcă aveai în buzunar o doză de heroină. Urma să le-o livrezi lui Harmon Wilder și Charles Sherman. De-aceea au fugit: aveau droguri asupra lor.

Da, ai întârziat puțin. Myrna a apucat să găsească marfa din buzunarul tău. Știa ce e pentru că, până și-a făcut Jack apariția în viața ei, fusese ea însăși dependentă. Ai găsit-o cu doza în mână și ai împușcat-o Apoi ai scos haina ta de pe ea, ai aruncat-o înapoi pe pat, lângă celelalte și ai îmbrăcat-o pe Myrna cu haina ei, în timp ce ea zăcea pe podea. Ai deșurubat vârful unui glonț și ai tras asupra ei: muniție oarbă, menită să lase urme de

pulbere pe haină. Te-ai gândit chiar și să lași vârful proiectilului în faldurile hainei, sub cadavru. Te-ai descotorosit deja de haina ta? Ai ars-o? Probabil că da, pentru că avea urmele arsurii prafului de pușcă. Însă câteva fibre din ea au rămas sub unghiile Myrnei; niște fibre de aceeași culoare cu a hainei tale. Acestea și oglinda au fost ultimul indiciu. Și, desigur, heroina pe care n-ai reușit s-o cureți de pe covor. O fată stă în fața oglinzii dintr-un singur motiv, mai ales într-o încăpere plină cu hainele altora.

Mă tot întreb de unde ai atâta noroc, Charlotte. Ai intrat atunci când barmanul s-a dus să-și ia de băut, dar nu-ți puteai permite să fii văzută ieșind din clădire, după ce tocmai comiseseși o crimă. Prin urmare, te-ai strecurat afară pe fereastră și te-ai deplasat pe brâul de beton al clădirii, până la scara de incendiu, ca o muscă pe perete. Eu eram prea mare ca să pot face asta, spre deosebire de tine. Te-ai descălțat, nu-i așa? De aceea n-am văzut nici un fel de zgârieturi sau urme pe suprafața brâului de beton. În agitația din timpul meciului, nimeni nu a observat când ai plecat sau când te-ai întors. Psihologia maselor aplicată în viața de zi cu zi, nu-i așa?

Nu, Charlotte, nici un juriu nu te-ar putea condamna pe baza celor spuse de mine, nu-i așa? Sunt dovezi circumstanțiale. Un om de bună credință nu poate să ignore un alibi perfect, cum au fost toate ale tale. Kathy ar jura oricând că spui adevărul.

Eu însă cred în ceea ce ți-am spus. Mai târziu va fi timp destul pentru a scoate la iveală adevărul întreg, fără să mai fie nevoie de un proces complicat. Nu va trebui să ne facem griji în privința unui avocat deștept care să-și bată joc de dovezile noastre circumstanțiale în fața unui juriu. O să cunoaștem deopotrivă problema și răspunsul, va trebui doar să ne asumăm timpul necesar pentru a ajunge la o soluție demonstrabilă. Un proces nu ne-ar oferi răgazul ăsta.

Nu, Charlotte. Eu sunt juriul acum, eu sunt judecătorul. Și am o promisiune de îndeplinit. Așa frumoasă cum ești, deși am fost la un pas de a te iubi veșnic… te condamn la moarte.

(Degetele ei s-au agățat în mătasea fragilă a chiloților, trăgându-i în jos. A pășit în afara lor cu o mișcare delicată, de parcă ar fi ieșit din cadă. Acum era complet goală. O zeiță bronzată care se oferea iubitului ei. A înaintat spre mine cu brațele deschise. Vârful limbii i-a atins ușor buzele, făcându-le să strălucească pasional. Mirosul ei era asemenea unui parfum

ademenitor. A lăsat să-i scape un oftat ușor, iar emisferele egale ale sânilor s-au înfiorat. S-a aplecat să mă sărute, întinzându-și brațele să mă cuprindă.)

Bubuitura armei de calibrul 45 a zguduit încăperea. Charlotte a făcut un pas înapoi, clătinându-se. În ochi i se citea o simfonie a confuziei, armonizându-se treptat cu conștientizarea adevărului. Încet, și-a plecat ochii spre umflătura urâtă din pântecele despuiat, spre locul unde pătrunsese glonțul și de unde acum izvora un firicel de sânge.

M-am ridicat în picioare și mi-am vârât revolverul în buzunar. M-am întors și am privit planta din spatele meu. Acolo, pe măsuță, se afla arma ei, cu siguranța deblocată și amortizorul montat. Brațele ei grațioase ar fi ajuns ușor la ea. Chipul care aștepta sărutul ar fi fost stropit de sânge atunci când mi-ar fi zburat creierii. Am auzit-o căzând și m-am întors spre ea. În ochi i se citea acum suferința, durerea dinaintea morții. Durere și confuzie.

— Cum… cum ai putut? a icnit ea.

N-am avut la dispoziție decât o clipă înainte să mă adresez unui cadavru, dar am reușit să mă fac auzit.

— A fost ușor, am spus.

MICKEY SPILLANE
eu, juriul

„E un clasic, pur și simplu. Începutul o să vă înșface de guler și o să vă treacă prin paginile care urmează, până la finalul memorabil.”

Edward Piercy

Tradus pentru prima dată în limba română, primul roman din celebra serie care-l are drept protagonist pe Mike Hammer este un hard-boiled *clasic vândut în 3 milioane și jumătate de exemplare de la apariție (1947) până la adaptarea pentru film (1953). A doua ecranizare a romanului a fost lansată în 1982, cu Armand Assante în rolul principal.*

În timpul războiului, Jack Williams i-a salvat viața lui Hammer cu prețul brațului său. Ajuns polițist, descoperă ițele unei complicate afaceri cu droguri, dar sfârșește ucis de un asasin sadic. În căutarea criminalului, Mike Hammer plonjează în tenebrele Americii de la sfârșitul anilor ’40, iar lumea pe care o descoperă acolo e deopotrivă fascinantă și înfiorătoare.

Seria **Mike Hammer**

MICKEY SPILLANE

eu, juriul

„E un clasic, pur și simplu. Începutul o să vă înșface de guler și o să vă treacă prin paginile care urmează, până la finalul memorabil."

Edward Piercy

Tradus pentru prima dată în limba română, primul roman din celebra serie care-l are drept protagonist pe Mike Hammer este un hard-boiled *clasic vândut în 3 milioane și jumătate de exemplare de la apariție (1947) până la adaptarea pentru film (1953). A doua ecranizare a romanului a fost lansată în 1982, cu Armand Assante în rolul principal.*

În timpul războiului, Jack Williams i-a salvat viața lui Hammer cu prețul brațului său. Ajuns polițist, descoperă ițele unei complicate afaceri cu droguri, dar sfârșește ucis de un asasin sadic. În căutarea criminalului, Mike Hammer plonjează în tenebrele Americii de la sfârșitul anilor '40, iar lumea pe care o descoperă acolo e deopotrivă fascinantă și înfiorătoare.

virtual-project.eu

ISBN 978-606-8959-80-1

CRIME SCENE PRESS

Foto copertă © epsvitalay | freepik.com

MICKEY SPILLANE

eu, juriul

CRIME SCENE PRESS

MICKEY SPILLANE

virtual-project.eu

eu, juriul

CRIME SCENE PRESS

★hard-boiled★